

၂၀၁၆

ကလောင်ခွဲ

၂၀၁၆

လရောင်ဆာတုံသစ်ပင်

Digital Art

Ida Kyaw
Ma Kyaw Da

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၅၀၀၇၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၃၀၇၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၈၅၁)

အမှတ် (၁၃) ၁၀၇ လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အော့ဖ်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံပန်းချီ

Idea Kyaw & Wai Yan

မြန်မာ့စာပေ

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁)

ဂစ်တာကြိုးတွေပေါ်မှာ ပန်းသွေးနီနီ လက်ချောင်းလေးတွေက
စည်းချက်ညီညီ လှုပ်ခတ်နေသည်။

အင်ထရိုအတီးပိုဒ်အဆုံးမှာ ခခနောင် သီဆိုသံလေးက ပီပီ
သသ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး လွင့်ပျောလာ၏။ အဆိုတော်
ဆုန်သင်းပါရဲ့ “သခင်” သီချင်း။

× × × သီချင်းတွေထဲမှာ မင်း အမြဲရှိနေတယ် × × ×

× × × ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေ မင်း အမြဲဖြစ်နေရမယ် × × ×

× × × ခံစားချက်အတိုင်းကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့သူ × × ×

× × × ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ မင်းကြောင့် လှနေတော့မယ် × ×

သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ် အဆုံးမှာ ခခနောင် မျက်ဝန်းလေးတွေက
မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ ဝရန်တာလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သည်။

သူမကြည့်သလိုပဲ ဝရန်တာလေးပေါ်က ဒရင်းဘက်မှာ ဖိုထိုင်

စိုးမိုးစာပေ

နေသည့် သူ့အကြည့်တွေကလည်း တန်ပြန်လွင့်လာ၏။
 သူက မဏိလျှမ်း။
 အနက်ကွက် အော်တာရှုပ်အင်္ကျီလေး ဝတ်ဆင်ထားတာမို့
 ဖြူဝင်းသော အသားရောင်လေးက ထင်းနေသည်။ ခခနောင် ရင်ထဲမှာ
 လှိုက်ခနဲ ကြည်နူး ဝမ်းသာစိတ်ကလေး တိုးဝင်လာရသည်။

“ ဟဲ့ ဆက်ဆိုလေ ”

ပန်းသွေးနီနီက မျက်မှောင်ကလေးကုပ်ရင်း ဂစ်တာအတီး
 မပျက် သတိပေးတာမို့ တော်သေးသည်။ ခခနောင် ခေါင်းကလေးညိတ်
 မျက်ဝန်းကလေးမှိတ်ကာ ဖိလင်လေးအပြည့်နှင့် ဆက်ဆိုသည်။

× × × ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ မင်းနောက် အမြဲလိုက်နေတယ်

× × × ကိုယ့်မျက်လုံးမှာ မင်းရဲ့အကြည့်တွေပဲ × × ×

× × × နေ့တွေညတွေ အကုန်သိမ်းပိုက်တဲ့သူ × × ×

× × × ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့သခင်ဖြစ်မယ်

× × × စေလိုရာစေလိုက်တော့သခင် × × × အရာရာကို
 ပိုင်စိုးတဲ့သခင် × × × ဆိုနေတဲ့သီချင်းများ × × × ရှင်သန်ရခြင်းဘဝ

× × × ဒါတွေအားလုံးရဲ့ × × × ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ သခင် × × ×

သီချင်းလေးထဲမှာ မှန်အပြည့်သွင်း သီဆိုရင်း ခခနောင်
 မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ မဏိလျှမ်းက ဝရန်တာလေးမှာတောင်

တာရပ်နေချေပြီ။

မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ဝရန်တာလက်ရမ်းမှာ လက်ထောက်ကာ
 ခပ်နေသော မဏိလျှမ်းကြောင့် ခခနောင် ရင်ထဲ ကြည်နူးမြစ်ကလေး
 နီမော့လို့။

× × × အသက်ရှင်ခြင်းမှာ မင်းကအရေးပါလွန်းတယ် × ×

× × × ဘဝဆက်တိုင်းမှာ မင်းပဲရှိနေတော့ကွယ် × × ×

× × × စေလိုရာစေလိုက်တော့ သခင် × × × သခင်လိုရာ

အဆင့်သင့်ဖြစ်မယ်

× × × အရာရာပိုင်စိုးတဲ့ သခင် × × ×

“ တော်ပြီဟာ ရပ်လိုက်တော့ ”

“ ဟာ နေပါဦး ပန်းသွေးရဲ့ ငါ မှန်ဝင်နေလို့ နောက်တစ်ပိုဒ်
 လောက် ထပ်ကျော့ပါဦး ”

ခခနောင် တီးတိုးစကားနှင့် တားပေမယ့် ပန်းသွေးနီနီက
 ဂစ်တာကို အတီးရပ်ပြီးနေပြီ။

“ ဟာ နင်ကလည်း ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ ”

“ မေးမနေနဲ့ ခြံထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက် နင့်အန်ကယ်လောင်း
 ဘျားကြီး လာနေပြီ ”

ပန်းသွေးစကားကြောင့် တိုက်အောက်ဘက်ခြံထဲကို ခခနောင်

လှမ်းကြည့်သည်။ ခဲပုပ်ရောင်ဆလွန်းကားလေးက ခြံဝင်းထဲကို မောင်းနှင်လာနေ၏။

အန်တီလိုင်ဆီလာသော ဦးဝေပိုင်ညိုရဲ့ကား။

“ သူ့ဘာသာ အန်တီလိုင်ဆီလာတာပဲ ငါတို့ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

“ ငါနဲ့မဆိုင်ပေမယ့် နင်နဲ့ဆိုင်တယ်လေ ခခရဲ့ နင်နဲ့အန်ကယ်တော်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲဟာ တော်ပါတော့ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ တီးပေးနေရတာ ငါ ငြီးငွေ့နေပြီ တကယ် ”

“ ငါ့လို သူငယ်ချင်းအရင်းအချာကြီးအတွက် ကူညီရတာ ငြီးငွေ့စရာလား နင်တော်တော် ရက်စက်တယ် ဟိုမှာ သူ ဝရန်တာမှာ ရပ်နားထောင်နေတုန်းပဲဟ ”

ခခနောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ရပ်နေဆဲ မဏိလျှမ်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်ဆိုနေသည်။

ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တွန့်ကွေးအောင် ပဲ့ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းမိ၏။ တကယ်ကို မလွယ်ပါလား ခခရယ်။

“ တကယ်မိတယ်ဟာ အဝေးကမြင်ရတာတောင် ငါ့ရင်တွေ ခုန်နေတယ် ငါ့ဘဝရဲ့သခင် နှလုံးသားရဲ့သခင် လျှမ်းလေး ”

“ တော်စမ်းပါ ခခရယ် မိန်းမဈေးကျတယ် သူ့အကြောင်းဘာမှ ဂယနဏ မသိဘဲနဲ့ ရုပ်ချောတာလေးမြင်ပြီး သဘောကူး

ဘယ်လို ”

ပန်းသွေးနီ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ခခနောင် မနာနိုင်ပါ။ အာရုံထဲမှာ မဏိလျှမ်းရဲ့ မျက်နှာလေးကိုတောင် မြင်ယောင်လာမိသေးသည်။

မဏိနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့နေ့ကစပြီး စွဲသွားမိတာပါ။

တွေ့ပုံကလည်း ရိုးစင်း၏။

ထိုနေ့လည်က ခြံဝင်းထဲက ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ သူမနှင့် ပန်းသွေးတို့ ဂစ်တာတီးနေတုန်းမှာ ခြံရှေ့ကို သူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေသည်မသိသော သူ့ခြံတံခါးခွေမှာ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေတာကို သူမမြင်လိုက်တော့ ဆိုလက်စသီချင်းသံတောင်ရပ်ကာ မင်သက်သွားမိရဲ့။

“ ဆိုလေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်တာလဲ ”

ဂစ်တာတီးနေတဲ့ ပန်းသွေးက သူမကိုမော့ကြည့်ရင်း သူမမျက်ဝန်းဦးတည်ရာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မြင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဘယ်သူလဲဟ ညဉ့်သည်လား ”

“ မသိဘူး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဟ ”

“ ဒါဆို အလျှူခံပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ခခရဲ့ ”

ပန်းသွေးက အဲဒီလောက်အထိ လူအကဲခတ်တော်သူ သည်ပုံသည်ရူပါနှင့် အသက်အရွယ်ပိုင်းကိုများ အလျှူခံပုဂ္ဂိုလ်တဲ့လေ။

“ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ ပန်းသွေးရယ် ဒီလိုစတိုင်လ် မျိုးက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မှာတဲ့လား ”

“ ဘာလဲ ဖလားကြီးပိုက်ပြီး တိုက်ပုံနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား အဘိုးကြီးမျိုးမှ နင်က အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ထင်လို့လား ခခရဲ့ ခုခေတ်မှာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး ”

“ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ နင်ပြောသလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဟယ် ”

ခခ လက်မခံဘဲ ငြင်းမိ၏။ ကြည့်လေ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ် လက်တိုနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနုကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စတိုင်လ်ကော၊ ယောက်ျားပီသချောမွေ့တဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ အရပ်အမောင်းက နှစ်ခါပြန် ငေးလောက်၏။

ဆံပင်ရှည်တွေက လှိုင်းထလျက် နောက်ကိုလှန်ကာ ဖီးသင် ထားတာမို့ နုဖတ်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာက မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောမောသည်။

ဝင်းထင်းနေသော မျက်နှာပေါ်က မျက်ခုံးထူထူတွေအောက်က မျက်ဝန်းတွေကလည်း သစ်ပင်အောက်ခုံတန်းပေါ်မှ သူမတို့နှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေ၏။

“ ဒီမှာ အိမ်ရှင်တို့ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ ”

“ ဘာကိစ္စလဲ အလှူခံဆိုရင်တော့ ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ငါ့ကြီးတွေ မရှိဘူး ”

ခခထက်ဦးအောင် လှမ်းဝင်ပြောသူက ပန်းသွေးနီနီဖြစ်သည်။ ပန်းသွေးနီ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နုချောချောမှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားတာ ခခ အထင်အရှား မြင်လိုက်ရ၏။ ခခ ရင်ထဲမှာ အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားရတာလည်း အမှန်။

“ အလှူခံမဟုတ်ပါဘူးဗျာ အလှူရှင်ပါ ”

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေးကော ခခပါ မျက်မှောင်လေးတွေ ငုံ့နွေးသွားကြရသည်။

“ အလှူရှင်ဟုတ်လား ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခခ ခုံတန်းလေးက ပန်းသွေးထက်ဦးအောင် ငရုပ်ရင်း ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပန်းသွေးကလက်ထဲမှ ဂစ်တာကို ခုံတန်းပေါ်တင်ထားရစ်ကာ ခခနောက်က လိုက်လာသည်။

အနီးကပ်မြင်လိုက်ရမှ သူ့မျက်နှာလေးကို ခခမြင်တွေ့ ထားလိုက်ရပါသည်။ တကယ်ချောတဲ့ ယောက်ျားပဲ။ ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာက အစက်အပျောက် ကင်းစင်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့် အစုံက ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းလျက် စိတ်မြမြ နှုတ်ခမ်းမွှေးအပိုပိုစိမ်းနုနုလေးတွေ

အစ ထင်းရှင်းနေသည်။

“ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရှေ့ခြံကို မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတာပဲ မနက်ဖြန် အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးမှာပဲ လာဖိတ်တာပါ ဒါကြောင့် အလှူပေး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့ အလှူရှင်ပါခင်ဗျာ ”

အပြုံးရိပ်လွှမ်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေပြုံးတော့ ဖြူစေ့ သွယ်တန်းသော သွားလေးတွေ လှစ်ခနဲပေါ်လာ၏။

ခခ မျက်နှာလေးပေါ်အထိတောင် သူ့အပြုံးတွေ ကူးစက် သွားခဲ့သည်ထင်မိသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် အန်တီလိုင် မရှိဘူးရှင် အပြင်သွားတယ် ပြန်လာရင် ခခပြောလိုက်ပါ့မယ် ခခတို့က တူဝန်း နှစ်ယောက်တည်း နေကြတာပါ ”

သူမမေးဘဲ ခခပြောပြ မိတ်ဆက်နေမိသည်။ သူ့က ခေါင်းကလေးညိတ် ပြုံးရင်း ခခအနောက်က ပန်းသွေးကို ကြည့်နေတာနဲ့

“ ဪ့ ပန်းသွေးက ခခရဲ့သူငယ်ချင်းပါ ပန်းသွေးနီနီတဲ့ ခခတို့နဲ့တစ်လမ်းတည်းကပဲလေ အတွင်းပိုင်း ဆယ်အိမ်ကျော်လောက်က ခြံမှာနေတာပါ ”

“ ဟုတ်လား ဒါဆို တစ်လမ်းတည်းသားတွေပဲ ဒေါ်လေး ကလည်း တစ်လမ်းလုံးကို ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာဆိုတော့ ပန်းသွေးနီနီကိုပဲ

“ ခခတည်း ဖိတ်လိုက်ပါရစေ ”

“ ဆောရီးပဲ ကျွန်မက အလှူတွေ မင်္ဂလာပွဲတွေ ဝါသနာ မရှိဘူး ဘယ်တော့မှလည်း မသွားတတ်ဘူး ”

“ ဟယ် ပန်းသွေးကလည်း . . . ”

ပန်းသွေးအကြောင်း သိနေပြီးဖြစ်ပေမယ့် ခခ တကယ်ပဲ အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားရ၏။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ စိတ်မဝင်စားတာ နင်အသိပဲ ”

ပန်းသွေး ချာခနဲလှည့်ကာ ခုံတန်းလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွား၏။ သူ့ကို ခခ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ပန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ မျက်နှာ လေးပေါ်မှာတော့ အပြုံးရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ သေချာသည်။

“ ဟို. . . ပန်းသွေးက ဒီလိုပဲ အဟင်း သူက တကယ့်ဂျစ် အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေ ရှိပါတယ် ဒီကသွားဖိတ်ရင် လာကြမှာပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ကျွန်တော်က ဒေါ်လေး အမိန့်အတိုင်း တစ်လမ်းလုံး ဖိတ်မှာပါ ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး ”

ထိုနေ့က ခခ သိချင်သော သူ့နာမည်လေးကိုတောင် သိခွင့် မလိုက်ခဲ့ပါ။ အိမ်ရှေ့ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ ခခ မသိ။ သတိလည်း မထားမိခဲ့ပါ။ အခုတော့ နမူနာနေအောင် ချောသော အမင်းသားလေးဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိ၏။

သူတို့အိမ်တက်အလှူကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပန်းသွေးကို ခခ မရမတ
ဒေါ်ပေမယ့် ပန်းသွေးက ခါးခါးသီးသီးငြင်းကာ မလိုက်ခဲ့ပါ။

ပန်းသွေးမေမေကိုတော့ အလှူအိမ်မှာ တွေ့ရ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးပလမင်းမော်နှင့်အတူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပလမင်းမော်က ပန်းသွေးဖခင်ရင်းမဟုတ်။ ပန်းသွေးမေမေ
နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်
ငယ်ရွယ်သော ပထွေးတစ်ယောက်ကို အဖေတော်ဖို့အတွက် လက်မခံနိုင်
သော ပန်းသွေးနီနီစိတ်ကိုတော့ ခခ နားလည်စာနာနိုင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသွေးက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဘယ်အလှူ
မင်္ဂလာပွဲကိုမှ အတူမသွားဘဲ ရှောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ခခကတော့ ဒေါ်လေးလှိုင်နှင့်အတူ သူ့အိမ်တက်အလှူကို
ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့အမည် မဏိလျှမ်း။ ဗိသုကာပညာရပ်နှင့် ကျောင်းဦး
ကာ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ထားသူ။ မိဘနှစ်ပါး
မရှိတော့ဘဲ အဒေါ်အဖျိုကြီးနှင့် အတူနေသူဆိုတာ ခခ သိလိုက်ရသည်။

အဲဒီကတည်းက ခခ နှလုံးသားထဲမှာ မဏိလျှမ်း ဆိုသော
သူ့အရိပ်က စိုးမိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီးကတည်းက
ယောက်ျားဆိုလျှင် အမြင်မကြည်ချင်သော ပန်းသွေးနီနီကတော့ ခခက

သဘောမကျချင်ပါ။

ကျန်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကတော့ မဏိလျှမ်းရူပါကို
မြင်ယုံနှင့် ခခနှင့် သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့ကြသည်။

“ ဒီတစ်ခါတော့ နင့်နှလုံးသားက တကယ်ချစ်တတ်ပြီလား
ခခ ”

ပိုမိုကတော့ ခခအကြောင်းကို သိနေသူမို့ မယုံမရဲ မေးသေး၏။
ကျောင်းမှာတုန်းက ရည်းစားတွေ ထည်လဲတွဲတတ်ခဲ့သော
ခခနောင် နှလုံးသားကလည်း ယောင်လို့တောင် ခလုတ်မတိုက်ခဲ့ဖူးပါ။

“ ရူပါကော ပညာကော အရည်အချင်းပါ အပြစ်ရှာစရာ
မရှိသူကိုမှ နင်မရွေးချယ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နင့်နှလုံးသားကို ရှေးဟောင်း
ပြတိုက်သာ ပို့ထားလိုက်တော့ ခခ ”

သူငယ်ချင်းတွေက မဏိလျှမ်းကို သူမနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး
ကြင်ဖက်ဟု တညီတညာတည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သူမဘက်ကတော့ မဏိလျှမ်းကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့မိပြီလား။
တိကျသေချာစွာတော့ မပြောတတ်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည်ကတော့
မဏိလျှမ်း သိပ်ချောသည်။

အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး။ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်။
သူမလိုဘဲ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်သူဆိုသော အခြေအနေတွေကတော့

တိုက်ဆိုင်လွန်းနေသည်။

နောက်ဆုံး အချစ်ဆိုတာကို ဘေးပယ်ထားလိုက်ဦး။ မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် ရွေးသင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ငြင်းပယ်မရတာအမှန်။

နေ့စဉ် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာလေးက မဏိလျှမ်း အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ငေးကြည့်ရင်း ခခ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်ရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ခခဘက်က ရေလာဖို့ မြောင်းပေးမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က မိုးလင်းအိမ်ကထွက် မိုးချုပ်လှမှ အိမ်ပြန်တာဟာ နားရက်ဆိုလို့ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ ရှားရှားပါးပါး ရှိတယ် အဲဒီရက်ကျရင် ဝရန်တာမှာ ဒရင်းဘက်နဲ့ထိုင်ပြီး စာတွေဖတ်နေတတ်တယ် ”

“ နေပါဦး နင့်ကိုငါ မမေးဘဲ ဘာလို့ ဒီလူ့အကြောင်း ပြောနေ တာလဲ ခခ ”

“ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပေါ့ ပန်းသွေးရဲ့ နင်ငါ့ကို ဂစ်တာ တီးပေးဟာ သူ့ရှိတဲ့နေ့တိုင်း ဝရန်တာမှာ နင်ဂစ်တာတီး ငါသိချင်း ဆိုမယ် ”

“ အရှက်မရှိ မိန်းမနောက်ပိုး ကိစ္စကြီးပဲ ”

“ မတတ်နိုင်ဘူးလေ မြင်းကမလှုပ်တော့လည်း ခုံကပဲ

လှုပ်ရမှာပေါ့ နင့်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်သန့် ကူညီစမ်းပါ ပန်းသွေးရယ် တို့တာသာ ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာတီးသီချင်းဆိုတာပဲ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ” ပန်းသွေးရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်စိတ်ကို သိသူပီပီ ခခမြှောက်ပင့် ပြောကာ ဂစ်တာတီးပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရသည်။

ဆုန်သင်းပါရဲ့ သခင်သီချင်းလေးကို သူ့ရှိတိုင်း ပန်းသွေးက ဂစ်တာတီး ခခက ဆိုကာ သူ့ကို ပိုးပမ်းနေမိတာ တစ်ပတ်ကျော်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ။ သူကလည်း ခခသီချင်းသံကို ကြားတိုင်း ဝရန်တာလေးမှာ နားထောင်ရင်း လှမ်းကြည့်တတ်သည်။

ကြာလျှင်တော့ သူ့စိတ်တွေ ခခဆီလည်လာမှာပါ။ ခခအချစ်ကို တောင်းခံလာချဦးမှာပေါ့။

“ အားလားလား . . . နာလိုက်တာ ”

လက်မောင်းကို ဆွဲအဆိတ်ခံလိုက်ရတာမို့ ခခ နာကြင်စွာ ထအော်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပန်းသွေးမျက်စောင်းလေး လွင့်လာရင်း

“ တော်သေးတာပေါ့ ငါကဇုတ်တုတ်ကြီး နှလုံးခုန် ရပ်သေနေပြီ ဆင်တာ ”

“ ကောင်မစုတ် ပြောလိုက်ရင် တနင့်တပိုးကြီးပဲ ”

“ ပြောမှာပေါ့ နင်လုပ်ပုံက ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရိပ်မိသွားရင် သိက္ခာကျ ရာကိုး ကဲ ငါပြန်တော့မယ် ”

“ ဟင် ပြန်တော့မှာလား နေပါဦး ”

“ မနေတော့ဘူး မေမေယောက်ျားကြီး ပြန်မလာခင် အိမ်ပြန် ထမင်းစား ရေမိုးချိုးပြီး အခန်းထဲဝင်နေတော့မယ် ”

“ ပန်းသွေးရယ် ကိုယ့်အဖေတော်နေပြီဟာ နင်စိတ်နည်းနည်း တော့ လျော့လိုက်သင့်ပြီ ”

“ နင်ဘာမှမသိပါဘူး ခခရယ် ငါကပထွေးဆိုတိုင်း နာမည် ကြားရုံနဲ့ မုန်းတီးနေတဲ့သူတွေထဲမှာ မပါပါဘူး အခုကိစ္စမှာ ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာ ဦးဗလမင်းမော်က ငါ့အတွက် အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး တော်ပြီဟာ ငါဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ငါ ပြန်တော့မယ် ”

ဂစ်တာကို ကောက်ယူပြီး ပန်းသွေးထရပ်သည်။ အဝါနုရောင် တီရှပ်လက်တိုနှင့် ဂျင်းပ်နီကို ဒူးဖုံးရုံမျှ ဖြတ်ပိုင်းကာ ဝတ်ဆင်ထားပုံက ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော စတိုင်လ်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။

“ ဟော သမီးပန်းသွေး ပြန်တော့မှာလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလှိုင် ”

အောက်ထပ်မှာ အန်တီလှိုင်နှင့်ပန်းသွေးတို့ နှုတ်ဆက်နေသံက ခခကြားရသည်။ ခခမျက်ဝန်းတွေ တစ်ဖက်ခြံကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာ သူ ဝရန်တာမှာ မရှိတော့ပါ။ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာလည်း မတွေ့ရတော့ချေ

ခခတို့သီချင်းသံမကြားရတော့၍ သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ပန်းသွေးကို အလိုမကျ ဖြစ်ရ၏။

ပန်းသွေးသာ ဂစ်တာဆက်တီးဖြစ်လျှင် ခခသီချင်းထပ်ဆို ဖြစ်ဦးမှာပါ။ သခင်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။

သခင်လိုရာ အဆင်သင့်ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လေးကို ရှင် နားလည်စေချင်လိုက်တာ မဏိလျှမ်းရယ်။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မသီချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ။

ခခနောင်ဆိုတာ ကျောင်းမှာတုန်းက ယောက်ျားလေးပေါင်း များစွာရဲ့ အာရုံကို ပိုင်စိုးခဲ့သူပါ။ ရှင်နဲ့ကျမှပဲ ခခနောင်ရဲ့ သမိုင်းတော့ ပြောင်းပါရစေနဲ့။

ရှင်အတွက် ခခ ဘယ်အချိန်ထိတောင် တံခါးဖွင့်ထားရမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၂)

အညှိစင်းလက်ရှည်အင်္ကျီကို တံတောင်နှစ်ဖက်အထိရောက်အောင်
ခေါက်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနက်ရောင်မိုင်းမိုင်း ရှော့ပင်နီကို
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၏။

ဂုတ်သာသာမျှအထိသာရှည်သော ဆံပင်တိုတိုကို နောက်လှန်
သိမ်းပြီးချိန်မှာတော့ ပန်းသွေးနီနီ ပြင်ဆင်မှုက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။

မှန်ထဲမှာ ဝင်းဖန်နုသောမျက်နှာလေးကို မြင်သည်။ ပြေပြစ်
သော နဖူး သွယ်တန်းသော မျက်ခုံး စင်းနေသောနှာတံက ချွန်မြေကြီး
မဟုတ်ဘဲ ကျစ်လျစ်လုံးလုံးလေးနှင့် ပကတိ ပန်းနုသွေးလွမ်းသော
နှုတ်ခမ်းတွေက ဆိုးဆေးမလို။

မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအလှအပ အကူအညီကိုမှ တင်စရာမလိုဘဲ
ပကတိအတိုင်း နေတတ်တာ ပန်းသွေးနီနီ အကျင့်ပဲဖြစ်သည်။ အရင်

ကတော့ အလှူအတန်း ပွေးနေပွဲလေးဘာလေးသွားလျှင် ပေါင်ဒါပါးပါး
လေး ဖို့ဖြစ်သည်။

အခုတော့ စားပွဲပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို အံ့ဆွဲထဲ
သိမ်းကျုံးထည့်ပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ ကြာပြီ။

အလှအပတွေကိုလည်း မမက်မောချင်တော့ပါ။ ပြင်ဆင်ချင်
စိတ်လည်း မရှိတာအမှန်။

အဝတ်အစားဆိုလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုပဲ အလွယ်တကူ
အပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြပ်တွေ၊ အဟိုက်တွေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ပတ်
ချုပ်နှောင်နေတာမျိုးကို ပန်းသွေးမနှစ်သက်။

“ ပန်းသွေးရယ် အဝတ်အစားကို လှလှပပလေး ဝတ်စမ်းပါ
နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနဲ့ဆို တကယ်လှမှာ သိလား ”

ခခနောင်က အမြဲတမ်း ပြောဖူးသည်။ တိုက်တွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့
ပန်းသွေး ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပဲ ခေါင်းကိုခါရမ်းမိသည်။

“ မိန်းကလေးပဲဟာ အလှအပတော့ ကြိုက်သင့်တယ်
ဆင်းလေ နင်ကမပြင်မဆင်ဘဲနဲ့လည်း လှပြီးသားကိုး ”

ခခနောင်က အားကျသလို ပြောတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့
အယ်တော့မှ လှပမှုကို ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုဟု သူမ မမြင်တတ်ခဲ့ပါ။

“ မမပန်း သမီးလေးက တကယ့်အချောလေးပဲ ကြည့်စမ်း

မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး မျက်နှာလေးက နုတ်နေတာပဲ ”

အရင်က မေမေနှင့် ဧည့်ခံပွဲတွေ လူစည်ကားရာ နေရာတွေ သွားတိုင်း မေမေမိတ်ဆွေတွေက ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးတတ်ကြသည်။

“ မေမေသမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ် မျက်ဝန်းလေး တွေ ကြည်လဲ့နေတာက ပိုစွဲမက်စရာကောင်းနေတယ် သမီးအဖေ့ သွားတူတာကလဲ သမီးအဖေက မျက်လုံးမျက်ခုံးလှတယ်လေ ”

မေမေ ပြောပြသော စကားတွေကို ပန်းသွေးကြားဖူးသည်။ ပန်းသွေး အထက်တန်းကောင်းသူ ဘဝက ဖေဖေဆုံးခဲ့တာမို့ ဖေဖေ မျက်နှာလေးကို မှတ်မိနေဆဲရှိသည်။

ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့တောက်ပသည်။ ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်လျှင် မျက်ဝန်းတွေက အလိုလိုလိုက်ရယ် ပြုံးတတ်သည်။ ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာခါတ်တွက် ပန်းသွေး ခံစားခဲ့ရဖူး၏။

ဖေဖေသည် မေမေနှင့်ပန်းသွေးတို့ကို လျင်မြန်စွာ ခွဲခွာသွား မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ ကင်ဆာရောဂါနှင့် ဖေဖေတိမ်းပါးတော့ ပန်းသွေး အသက်က တစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေး၏။

ဖေဖေတိမ်းပါးတော့ မေမေသည် မိန်းမသားတန်မဲ့ ဖေဖေ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကိုဆက်ပြီး လည်ပတ်အောင် ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ဟန်မမျက် ပုံမှန်အတိုင်း ဆက် လည်ပတ်ခဲ့သည်မို့ အခက်အခဲမရှိခဲ့ချေ။

မေမေရဲ့ဦးဆောင်နိုင်မှု အရည်အချင်းကို ပန်းသွေးချီးကျူး လေးစားမိသေးသည်။ ဖေဖေမရှိတော့ပေမယ့် ပန်းသွေးအတွက် ပူပန် ရောမရှိခဲ့ပါ။ မေမေက အားလုံး အဆင်ပြေအောင် တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့၏။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ပန်းသွေးကျောင်းတက်နိုင်သည်။ ပန်းသွေး လိုချင်တာမရ မရှိခဲ့ချေ။ ဒါတွေအားလုံး မေမေရဲ့ အစွမ်းအစ အရည် အချင်းတွေဟုပဲ ပန်းသွေးယုံကြည်ခဲ့သည်။

ပန်းသွေး ဘာမှ မရိပ်မိ။ မသိရှိဘဲ ဖြတ်သန်းခဲ့သော သုံးနှစ် ကျော်ကာလမှာ မေမေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ သိရှိလိုက်ရ၏။

ထိုနေ့က ပန်းသွေးအထန်းလစ်ကာ သူငယ်ချင်းဒီဒီ၏ မွေးနေ့ ဒါနမြောက်အောင် ဒန်ပေါက်လိုက်စားဖြစ်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ ပန်းသွေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စားသောက်ပျော်ရွှင် နေကြတုန်း ဆိုင်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာသည့်ကားက မေမေရဲ့ကား ဖြစ်နေ၏။

ပန်းသွေးကျောင်းပြေးတာ မေမေသိတော့မည်ဟု တွေးကာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရ၏။ မေမေ့ကို ကြောက်လှတာ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါမှ မေမေမသိအောင် ကျောင်းမလစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ပန်းသွေး ပိုပိုစိတ် ဦးထုပ်ထိုင်း ကြီးကို လှမ်းဆွဲယူဆောင်းလိုက်ရင်း

“ ကျွန်ုပ် မေမေနှစ်ယောက်တို့နဲ့ ငါ့ကို ကွယ်ထားကြစမ်းပါ ”

“ ဟယ် ဟတ်လား ဘယ်မှာလဲ အဲ... အဲတော့... ”

“ ဟယ်... အန်တီပန်း... န... အဲ... ”

လှည့်ကြည့်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာတွေပေါ်က အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် ပန်းသွေးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရသည်။ မေမေရှိရာကို ပန်းသွေး မဝံ့မရဲလေး ခိုးကြည့်တော့

“ ဟင် ”

ပန်းသွေးမျက်ဝန်းတွေ မယုံနိုင်အောင် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။ မေမေနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လာသော နံဘေးက အဖော်က ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ထိုထက်ပို၍ ရှက်ရွံ့ထူပူစရာကောင်းသည်က ထိုယောက်ျားက မေမေ့လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းပင်။

“ ပန်း... ပန်းသွေး... သူငယ်ချင်း... ”

အနီးမှာရှိနေသော ခခက ပန်းသွေးလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သတိပေး၏။ သည်တော့မှ ပန်းသွေးပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာကို သတိထားမိတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်မှု၊ ရှက်ရွံ့မှုတွေကြောင့် ထူပူရိုင်းမြဲလျက်

“ ပန်းသွေး ”

ခခနှုတ်က သူမအမည်ကို တိုးတိုးခေါ်သံပဲ ထပ်ထွက်လာသည်။ ကျန်သူတွေအားလုံး အကြည့်တွေမှာလည်း နှစ်သိမ့်ဖို့စကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေသလိုရှိ၏။

ပန်းသွေးတို့ ဝိုင်းကိုမမြင်သော မေမေတို့ စုံတွဲက ထောင့်စားပွဲ ဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ နှစ်ဦးသားအပြုံးတွေဝေလျက် ရှိနေပုံက ပန်းသွေးမျက်ဝန်းထဲကို စူးစူးနှစ်နှစ် တိုးဝင်လာသည်။

အားလုံးကို ကျော့ခိုင်းကာ ပန်းသွေးထွက်လာခဲ့တော့ ခခခေါ်သံတို့ ကြားလိုက်ရသေးမိ၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေး လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ချိန်ထိ

မျက်ရည်စတွေ ပူလောင်စီးကျနေဆဲ။

ပန်းသွေးရင်ထဲမှာလည်း ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်ဟု အကြိမ်ကြိမ် အော်နေမိဆဲ။

ထိုညနေက ပန်းသွေးတစ်ယောက်တည်း အင်းလျားကန်ဘောင်နီးမှာ ထိုင်နေမိတာ အလင်းရောင်ပျောက်ဆုံးလှ အချိန်အထိ။

တစ်ယောက်တည်း အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးတော့ ပန်းသွေး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချနိုင်ခဲ့သည်။

မေမေနှင့်ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရှင်းရမည်။ သည်ကိစ္စကို ပန်းသွေး

ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကျေနပ်စရာ မရှိနိုင်တာ ပြောရမည်။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အကြိတ်တင်းရင်း ပန်းသွေးအိမ်ကို ပြန်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေသည်။

“ သမီးရယ် မေမေ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ခခတောင် စောစောကမှ ပြန်သွားတယ် သမီးသူငယ်ချင်းတွေဆို ဖုန်းဆက်ရတာလည်း အမောပဲ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်မိသည်နှင့် မေမေ အနီးရောက် လာကာ စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။ မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲကို သူမ တည်ငြိမ်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေမိတော့

“ သမီး ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ် သမီး ”

“ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး မေမေ မေမေသိပ်ရက်စက်တယ် အဟင့် ဟင့်... ဟင့်... ”

“ လာပါသမီးရယ် မေမေတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်နော် ”

ပန်းသွေး ပခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ချော့မော့ရင်း မေမေဧည့်ခန်း ထဲမှာ ထိုင်စေ၏။ မေမေနှုတ်က နှစ်သိမ့်စကားတွေကို ပန်းသွေး မကြား ချင်ပါ။ မေမေကိစ္စကိုပဲ ခါးသီးစွာ ငြင်းဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့။

“ သမီး ဘာမှမသိချင်ဘူး မေမေ မေမေသမီးကို မမြင်ခဲ့ပေ

မယ့် သမီးကတော့ မျက်စိနဲ့တပ်အပ် မြင်ခဲ့တာပါ ”

“ မေမေ မညာပါဘူး သမီး သမီးကို ဖွင့်ပြောဖို့လည်း စဉ်းစား ထားပြီးသားပါ ”

“ ဘာရယ် မေမေ ဒါ... မေမေရဲ့ ဝန်ခံစကားလားဟင် ”
မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း ပန်းသွေး အထိတ်တလန့် မေးမိသည်။ မေမေကတော့ ပကတိတည်ငြိမ်သော အကြည့်တွေနှင့် ပန်းသွေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကလေးညိတ်၏။

“ ဟုတ်တယ်သမီး သူ့နာမည်က ဦးဗလမင်းမော်တဲ့ သမီးဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက စီးပွားဖက်ပါတနာတွေပဲဆိုပါတော့ သမီးဖေဖေဆုံးတော့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အထိုင်မပျက် လည်ပတ်အောင် သူပဲကူညီပေးနေခဲ့တာ ”

“ ဟင့်အင်း အဲဒါတွေ သမီးမသိဘူး သမီးပြောချင်တာ သမီးဘယ်သူ့ကိုမှ ပထွေးမတော်ချင်ဘူး မေမေ ”

“ မေမေဘဝမှာလည်း သမီးဖေဖေကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွယ်တာခဲ့ဘူး သမီး ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးအတွက် မေမေဦးနှောက်နဲ့ ရွေးလိုက်တာပါ သူကမေမေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ် အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ မေမေခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ သမီး ”

“ အသေအချာစဉ်းစားပြီးမှ ဟုတ်လား မေမေ သမီးအတွက်

ဖခင်နေရာမှာ အစားထိုးရမယ့် သူစိမ်းယောက်ျားကို မေမေ စဉ်းစား ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား "

" သမီးအတွက် မေမေတို့ဘဝအတွက် မေမေစဉ်းစားခဲ့တာ သမီး သူကစီးပွားရေးလောကမှာ မေမေထက်တော်တယ် ထက်တယ် သူ့ကြောင့် မေမေလုပ်ငန်းပိုင်းမှာ အောင်မြင်တိုးတက်နေတာ သေချာ တယ် သူ မရှိတော့ရင် မေမေတစ်ယောက်တည်း ဆက်အုပ်ချုပ်စီမံဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး မေမေက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲ သမီးရယ် စီးပွားရေးလောကထဲမှာ မားမားမတ်မတ် သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ဒါကြောင့် သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မေမေဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ သမီး "

" ဟင့်အင်း သမီးလုံးဝသဘောမတူဘူး မေမေ "

" မေမေ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ ဒါပေမဲ့ မေမေဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမီး တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာမယ်လို့ မေမေယုံကြည်တယ် သမီး "

" ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာ မရှိဘူး မေမေ မေမေ့ရဲ့အကြောင်း ပြချက်တွေကို သမီးလုံးဝ လက်မခံဘူး ပြီးတော့ သမီးဖေဖေရဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ သမီး အစားမထိုးနိုင်ဘူး မေမေ "

" သမီးခံစားချက်ကို မေမေနားလည်တယ် သမီး မေမေလည်း သမီးဖေဖေကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်အတွက် ဘယ်ယောက်ျားမှ အစားမထိုး

မနိုင်ဘူး အစားထိုးမရနိုင်ပါဘူး "

" ဒါနဲ့များ မေမေရယ်... "

" မေမေအသက် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ သမီး ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေ ဦးနှောက်ထဲမှာရှိတာ မေမေတို့ ဘဝလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ရပ် တည်ဖို့ ပြီးတော့ လောကကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သမီးလေး အနာဂတ် ထဲမှာ အရာရာပြည့်စုံပြီး အေးချမ်းနေစေဖို့ပဲလေ မေမေမရှိတော့ ရင်တောင် သမီး တဘဝအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ဥစ္စာနေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပါ သမီးရယ် "

" အဲဒါတွေကို သမီး မမက်ဘူး မေမေ သမီးလိုချင်တာ မေမေ့ရဲ့မေတ္တာတရားပဲ ကျန်တာကိုဘာမှ မလိုချင်ဘူး မေမေ့ကိုလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ တစ်သက်လုံးရှိစေချင်တယ် "

" သမီးရယ် သူ့ကိုလက်ထပ်လိုက်လို့ မေမေ့မေတ္တာတွေက သမီးအပေါ် တစ်ရွေးသားတောင် မလျော့ပါဘူးကွယ် ဒါကို သမီး နားလည်လာမှာပါ "

" ဒါ... ဒါ... မေမေ့ဆုံးဖြတ်ချက်လားဟင် မေမေ မပြင် နိုင်တော့ဘူးလား "

" မေမေတို့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ ရုံးမှာတရားဝင်လက်မှတ်

ထိုးပြီးပြီ သမီး သမီးကို အသိပေးပြီးမှ မက်လာပွဲကို မိတ်ဆွေတချို့နဲ့ အကျဉ်းသဘောစိစဉ်ဖို့ ညှိနှိုင်းအစီအစဉ်ဆွဲထားတယ် "

ပန်းသွေး မယုံနိုင်အောင် အံ့သားသင့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

သမီးကိုချစ်သည်ဆိုသော မေမေက ပန်းသွေး ဘာမှ မသိ လိုက်ခင်မှာဘဲ ဆုံးဖြတ်စိစဉ်ပြီးဆုံးခဲ့ပြီတဲ့။

နောက်ပိုင်းမှာ ဗလမင်းမော်ဆိုသော မေမေရဲ့ခင်ပွန်း အိမ်ကို လိုက်လာသည်။

အသေအချာမြင်လိုက်မှ မေမေအသက်ထက် ငါးနှစ်ခန့် ငယ်သော ယောက်ျားတစ်ဦးဟု ပန်းသွေးသိလိုက်သည်။

အသက်သုံးဆယ်စွန်းစပေမယ့် နုပျိုသော ရုပ်ရည်က လူငယ် ဆန်သည်။ စူးရှ၍ တစ်ဖက်သားကို ညှို့့ငင်သလို ကြည့်တတ်သော မျက်စိနံ့တွေကိုတော့ ပန်းသွေးဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ပါ။

မေမေကို မမပန်းဟုခေါ်သော ဦးဗလမင်းမော်က သူမကိုတော့ ပန်းသွေးဟုပဲ ခေါ်သည်။ သမီးဟုခေါ်ရလောက်အောင်လည်း အသက် အရွယ်က ကွာခြားလွန်းသည်မဟုတ်။

သည်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နေ့စဉ်မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရမည့်အရေးအတွက် ပန်းသွေး စိတ်ညစ်ညူး ခဲ့ရသည်။

မေမေကတော့ မသိကျိုးကျွံပြုနေခဲ့တာလား မပြောတတ်ပါ။

မေမေကို စာနာသနားစိတ်လေးကြောင့်သာ ပန်းသွေးမေမေ အနီးမှာ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သမီးဖြစ်သော ပန်းသွေး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မေမေကို ဦးဗလမင်းမော် ကြင်နာယုယပြုနေတော့ ပန်းသွေး ပါးတွေ နီမြန်းသည်အထိ ဖြစ်ရ၏။

ဖခင်တစ်ဦးလို ချစ်ခင်လေးစားဖို့မဆိုနှင့် ပန်းသွေးစိတ်ထဲမှာ ခွံရှာစိတ်တောင် ဖြစ်လာရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင် ပန်းသွေး ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကျောင်းတက်နေစဉ်က ရှောင်တိမ်းရတာ လွယ်ကူပေမယ့် ကျောင်းပြီးသွားတော့ ပန်းသွေးအတွက် အခက်အခဲတော့ ဖြစ်ရသည်။

မေမေကြိုတင်ပြောခဲ့သလို မေမေတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက် အောင်မြင်လာတာကိုတော့ ပန်းသွေးမြင်သိကြားနေရ၏။

ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပေါင်းကာ စီးပွားရေးကို ဂရုစိုက်လုပ်ဆောင် နေသော မေမေကတော့ ပန်းသွေးခံစားချက်တွေကို ဥပေက္ခာပြု မေ့ထား ခဲ့သည်လား။

မနက်တိုင်း ပန်းသွေးမေမေတို့ အလုပ်သွားမှ အိပ်ရာက ထဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာနေ ပျင်းလျှင် တစ်လမ်းတည်း

နေထိုင်သော ခခနောင်ထံ ရောက်သည်။

မေမေတို့ လင်မယား ပြန်လာလျှင် ပန်းသွေးရေခိုးချိုး ထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ယူထားသော တီဗီကြည့်ချင်ကြည့် စာဖတ်ချင်ဖတ် ပုံမှန်လည်ပတ်နေခဲ့၏။

စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်က မေမေတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေ ရက်တွေမှာ ဖြစ်သည်။

ထိုရက်တွေမှာ ပန်းသွေးအိမ်မှာမနေဖြစ်တာက များသည်။ အိပ်ရာခိုး ရေခိုးချိုးပြီးသည်နှင့် ခခတို့အိမ်ကိုထွက်ဖို့ ပန်းသွေးအသင့် အခုလည်း ပန်းသွေးအခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင် နေတုန်း မေမေရောက်လာသည်။

“ တစ်ရက်တစ်လေ မေမေအလုပ်နားရက်လေးမှာ သမီးအိမ်မှာ နေပါဦးလားကွယ် ”

“ သမီး ခခနဲ့ ရှေ့ပင်းနီထွက်ဖို့ ချိန်းထားလို့ မေမေ ”

“ ဟင် ဒီပုံကြီးနဲ့ သွားမလို့လား သမီးရဲ့ မျက်နှာကလည်း ပြောင်ကြီးနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ”

ပန်းသွေးကိုကြည့်ကာ မေမေစိတ်ပျက်သလို ညီးညူသည်။ မှန်ထဲမှာမြင်နေရသော မေမေအသွင်ကို ပန်းသွေးလှမ်းကြည့်မိသည်။ အသက်လေးဆယ်ပြည့်ခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့် မေမေအလှတရာ

တွေက နုပျိုလှပနေဆဲရှိသည်။

လှပချောမွေ့နေဆဲ မျက်နှာလေးကို မေမေက နုပျိုအောင် ပြင်ဆင်တတ်သည်။ အဝတ်အစား အရောင်အသွေးကအစ ရွေးချယ် တတ်ဆင်တတ်၏။

အိမ်မှာနေရင်းတောင် မေမေမျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးမှုန်မှုန် လေးက အမြိုတတ်သည်။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မေမေရဲ့ ဝင့်ဒုက္ခတွေဟုမီ ပန်းသွေးမြင်သည်။

မေမေ ဒီလိုလှပလွန်းနေတာကြောင့်လည်း ငယ်ရွယ်သော ဦးဗလမင်းမော်က သဘောကျလက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့။

ဒါကိုတွေးမိလေလေ ပန်းသွေး အလှအပတွေကို ရှုံးနိမ့်လေလေ ဖြစ်ခဲ့တာ မေမေကတော့ မသိရှာပါ။

“ မေမေက ဒီနေ့ အိမ်မှာ မိသားစုဆုံတုန်း ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်စားမလားလို့ သမီးရဲ့ ”

အားလပ်ရက်တွေမှာ မေမေက အစားအသောက်တစ်မျိုးမျိုး ဒီဗွဲကျွေးမွေးတတ်တာ ဟိုစဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆို ထိုရက် တွေမှာ ခခတို့ပိုတို့ပါ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်လာကာ စားကြသောက်ကြ နှင့် ပျော်စရာ။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ထိုပျော်ရွှင်မှုမျိုး မရှိနိုင်တော့တာ ပန်းသွေး

ဝမ်းနည်းမိသည်။ မေမေပြောသော မိသားစုဆိုတာ ဦးပလမင်းမော်ကို ရည်ညွှန်းတာပဲဖြစ်သည်။

“ သမီးတို့ရှေ့ပင်းနံထွက်မယ်ဆို မနက်စာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လေးစားပြီးမှပဲ သွားကြပါလားဟင် ခခကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေ မေမေတို့ မတွေ့တာလည်း ကြာနေပြီ ”

“ ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူးမေမေ ခခနဲ့ချိန်းထားတာ ကိုးနာင် ပြီးရင် တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ ”

မေမေမျက်နှာညှိုးသွားတာ ပန်းသွေးမြင်သည်။ ပန်းသွေး တမင် ပြောတာကို မေမေရိပ်မိမှာမလွဲ။

“ ရှေ့ပင်းနံသွားမှာဆိုလည်း သမီးအဝတ်အစားလေးလဲ အလှလေးပြင်ဦးကွယ် ပိုက်ဆံလိုသလောက် မေမေဆီကယူသွား သမီး ”

“ သမီးမှာရှိပါသေးတယ် မေမေ အလှအပလည်း မလိုအပ် ပါဘူး လှရင် ယောက်ျားတွေက စိတ်ဝင်စားကြတယ် သမီးက ယောက်ျားတွေကိုမုန်းတော့ မလှရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ အဟင်း ”

မေမေ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။ ပန်းသွေး ရင်ထဲမကောင်းပေမယ့် မမြင်ဟန်ဆောင်ရင်း စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ မေမေ ညနေနောက်ကျမယ်နော် သမီးကိုမစောင့်နဲ့ဝေး ”

“ ခွင်ကပဲ ညနေစာ စားဖြစ်မှာ ”

မေမေ နှုတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပန်းသွေး ဧည့်ခန်းထဲကိုဖြတ်တော့ သတင်းစာဖတ်နေသော ဦးပလမင်းမော် မော့ကြည့်လာသည်။

“ ပန်းသွေး ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ ခခတို့အိမ် ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ အတိုဆုံးအဖြေပေးကာ ပန်းသွေးရပ်ထားသော ဆီ လှမ်းခဲ့သည်။

ဦးပလမင်းမော် ရပ်ကြည့်နေတာ သိပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘဲ သွေး ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

တစ်နေကုန်အောင် ခခအိမ်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၃)

“ မိခင်ပါ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလားကွ ”

ကျောကျော့မော့မော့ ပြင်ဆင်ထားသော အန်တီလိုင်နိုဘေးမှာ ခခကို အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပဲ ထွက်လာတာပြင်၍ ဦးဝေပိုင်ညီမေးသည်။

“ မလိုက်ပါဘူး အန်ကယ်လ်တို့ဘာသာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကြပါ ”

“ ဟာ ရပါတယ်ကွ လှိုင်က မိခင်ပါ လိုက်မယ်လို့ ပြောထားတယ် မေးကြည့်တာပါ ”

ဦးဝေပိုင်ညီ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သတင်းစာတစ်စောင်ပွဲပေါ် လှမ်းတင်ရင်း မလုံမလဲဆိုတော့ အန်တီလိုင် ခခဘက် မျက်စောင်းကလေးထိုးရင်း

“ ခလေးလိုက်မယ်ထင်လို့ ကိုကို ပြောလိုက်တာ လှိုင်ခေါ်ပါတယ် သူ့ဘာသာမလိုက်တာ ”

“ ဟုတ်လား လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ မိခင်ရဲ့ အန်ကယ်တို့ မက်လာပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ဝတ်စုံပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်ပေးမယ် မိခင် စိတ်ကြိုက် ဆွေးပေါ့ ”

“ မက်လာပွဲအမိ ခခဘာသာ စိတ်တိုင်းကျ ချုပ်ထားမှာပါ အပူပါနဲ့ အန်ကယ်လ်ရဲ့ အခု ခလေးမလိုက်တာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထား လို့ပါ အန်ကယ်တို့ဘာသာ သွားကြပါ ”

“ အိုကေ ဒါဆို ဘာလိုချင်သလဲ ဘာစားချင်သလဲ မှာလိုက်လေ ”

“ ညနေအပြန် ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲပဲ ဝယ်ခဲ့ပါ ဒါဆို ကျေနပ်ပြီ ”

“ စိတ်ချ ကြေးအိုးတင်မကဘူး နို့ချောကလက်ပါ ဝယ်ခဲ့ မယ်ဟေ့ ကဲ သွားကြရအောင် လှိုင် ”

အန်ကယ်ဝေပိုင်ညီ ပြုံးပြုံးကြီး နှုတ်ဆက်ကာ အန်တီလိုင် နှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ကားကလေးခြံတံခါးဝက ထွက်သွားတော့မှ ခခ အိမ်ထဲ ပြန်လှည့်ဝင်ကာ ပြတင်းတံခါးမှ ပျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဝရန်တာလေးက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ မဏိလျှမ်း ထိုင်နေပြီး လက်ထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက ခေတ္တတိုက်ဝရန်တာလေးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

ခခ သီချင်းသံကို သူ မျှော်နေပြီထင်၏။ ခခရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ရွှင်မြူးသွားရသည်။

အချိန်တန်တော့လည်း ရှင်မနေနိုင်ပါဘူး မဏိလျှမ်းရယ်။ ခေတ္တအာရုံထဲမှာ ခခနောင်ရောက်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

မကြာခင်မှာ ရှင် ခခနောင် ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာတော့မှာပါ။ ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။ ရှင်လို ကိုလူချောတစ်ယောက်ထိက ရင်ဖွင့်စကားတွေကို ခခနားထောင်ချင်လိုက်တာ။

“ တီ... တီ ”

အတွေးပျော်တွေနှင့် ပီတိဝေနေတုန်း ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခခညှော်ခန်းတံခါးဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။

ပန်းသွေးနီရဲ့ ကားလေးကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာ၏။ ဆင်ဝင်အောက်ရှေ့ ကားလေးထိုးရပ်သည်နှင့် ခခ အလောတကြီး လှမ်းမေးမိ၏။

“ ပန်းသွေး နင်ဂစ်တာပါသလားဟင် ”

“ ပါတာပေါ့ နောက်ခန်းထဲမှာ ”

“ ဒါဆို အမြန်လာပါဟယ် ဝရန်တာမှာ မဏိလျှမ်းရောက်နေပြီ ”

“ နင့်ရောဂါက မသေးပါလား ခခရယ် အန်တီလှိုင်ကော ”

“ အခုလေးပဲ အန်ကယ်နဲ့ပါသွားပြီ နောက်လထဲမှာ သူတို့မင်္ဂလာပွဲရှိတယ်လေဟာ အန်တီလှိုင်အတွက် သတို့သမီးဝတ်စုံ သွားအပ်ကြတာ ”

“ နှင့်က လိုက်မသွားဘူးလား ”

“ တမင် နေရစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ဆန်းဒေးလေ သူ့ရှိနေတယ် ”

“ အင်း ရောဂါပဲ အဒေါ်ကလည်း ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်တူမကလည်း ပိန်းပနောက်ပိုးဖြစ်လို့ ”

“ အံ့မယ် ငါ့ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်တယ် ပြောရမယ်ဟာ သူအခုဆို ငါ့သီချင်းသံကို မျှော်လင့်တတ်နေပြီ ခုလေးတင် ငါ ပြတင်းတံခါးက ချောင်းကြည့်နေတုန်း နင်ရောက်လာတာလေ ”

“ ယောက္ခားလေးတစ်ယောက်ကို ပြတင်းပေါက်ကတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်တယ်ဟုတ်လား နင့်အခြေအနေက အတော်ဆိုးဝါးနေပါလား ခခရယ် ”

“ နင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး ငါက သူ့အခြေအနေ ထူးခြားရဲ့လား သိချင်လို့ဟာ ကဲ အံ့မြန်လာပါ ဝရန်တာ သွားရအောင် ”

“ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေရင်လည်း နင် သူ့အပြင်ထွက်ရင် လိုက်ပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မိခ ”

“ အထင်သေးလိုက်တာ ခခနောင်ကို ဒီလောက်ထိ ကူမိနဲ့တဲ့ မိန့်မ မှတ်နေသလား မိပန်းရဲ့ ”

“ နင့်လုပ်ပုံက ဟိုကရိပ်မိခိုင်တယ်လေ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နင့်အန်တီနဲ့အန်ကယ့်ကို ခေါ်ပြီး မိသားဖသားပီပီ သွားပြီးတောင်းရမ်း ပေါ့ဟယ် ”

“ ကြည့်စမ်း နိုင်လိုက်တာ ”

• “ နင် အရူးအမူး ဖြစ်နေတာကြီး မမြင်ရက်လို့ ”

“ လုံးဝမှားတယ် ခခနောင် နှလုံးသားကို အရူးအမူး ဖြစ်စေ နေလောက်တဲ့ ယောက်ျားမရှိသေးဘူး ယုံလိုက်ပန်းသွေး ”

“ ဒါဆို နင်ဘာဖြစ်လို့ တသခင်တည်း ခင်နေရတာလဲ ”

“ အေး နင်နားလည်အောင် ရှင်းပြမယ် နံပါတ်တစ် မဏီလျှမ်း က ချောတယ် ပညာကော ဂုဏ်ကော ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ငါကျောင်းတုန်းက ပတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေထက် အများကြီး ”

သာတာအမှန်ပဲ နံပါတ်နှစ် သူ့ဘက်က ဘာမှမလှုပ်ရှားဘဲ တည်ငြိမ် နေတာကို ငါစိတ်မရှည်နိုင်ဘူး နံပါတ်သုံး သူနဲ့ငါ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တောင့်တနေတယ် ဒါကြောင့် သူ ငါရှေ့ ရောက်လာအောင် ငါ မာယာတွေ သုံးနေတာပဲ ရှင်းပြီလား ”

“ နေပါဦး ခခ ငါမရှင်းလို့ မေးပါရစေဦး ဟိုကနင့်ကို ဆဘောကျပြီး ဖွင့်ပြောလာပါပြီတဲ့ နင်ဘယ်လို ဆက်ဆုံးဖြတ်မှာလဲ ”

“ ငါ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့သလို သူလည်းခံစားရအောင်တော့ နှစ်ပတ်လောက် အချိန်ဆွဲထားလိုက်မှာပေါ့ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေ ဆဝပေါ့ဟာ ”

“ ကျောင်းတုန်းကလို ရည်းစားတွေထားတဲ့စိတ်ကို ဖျောက်သင့် ပြီ ခခ နင် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားသလား ”

ပန်းသွေး အမေးကို ခခ မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ တဒဂံ စဉ်းစားနေသေး၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကလေးကို ခါရမ်းရင်း

“ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တစ်ဘဝ စာအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ အမှန်ဝန်ခံရရင် ငါ့သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး သူ့စိတ်ဓါတ် သူ့အရည်အချင်း နောက်ဆုံးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ပိုင်ဆိုင်ချမ်းသာမှုကအစ လေ့လာ အကဲခတ်ရဦးမယ် ငါ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့သူဆိုရင် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ် ”

ရမှာပေါ့ "

ခခစကားကြောင့် ပန်းသွေး နှုတ်ဆိတ်တွေဝေသွားခဲ့ရသည်။

ခခ မျက်ဝန်းတွေထဲကို စူးစိုက်ကြည့်တော့ တကယ့်ကို တည့်ညီ
လေးနက်စွာ ဆိုနေခြင်းဟု နားလည်လာမိ၏။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခခဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်တာ ဦးနောက်အသီး
ပေါ့။ ဒါဆို ခခနုလုံးသားက ဘယ်နေရာမှာလဲ ပန်းသွေး သိချင်မိ၏။

" ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရွေးချယ်မယ့် ယောက်ျားကို နှင့်
နုလုံးသားက အချစ်မပါဘဲ ရွေးချယ်မှာလားဟင် ခခ "

" အဟင်း ဟင်း ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် ကျောင်းမှာ
မထားခဲ့ဖူးတဲ့ နှင့်ပါးစင်က အချစ်ဆိုတဲ့ စကားသံကြားရတာ ရယ်စရာကြီး
ပန်းသွေးရယ် ငါရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတာ နှင့်တို့အသိပဲ
ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး မခံစားဖူးဘူး အလကား
ပါဟာ ဘဝလောက် ဘာမှအရေးမပါပါဘူး "

ဘဝလောက် အရေးမပါဘူးတဲ့။ ဒီလိုအိပ်ပျက်ပျက် မေမေနှုတ်က
လည်း ပန်းသွေးကြားဖူးခဲ့သည်။ ဦးဗလမင်းမော်ကို မေမေလက်ထပ်
ခဲ့တာ ဦးနောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ခခကကော မေမေလို ရွေးချယ်နေတာလား။

" ကဲ အလေးအနက်ကိစ္စတွေ တွေးမနေပါနဲ့ဟာ လာစမ်းပီ

နှင့်ဂစ်တာကြီးယူခဲ့ သူ့ကိုဖမ်းစားရအောင် "

ခခ အလိုကျ ပန်းသွေးလိုက်လျောရပြန်သည်။

ဝရန်တာလေးမှာ သူ့ကြည့်နေတာကို မမြင်ဟန်ပြုရင်း ခခ
သိချင်းဆိုသည်။ ပန်းသွေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂစ်တာတီး။

× × × ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေ မင်းပဲဖြစ်နေရမယ် × × ×
× × × ခံစားချက်အတိုင်းကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့သူ × × ×
× × × ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့သခင်ဖြစ်မယ် × × ×
× × × စေလိုရာ စေလိုက်တော့ သခင် × × ×

ခခရဲ့အသံလေးက နစ်နစ်ပျော့ပျော့ လွင့်ပျော့လို့။
တစ်ဖက်ခြံ ဝရန်တာက မဏိလျှမ်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လက်ထဲက
စာအုပ်ကိုချပြီး ဝရန်တာမှာရပ်ကာ နားထောင်နေပုံက စက်ကွင်းထဲ
မိနေသူလိုပါပဲ။

ခခဆိုသလို မဏိလျှမ်းတကယ်ပဲ တွယ်ငြိနေပြီလား။
မျက်ဝန်းတွေက သတိကင်းလွတ်စွာ ခခနှင့်ပန်းသွေးတို့ရှိတဲ့
ဝရန်တာကို ငေးမောပျော်ဝင်နေမိ၏။

ခခကိုလှမ်းကြည့်တော့ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း သိချင်းကို
ဆက်ဆိုနေသည်။

× × × အသက်ရှင်ခြင်းမှာ မင်းက အရေးပါလွန်းတယ် × × ×

× × × စေလိုရာစေလိုက်တော့သခင် × × × သခင်လိုရာ
အဆင်သင့်ဖြစ်မယ် × × ×

ခခရဲ့အသံလှိုင်းတွေက မဏိလျှမ်း နားစည်ထဲမှတစ်ဆင့်
ရင်ထဲအထိ စူးနှစ်ရင်နှောင်သွားခဲ့ပြီလား မသိပါ။

ဒါဆိုရင်တော့ မဏိလျှမ်းဆိုတဲ့ ယောက်ျား ကျရှုံးခဲ့ပြီဟု
ပန်းသွေး ထင်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသလို စွဲမက်စရာကောင်းသော ခခနှောင်
ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမလေးရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်ခစားဖူးသော
ယောက်ျားများစွာကို ပန်းသွေးအများကြီး မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။

ထိုယောက်ျားတွေထဲမှာ မဏိလျှမ်းလည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီလား။
ရှင် ကံကောင်းပါစေ မဏိလျှမ်း။

အခန်း (၄)

“ သမီး မေမေ့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ ”

အိပ်ရာက နိုးနေပေမယ့် မေမေတို့ လင်မယားကုမ္ပဏီကို
မသွားကြသေးတာမို့ ပန်းသွေးအိပ်ရာထဲမှာ ပေအိပ်နေတုန်း မေမေ
တံခါးခေါက် လာနှိုး၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

အလုပ်သွားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော မေမေ့ထံမှ
ထွက်ပေါ်လာသော စကားကြောင့် ပန်းသွေး စိတ်ညစ်ညူးသွားရ၏။

“ ဘာလဲ မေမေ မေမေတို့ အလုပ်ကိစ္စတွေဆိုရင် သမီး
ဘာမှမသိဘူးနော် ”

“ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် မေမေ့မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပါ ဟောဒီပစ္စည်းလေး သူ့ဆီ သမီး သွားပေး
ပေးစမ်းပါ ”

“ ဘယ်သူ့ဆီ သွားပေးရမှာလဲ မေမေရာ ”

“ အဝေးကြီးမဟုတ်ဘူး သမီး ဒီရပ်ကွက် ဒီလမ်းထဲက လူပါ မေမေ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ ဒေါ်တင်တင်ဝေတဲ့ ခြံအမှတ် (၄၅) အသေအချာ မှတ်ထားနော် မှားလို့မဖြစ်ဘူး မေမေပြောတဲ့ မေမေသူငယ်ချင်း တင်တင်ဝေလက်ထဲကိုပေး ဒီဘူးထဲက ပစ္စည်းက စိန်ဘယက်မို့ တန်ဖိုးမသေးဘူး ”

စိန်ဘယက်ဆိုသောစကားကြောင့် ပန်းသွေး အိပ်ချင်မူးတူး မျက်ဝန်းတွေကို ပုတ်ခတ်ဖွင့်လိုက်ရင်း

“ နေ နေပါဦး မေမေပြောတဲ့ အိမ်နံပါတ် ပြန်ပြောပါဦး ”

“ ခြံအမှတ် (၄၅)၊ နာမည်က ဒေါ်တင်တင်ဝေ ”

“ လမ်းကကော ဘယ်လမ်းလဲ မေမေ ”

“ အခု မေမေတို့နေတဲ့ သော်ကမြိုင်လမ်းပဲ နီးနီးလေးရယ် မေမေသွားရင်း ဝင်ပေးမလို့ ဘယ်လိုမှ အချိန်မရတော့လို့ သမီးရယ် သွားပေးလိုက်နော် မေမေပေးခိုင်းတာလို့ပဲ ပြောလိုက် ”

မေမေ အလောတကြီး မှာနေတုန်းမှာပဲ ဆင်ဝင်အောက်က ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မေမေခင်ပွန်းလင် ဦးဗလမင်းမော် စိတ်မရှည်စွာ ဟွန်းသံပေး ခေါ်နေခြင်းပဲဖြစ်မည်။

“ မေမေ စိတ်ချမယ် သမီး သွားဖြစ်အောင် သွားပေးနော် ”

“ မေကားပေါ်ရောက်မှ တင်တင်ဝေဆီ ဖုန်းဆက်ပြောထားမယ် ”

“ စိတ်ချလက်ချ သွားပါမေမေရယ် မေမေယောက်ျားကြီး ဆာင့်နေပြီ သွားပါတော့ ”

မေမေ ပန်းသွေးအခန်းထဲက ကသောကပျော လှမ်းထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှပဲ ပန်းသွေး မေမေပေးခဲ့သော ယွန်းဘူးလေးကို နှစ်ကြည့်မိ၏။

ဝင်းလက်တောက်ပနေသော စိန်ပွင့်တွေနှင့် လက်ရာပြောက်စွာ ဆစ်ထားသော စိန်ဘယက်တစ်ကုံးက အနက်ရောင် ကတ္တီပါအောက်ခံ ဆီမှာ လှပစွာရှိနေ၏။

တန်ဖိုးကတော့ သေးမည်မဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ အခြားသူကို မပို့ခိုင်းဘဲ ပန်းသွေးကို ခိုင်းတာဖြစ်မည်။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် မေမေစေခိုင်းသည် ကိုကိုကို လုပ်ဆောင်ရသည်။ ကိုယ်နေထိုင်သော လမ်းထဲမှာဆိုပေမယ့် အိမ်နံပါတ်နှင့်အိမ်တွေကို ပန်းသွေး သိပ်ဂရုစိုက်ကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်ပါ။

“ အင်း ဒီခြံနံပါတ်က သေးဆယ်ဆိုတော့ နောက် ငါ့ခြံမြောက် ခေါ် ”

ခြံတံခါးမှာ တွေ့ရသည့် နံပါတ်တွေကိုကြည့်ကာ ရှာရင်း (၄၅) ဆိုသော ခြံဝန်းရှေ့ရောက်တော့ ပန်းသွေးမယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားရ၏။

“ ဘုရားရေ ဒါ ခခရဲ့ မဏိလျှမ်းခြံပဲ ”

ခြံရှေ့တံခါးမှာရပ်ရင်း ပန်းသွေး မင်သက်လျက် ရှိနေခိုက်မှာ ခြံတံခါးဝမှာ မြင်တွေ့လိုက်ရတာ မဏိလျှမ်း။

“ ပန်းသွေးနီနီ ”

ပန်းသွေးနာမည်ကို မဏိလျှမ်း မှတ်မိနေတာပို့ အံ့သြသံ ပြန်သည်။

“ ဝင်ပါ ပန်းသွေးနီနီ ”

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း သူ ဖိတ်ခေါ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲ အထိ နှစ်လိုခင်မင်သော အပြုံးတွေပျော်ဝင်နေသော အပြုံးနှင့် မဏိလျှမ်း ကို ပန်းသွေး အခုမှပဲ အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

လှိုင်းတွန်းလေးတွေနှင့် ဆံပင်ရှည်က ဝတ်ဆင်ထားသော ရှုပ်ထွေး ကော်လံပေါ်မှာ ဝဲကျနေအောင် ရှည်သည်။ အနက်ရောင်ဘောင်ထဲ ရှည်နှင့် မြင့်မားသောအရပ်က ပန်းသွေးဦးမော့ကြည့်ရအောင် မြင့် လိုက်တာ။

အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်သွယ်တာလည်း မဟုတ်သော ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ယောက်ျားပီသ ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်ကို ပိုင်ဆိုင်၏။

အစက်အပျောက် တစ်စက်လေးတောင် မရှိအောင် ကင်းစင် သော မျက်နှာနုဖတ်ပုံနှင့် မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံအလှတွေကတော့

အလှအပကို မခင်တွယ်သော ပန်းသွေးအတွက် အလိုမကျချင်စရာ ကောင်းအောင် ချောမောလွန်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခခနောင် တွယ်ငြိနေတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

“ မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော် ပန်းသွေးနီနီ ”

သူ့အမေးစကားကိုကြားမှ ပန်းသွေး နစ်ပျောသွားသော အာရုံကို ပြန်စုစည်းချုပ်ထိန်းရင်း

“ ဒါ ခြံအမှတ် ၄၅ ဒေါ်တင်တင်ဝေတို့ အိမ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ဒေါ်တင်တင်ဝေဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့အန်တီလေ ”

“ ကျွန်မ ဒေါ်တင်တင်ဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ”

“ ပန်းသွေးနီနီရဲ့ မေမေ အန်တီပန်း လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ် လားဟင် ”

“ ရှင် တော်တော်ရစ်ပါလား ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မရှိတူးလား ဒါဆို ခုပဲ လှည့်ပြန်မယ် ”

“ ဟာ... မဟုတ်တာ... လာပါ ကိုယ် ဖိတ်ခေါ်နေတာပဲ ပန်းသွေးနီနီရယ် ”

“ ဒီမှာ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်ခဏခဏ မခေါ်ပါနဲ့ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး ”

“ ကိုယ့်နာမည် မဏိလျှမ်း ဒေါ်တင်တင်ဝေရဲ့တူ ”

“ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး မသိချင်ဘူး ”

ပန်းသွေး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဆိုတော့ သူ ပုခုံးတွန့်ကာ ပြုံးသည်။

“ ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုသိတယ် အိမ်ရှေ့အိမ်က ခခနောင်နောင် ဂစ်တာလာတီးတတ်တဲ့ ပန်းသွေးနီနီလေ ”

“ ကဲ ကျွန်မ ဒေါ်တင်တင်ဝေဆီ လာတာနော် ”

သူ အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်သည်။ ပြီးမှ ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ အိမ်ဘက်ကို လှမ်း၏။

သူ့အနောက်က ခပ်ခွာခွာလိုက်ခဲ့ရင်း သူ လျှောက်လှမ်းသွား နေတာကို ပန်သွေးကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချပိုပြန်၏။

ခခလူကတော့ လမ်းလျှောက်တာတောင် ကြည့်ကောင်းအောင် စတိုင်လ်ကျလွန်းသည်ပဲ။

“ ကြွပါ ခဏထိုင်ပါဦး ပန်းသွေးနီနီ ”

“ ဒေါ်တင်တင်ဝေ ကော... ဘယ်မှာလဲ ”

“ အန်တီ မန္တလေးကို ခရီးထွက်သွားတယ် ပန်းသွေးနီနီ ”

“ ဟင် ”

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေးထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင် ဖြစ်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကို ပြန်ဆုတ်မိ၏။

“ ရှင်အပြင်မှာကတည်းက မပြောဘဲ ဘာလို့အိမ်ထဲထိ ဝင်ခိုင်း ခုတလဲ ”

“ ဟာ မင်းပဲ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မရှိတူးလား ပြောလို့ ကိုယ်အိမ်ရှင် ဒီသစ္စာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပါ ”

“ ဒေါ်တင်တင်ဝေ မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မဝင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး ဆမေက ဒေါ်တင်တင်ဝေဆီကိုပဲ လွှတ်လိုက်တာ ”

“ အန်တီပန်း စောစောကပဲ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ပန်းသွေးနီနီ စိန်လည်ဆွဲလာဖို့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် အန်တီကလည်း ကိုယ့်ကို မှာခဲ့တယ် ”

“ ဘာလဲ ကျွန်မကရှင်လက်ထဲကို စိန်လည်ဆွဲပေးခဲ့ရမှာလား တစ်ခုခုလွဲချော်မှားယွင်းသွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ တစ်ကျပ် နှစ်ကျပ် အန်တီ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးနော် ”

သူ့ကိုယုံကြည်မှု မရှိကြောင်း ပန်းသွေး ရည်ရွယ်မှန်း ဆူသိပေမယ့် သူက စိတ်ဆိုးပုံမရဘဲ ပြုံးပြုံးလေး နေနိုင်လိုက်တာကို ပန်းသွေး အံ့ဩရပြန်သည်။

“ အန်တီနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ရမှ ဆိုရင်လည်း ပန်းသွေးနီနီ ဆဘောပေါ့ အန်တီနောက်နှစ်ရက်ဆို ပြန်လာမှာပါ အဲဒီကျမှ တစ်ခေါက် ဆာခဲ့လေ အခုတော့ ကိုယ့်အိမ်ရောက်တုန်း ဧည့်ဝတ်ကျွေးပါရစေ တစ်ခုခု

သောက်ပါ အအေးလား အပူလား "

" ကျွန်မ ဘာမှမသောက်ဘူး နောက်တစ်ခေါက်လည်း ထပ်မလာချင်ဘူး ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မမေမေဆီ ဖုန်းတစ်ခုကို ခြောက်လို့ရမလား "

" ဆက်လေ ဆက်ပါ ဟောဟိုမှာ ဖုန်း "

ရှိုးကောင်စိရိုနံ့ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိဖုန်းကို သူ ညွှန်ပြသည်။ ပန်းသွေး ဖုန်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားကာ မေမေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်မိသည်။

" ခြောက် သမီးလား မေမေပါ သမီးဆီဖုန်းလှမ်းဆက်နေတာ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး သမီးဖုန်းမယူသွားဘူးထင်တယ် "

" ဟုတ်တယ် မေမေ အခုသမီး ဒေါ်တင်တင်ဝေအိမ် ရောက် နေတယ် မေမေမိတ်ဆွေမရှိဘူး သမီးဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင် "

" တင်တင်ရဲ့တူ မောင်မဏီလှမ်းရှိတယ်လေ သမီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူ့လက်ထဲ ပေးခဲ့လို့ရပါတယ် အဲဒါပြောချင်လို့ သမီးဖုန်းကို မေမေ လှမ်းခေါ်နေတာ "

" ဒါဆို ရပါပြီ မေမေ ဒါပဲနော် "

ပန်းသွေးဖုန်းကိုချပြီး လှည့်ကြည့်တော့ သူ ပန်းသွေး အနောက်က ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ မြင်ရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလုံ ရှက်ရွံ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

" ဒီမှာ မေမေက ဒီပစ္စည်းကို ရှင့်လက်ထဲ ပေးခဲ့လို့ရတယ်တဲ့ "

ပန်းသွေးလက်ထဲက ရတနာဘူးလေးကို သူ့လက်ထဲလှမ်းပေး တော့ သူ လှမ်းယူပြီး ဖွင့်တောင်မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်သည်။

" ဘူးကို အသေအချာ ဖွင့်ကြည့်ဦးနော် ကျွန်မ ရှင့်လက်ထဲ အတိအကျ ပေးခဲ့တယ် "

" ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ်ယုံတယ် ကိုယ်ကမင်းလို သံသယတွေနဲ့ အယုံအကြည်မဲ့သလို မဆက်ဆံတတ်ပါဘူး "

" အပိုတွေ မပြောနဲ့ ပြီးမှဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ ရှင့်တာဝန်နော် "

" ဒီပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးက မင်းရဲ့သိက္ခာ ကိုယုံရဲ့သိက္ခာလောက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူးကွာ စိတ်ချ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရဘူး ဖြစ်လာရင် နှိပ်တာဝန်ထားလိုက်ပါ "

" ကောင်းပြီလေ ကျွန်မပြန်မယ် "

" ကိုယ် ခြံအထိလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ "

မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပန်းသွေး မကောင်းတတ်၍ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူက ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ပန်းသွေး ဘေးအထိ အမိလိုက်လာရင်း

" မင်း ခခနောင်တို့အိမ်ဝင်ပြီး ဂစ်တာတီးဦးမှာလား "

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေး မျက်မှောင်ကုပ်မော့ကြည့်ရင်း

“ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

“ ကိုယ်ကမင်းတို့ ပရိတ်သတ်လေ မဆိုးပါဘူး မင်းကံတာ အတီးကောင်းသလို ခခနောင်လည်း အသံကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုချည်း နားထောင်နေရတာ အိလာပြီကွာ တခြားတစ်ပုဒ်လောက် ပြောင်းတီးသင့်တယ် အကြမ်း မလိုပါ ”

သူ့စကားအပီပျယ်ကဘာလဲ။ ခခနောင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိနေသည့် သဘောလား။ ပန်းသွေးလိပ်ပြာ မလုံချင်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပန်းသွေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လို့ နှစ်လို့ဖွယ်ပြုံးနေသည်။

“ ကျွန်မတို့ဘာသာ ဘာသီချင်းပဲဆိုဆို ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ရှင်တို့ဒီအိမ်ပြောင်းမလာကတည်းက ဆိုနေတီးနေကျပါ အထူးအဆန်း ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ”

“ ဟောဗျာ ကိုယ်စကားကလည်း ရှိသားပါတယ် မင်းက အလကား ဘုတောနေတာပဲနော် ”

“ အဲဒါ ကျွန်မကာရိုက်တာ အမှန်ပဲ ”

စကားအဆုံးမှာ ပန်းသွေးလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရိုင်းတယ်ထင်ချင် ထင်တော့ နှုတ်တောင်မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူ ရပ်ကြည့်နေမှာကိုလည်း စိတ်ကသိနေသည်။ ခခတို့အိမ် စင်ခဲ့သည်အထိ သူ့ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

ခခအိမ်မှာမရှိ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်သွားသည်ဟု အန်တီလှိုင်ပြောတော့ ပန်းသွေးနှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။

ခခတို့ခြံထဲကအတွက်မှာ ခြံဝန်းအပြင်အထိ ရပ်ထွက်ကြည့် နေသော သူ့ကို မြင်ရသည်။ ပန်းသွေးနှင့်အတူ ခခပါလာမည် ထင်လို့ လားမသိ။

ခခမရှိတာပဲ ကောင်းပါသည်။ နို့မို့ မဏီလျှမ်းအိမ်သွားခွင့် ခုသော အခွင့်အရေးကို သူ့မခေါ်ရကောင်းလား ပြောနေဦးမည်။ ကောင်းနာထိုးခံရဦးမည်။

ခခနှင့်မဏီလျှမ်း ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှု ရှိလာလျှင်တော့ ပန်းသွေးခက်ပြီ။ အိမ်မှာမနေချင်ရင် လာခိုလို့ရနိုင်သော ခခအိလာတိုင်း မဏီလျှမ်းနှင့် ဆုံရမည်။

ခင်မင်စရာကောင်းပေမယ့် မဏီလျှမ်းလို ချောမောလွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပန်းသွေးမိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ပါ။

အခုမှခက်ပြီ ထင်သည်။ နင်နဲ့မဏီလျှမ်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေခဲ့လို့ပဲ

ဆုတောင်းရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ငါ့ဆုတောင်းကို နင်သိရင် ကျိန်ဆဲမှာ သေချာတယ် ခခ။

အခန်း (၅)

လက်သုပ်စားချင်သည်ဆို၍ ဈေးထဲက အသုပ်ဆိုင်မှာ နှစ်ဦး
စားဖြစ်၏။

အပြန်မှာ ခခက *လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရအောင်ဟု
ဆိုပြန်သည်။ အိမ်မှာသောက်ရသော ကော်ဖီထက် ဆိုင်လက်ဖက်ရည်ကို
နှစ်သက်သော ပန်းသွေးကလည်း မငြင်းဆိုဘဲ သဘောတူသည်။

လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးအရှေ့မှာ ပန်းသွေး
ကားလေးထိုးရပ်တော့ ခခ အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။

“ ဟယ်... ဒါ... သူ... သူ့ကား ”

“ ဘယ်သူ့ကားလဲ မိခရဲ့... အလန့်တကြား ”

“ ဟိုမှာလေ မီးခိုးရောင်ပါဂျဲရိုးကား အဲဒါ မဏိလှမ်းကားပေါ့၊
သူဆိုင်ထဲမှာ ရှိမလားမသိဘူး ငါကံကောင်းတာပဲ ”

“ လာပြန်ပြီ ဒီလူအကြောင်း ခခ ဒါလမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်နော် ”

“ သိပါတယ်ဟ ငါကဘာလုပ်မှာမို့လဲ ”

“ သခင် သီချင်းကို အာခြံလျှာခြံ ထဆိုမှာစိုးလို့ဟေ့ ”

“ ဟယ် ကောင်မစုတ် ”

ခခမျက်နှာလေး ရှက်သွေးစို့ ဝဲရဲနီကာ ပန်းသွေးလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲဆိတ်စို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါကိုကြိုသိသော ပန်းသွေး ခြေတစ်လှမ်း ဦးအောင် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တာမို့ ခခအံလေးကြိတ် ပျံ့သိပ်လိုက်ရမ်း

ဆိုင်ထဲကို ပန်းသွေးတို့လှမ်းဝင်လာကတည်းက မဏိလျှမ်း ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ် လှမ်းကြည့်နေတာ ပန်းသွေးသိသည်။ တမင်မမြင်ဟန် ဆောင်ထားပေမယ့် ခခကတော့ မကြည့်ဘဲနေမှာမဟုတ်ဆိုတာ ပန်းသွေး တွက်ဆမိသည်။

မတော် နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံ နှုတ်ဆက်ကာ တစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်ထိုင်မှာစိုးမိတာမို့ ပန်းသွေးဦးအောင် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခခက ပန်းသွေးနံဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း

“ သူ ငါတို့ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်ဟ နင်ကလည်း သူနဲ့အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ မထိုင်ဘဲ ဒီနေရာမှာ လာထိုင်ရသလား ”

“ ခခ ဣန္ဒြေသိက္ခာလေး ထိန်းပါဦး ငါတို့လာတာ

လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့နော် ”

“ အဟင်း ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးရင်းပေါ့ဟာ ”

ခခက ပြောင်စပ်စပ် ပြောရင်း တီးတိုးဆိုသည်။ ပန်းသွေး ခခကို ပါးစပ်လှုပ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်၏။ အပျော်တွေ ဝေနေသော ခခကတော့ အရယ်မပျက် အပြုံးမပျက် မဏိလျှမ်းရဲ့ဝိုင်းကို ခိုးဝှက် ကြည့်နေသေးသည်။

“ နင်မှာထားတဲ့ နက်စ်ရှယ်ရောက်နေပြီ မိခ ဓားပွဲပေါ်ကို ဆင်းကလေးပြန်ပို့ပါဦး အချဉ်ရည်ခွက် မှားသောက်မိလို့ မဟာအရှက် တွဲနေဦးမယ် ”

“ လျှမ်းလေးကြောင့် မှားတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ သူသိသွားတော့ ဦးကောင်းတာပေါ့ အဟင်း...ဟင်း...”

“ တော်တော်အူမြူးနေနော် သိပ်ပျော်လွန်းရင် ငိုရတတ် တယ်တဲ့ ”

“ ငိုပစ်လိုက်မှာပေါ့ လျှမ်းလေးလာချောလိမ့်မယ် ”
ပန်းသွေးပြောသမျှ ခခက တစ်ခွန်းမကျန် နောက်ပြောင်ရင်း မျက်ဝန်းတွေကလည်း မဏိလျှမ်း ဝိုင်းကမခွာဖြစ်နေသည်။

မိန်းမနောက်ပိုး ပိုးချင်သလောက်ပိုးတော့ ပိုင်းဖြတ်ကာ ပန်းသွေး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ နှုတ်မဆိတ်နိုင်သူက ခခပဲဖြစ်သည်။

မထီလျှမ်းကို အပိုင်ကြည့်ကြည့်ကာ နှုတ်ကလည်း တကွတ်ကွတ် ပြောနေသည်။

“ဟော ဟော ကောင်တာကို သူထသွားပြီဟ”

“ပြန်တော့မလားမသိဘူး အဲ ပိုက်ဆံရှင်းတာ မဟုတ်ဘူးဟ ပြန်လာပြီး ထိုင်နေပြန်ပြီ”

“ဟာ နားငြီးလိုက်တာ ခခရယ် နင်ကလည်း ဘောလုံးပွဲ ကြေငြာတာကျနေတာပဲ ငါ့ဘာသာ သီချင်းလေးနားထောင်ပါရစေ”

ပန်းသွေး အမြင်ကပ်စွာနှင့် ပြောလိုက်မိသည်။ ခခ မကျေမနပ် မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကြည့်တာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ဘောက်စ်ထဲက မာရဇူသီချင်းသံလေးကို အာရုံပို့ပစ်လိုက်၏။

ရှုတ်တရက် သီချင်းသံက ရပ်သွားသည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖီလင်ပြတ်တောက်သွားတာမို့ ပန်းသွေး အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကုပ် လိုက်စဉ်မှာပဲ သီချင်းသံက ပြန်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟင်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

ခခ တအံ့တဩလေး ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားသလို ပန်းသွေးလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သီချင်းသံက ဆုန်သင်းပါရုံရဲ့ သခင်သီချင်း။ ဘောက်စ်ထဲက

ကြည်လင်ပီသစွာနှင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။

× × × သီချင်းတွေထဲမှာ မင်းအမြဲရှိနေတယ် × × ×

× × × ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေ မင်းပဲ ဖြစ်နေရမယ် × × ×

× × × ခံစားချက်အတိုင်းကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့သူ × × ×

× × × ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ မင်းကြောင့်လှနေတော့မယ် × × ×

ခခမျက်ဝန်းတွေ အရောင်လက်တောက်ပစွာနှင့် ပြုံးနေသည်။

ခခမျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာကို ပန်းသွေးလှမ်းကြည့်တော့

မထီလျှမ်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်အကြည့်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးသည်။

မထီလျှမ်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးယဲ့ယဲ့။ အကွက်စိပ်ရှုပ်လက်တို့ကို လက်ဖောင်းတစ်ဝက်လောက်အထိ သေးသေးလေး ခေါက်တင်ဝတ်ထားသော စတိုင်လ်။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှင်းသန့်အောင် ချောမွေ့လွန်းတာ ရှေးဆုတောင်းကောင်းတာကြောင့်လား မထီလျှမ်းရယ်။

“နင် ဘယ်လိုထင်သလဲ ပန်းသွေး”

ခခမေးသံက ကျေနပ်ပိတ်တွေနှင့် အနိုင်ရသူတစ်ဦးလို။

“မာရဇူသီချင်းကနေ ဆုန်သင်းပါရုံ ပြောင်းသွားတာ သူ့ကြောင့်ထင်တယ် သူ့ကောင်တာကို ထသွားတာ နင်မြင်လိုက်တယ် ဆို”

“ သိပ်သေချာတာပေါ့ ငါတို့ကို သူ တမင်သိအောင် စီစဉ် လိုက်တာ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေတာပဲ ငါ့အစီအစဉ်တော့ အောင်မြင်ပြီ ထင်တယ် ”

“ အင်း ငါလည်း ဒီလိုပဲထင်မိတာပဲလေ ”

ပန်းသွေးနှုတ်က ခခစကားကို ထောက်ခံလိုက်တော့ ခခကေ့နဲ့ ဝမ်းသာနေပုံက ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းတောင် မရှိ။ နှစ်ဦးသား အကြည့်တွေ အပြုံးတွေ ဖလှယ်နေကြတာကို ပန်းသွေး ခခမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တွေ့နေ ရသည်။

သီချင်းသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားတော့မှပဲ ခခ ပန်းသွေးနဲ့ ကြည့်ကာ မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

“ သူ ပြန်တော့မယ်ထင်တယ်ဟာ ပိုက်ဆံရှင်းနေပြီ ”

“ ဘာလဲ နင် နောက်ကလိုက်ပြီး မိတ်ဆက်မလို့လား ”

“ မလိုတော့ဘူးလေ ကိုယ်က အသာစီးရသွားပြီပဲ မယုံရင် စောင့်ကြည့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ ငါ့ရှေ့ရောက်လာမှာ သေချာတယ်။ ခခမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ယုံကြည်ချက်လား။ မာနတရားလား။ ကျောင်းမှာတုန်းကတော့ ခခရဲ့မာနအလှအောက်မှာ ကျောင်းသားအတော်များများ ဝပ်စင်းခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

နဂိုလှသလို ထိုအလှကိုပဲ ပိုမိုခွဲမက်ညှို့နိုင်အောင် ပြင်ဆင်

နိုင်စွမ်းသော ခခတော့ မဏိလျှမ်းကို အနိုင်ယူလိုက်ပြီးဆိုတာ ပန်းသွေး ယုံပါသည်။

ဒါပါပဲ ယောက်ျားတွေဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှ အောက်မှာ နောက်ဆုံးတော့ ဝပ်စင်းကြရတာပဲလေ။

မဏိလျှမ်း ဆိုတာလည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ။

ဆိုင်ထဲက လှမ်းအထွက်မှာ မဏိလျှမ်းတစ်ချက် လှည့်ကြည့်၏။ နှုတ်ကဖွင့်ဟ မနှုတ်ဆက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်ပြသွားခဲ့၏။

ခခက ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံးတုံ့ပြန်ပေမယ့် ပန်းသွေး အတော့ နုကိုအတိုင်း တည်ကြည်သော မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်။

သူ ကားပေါ် တက်သွားတာကော၊ ကားလေးမောင်းထွက် သွားတာကိုကော ပန်းသွေးငဲ့မကြည့်ပါ။ ဒါ ခခကိစ္စ။ ခခအလုပ်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ။

“ သူ့ကြည့်ရတာ နင့်ကိုလန့်နေပုံပဲ ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ ”

“ နင့်မျက်နှာကြီးက တည်လွန်းနေတာကို ငါသိတယ် နင်သာ

နီရင် သူ့ငါ့ကိုဝင်ရောမှာသေချာတယ် ”

“ နင်ကမျှော်လင့်နေတာလား အဲလိုမှန်းသိရင် ငါရှောင်

ပေးလိုက်ပါတယ် ”

“ ပြဿနာမရှိပါဘူးဟာ သူ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာအောင် နင်ငါ့ကို ကူညီခဲ့သလို ငါလည်းအချိန်ပေးခဲ့ရတာပဲ ဒီအတွက် သူ့ဘက်ထိုက်တန်အောင်တော့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့ အဟင်း သူ ချစ်ခွင့်ပန်လာရင် ငါ ထိုက်သင့်သလောက် စိတ်ဒုက္ခပေးလိုက်ဦးမယ် သိလား ”

ခခကတော့ အပိုင်တွက်ကာ စိမ့်ကိန်းချနေသည်။ မဏိလျှမ်းသာ ကြားလျှင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

လိုချင်တော့လည်း ခခနိုင်စက်သမျှ ခံပေဦးပေါ့။

ကြိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်ဘူး။ မဏိလျှမ်းတို့လို ယောက်ျားတွေရဲ့ အညှာကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ ခခမှာလိုအပ်သော အတွေ့အကြုံ ပြည့်စုံရာ ရှိတာကိုလည်း ပန်းသွေးယုံသည်။

“ ယွန်းစို့ ပန်းသွေး နင်အိမ်ကို လိုက်ဦးမလား ”

“ မလိုက်တော့ဘူး ငါ့မှာဂစ်တာလည်း မပါဘူး ”

“ ငါ့အတွက်တော့ မလိုတော့ဘူးလေ ငါ့ဆီက တုံ့ပြန်မှုမရှိဘူး သူ့ဘက်က အပြန်ဆုံး ဝင်တိုးလာမှာပေါ့ ပန်းသွေးရဲ့ ”

“ ဘုရားပြီးငြိမ်းဖျက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ကောင်းပါတယ် ဒီသီချင်းကိုချည်း တီးနေရတာ ငါအတော်မုန်းနေပြီ ”

“ မမုန်းပါနဲ့ဟာ ဒီသီချင်းက ငါနဲ့မဏိလျှမ်းကြားက

မြားနတ်မောင်ဟ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ”

ခခက ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ရယ်နေပြန်ရဲ့။

ကံကြမ္မာက ဘာတွေစိမ့်ထားသည်မသိ။ ခခဘက်ကတော့ သေချာနေသည်။

ဒါဆို မဏိလျှမ်းဘက်ကရော။

အခန်း (၆)

“ မနေ့က နင် ရောက်လာမလားလို့ ငါ့မျှော်မိသေးတယ် ”

“ တမင်မလာတာလေ နင်ပဲအစီအစဉ်မရှိဘူးဆို ”

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရောက်လာတတ်သော ပန်းသွေး မနေ့က ရောက်မလာ၍ ခခမေး၏။

ပန်းသွေးဖြေတော့လည်း ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ခံပြန်၏။

“ ဟုတ်တယ်ဟာ လျှမ်းလေးရဲ့ အခြေအနေကို ငါစောင့်ကြည့် ချင်လို့လေ မနေ့က သူ ဝရန်တာကို ထွက်လာတယ် ငါတို့ကို မျှော်နေတာ တော့ သေချာတယ် ဝရန်တာကနေ တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာ ငါတွေ့တယ် ငါ ဝရန်တာကိုထွက်လာတော့ သူ သူ့နိုးလူမိဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်ဟာ ရှက်ပြီးအိမ်ထဲဝင်သွားတာ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး ”

“ နင်က သိချင်းသံပေးပြီး သူ ပြန်ထွက်လာအောင် မလုပ်

ဆူးလား ”

“ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုငါ မျှော်မိတယ် ပြောတာပေါ့ ငါ ဂစ်တာ မတီးတတ်တာ တကယ်နာတယ် ”

“ ဂစ်တာမတီးတတ်လည်း အလွတ်ဆိုပေါ့ဟာ ဒါမှ နင့်သိချင်း ဆီကို သူခံစားနိုင်မှာပေါ့ ”

“ ဟာ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ ”

“ ဟဲ့ ခလေး ပြင်လို့ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား မြန်မြန် ဆုပ်ကြလေ ”

အန်တီလှိုင်အသံကိုကြားမှ နှစ်ဦးသား စကားဖြတ်ရင်း ခခရဲ့ အလှပြင်ခြင်းလည်း အဆုံးသတ်တော့၏။

ကိုယ်လုံးပေါ် ဗီဂိုမှန်ချပ်ကြီးရှေ့မှာရပ်ရင်း ခခ မော်ဒယ် ဆင်ယောက်လို ရှေ့ကြည့်နောက်ကြည့် လုပ်နေတာကို ပန်းသွေး သည်းခံ ဆောင့်ရပြန်သည်။

ကျောလယ်ခန့်အထိရှည်သော ဆံပင်ကို ညီညာစွာ ဖားလျား နှုတ်ရှေ့ကနဖူး ပြေပြေလေးပေါ် ကပိုကရိုလိပ်ကာ ပုံဖော်ထားသော ဆန်နာလေးက လှပချောမွေ့ပြီးသားပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လှနေတာကို ပိုပြီးလှပအောင် ပြင်ဆင်တတ်သည်က ဆွဲအလုပ်ဟု ဆိုရမည်လား မသိပါ။

ဆံပင်ပုံစံကို ခြောက်လတစ်ကြိမ်လောက် ပြောင်းတတ်သော
ခခကိုတော့ ပန်းသွေးစိတ်ပျက်မိ၏။ ခခဆံပင်အလှပြင်တာကို တစ်ခဲ
ပန်းသွေးလိုက်သွားဖူးသည်။

စောင့်လိုက်ရတာ တမေ့တမောမို့ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ
မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

“ ပန်းသွေး နင့်ဆံပင်ကိုပြင်လိုက်ပါလား ဒါဆို အတော်ကြီး
ကြည့်ကောင်းသွားမှာ သေချာတယ် ”

“ တော်စမ်းပါ စိတ်မဝင်စားဘူး စိတ်အရှုပ်မခံနိုင်လို့ တမင်
အတိုထားတာ နင့်လိုအလှပြင်ထိုင်ခဲ့မှာ နှစ်နာရီခွဲနာရီ မထိုင်နိုင်ဘူး
မလှရင်နေပါစေ ”

“ နင်ကလှပါတယ် ဒါပေမဲ့ တတ်ကျွမ်းတဲ့သူတွေနဲ့ ပြင်ဆင်
လိုက်တော့ နင့်အလှပိုပြီး ပေါ်လွင်လာတာပေါ့ ”

ခခက ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်တာနှင့် အားမရသေးဘဲ ပန်းသွေးကိုယ်
စည်းရုံးတတ်၏။ သို့ပေမယ့် ပန်းသွေးကတော့ ယတိပြတ်ပဲပြင်းသည်။

“ ဝိုလှလာတော့ ဘာဖြစ်လာမှာမို့လဲ ယောက်ျားတွေကြည့်နဲ့
အတွက်တော့ ငါဝင်ခဲ့ကွဲခံ ငွေကုန်ခံပြီး မပြင်နိုင်ပါဘူး ခခရယ် ”

“ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အလှအပဆိုတာလည်း ဂုဏ်ယု
စရာအရည်အချင်း တစ်ခုပဲလေဟာ ”

“ ငါတော့ ဒီလိုမပြင်ပါဘူး အလှအပဆိုတာ အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ
ဒီအလှအပကို တပ်မက်ကြတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုလည်း အထင်မကြီးဘူး”

“ ပြဿနာပဲ အလှအပကြောင်း ပြောတာနဲ့ ယောက်ျားတွေဆို
နှုန်းတဲ့ နင့်ဝါဒီကြီးက ပါလာတယ် နင့်မေမေရဲ့ကိစ္စကို နင့်ရင်ထဲမှာ
အခုထိ ခံစားနေရတုန်းလားဟင် ”

ခခစကားကို သူမပြန်မဖြေဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်
ထလိုလို ခံစားနေမိဆဲ။ မေမေနှင့်ဦးဗလမင်းမော် အိမ်ထောင်ကျပြီး
အတည်းက မေမေနှင့်ပန်းသွေးကြားမှာ နွေးထွေးနီးစပ်မှု နည်းပါးသွား
ခဲ့တာတော့ အမှန်။

အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ တာဝန်ကို မေမေ ယူဆောင်လက်ခံလိုက်
ချိန်မှာ ပန်းသွေးအပေါ်လည်း အရင်ကလို ဂရုတစိုက် မရှိနိုင်တာ
သေချာသည်။

ဦးတော့ မေမေရင်ထဲမှာ မေမေရဲ့စီးပွားရေးကလည်း အရေးပါ
ထွန်း၏။ မေမေခင်ပွန်းကလည်း ပန်းသွေးအတွက် အဖေလိုခေါ်ရလောက်
အောင် အသက်မကြီးသေးတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဦးဗလမင်းမော်ကို ဖခင်တစ်ယောက်လို ပန်းသွေးအသိစိတ်က
အတိအကျလို့ မရပါ။ ထို့အတွက်လည်း ဦးဗလမင်းမော်အတွက် ပြဿနာ
အာန်မတူပါ။

ကလေးတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို ဇနီးမယား အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ရပေမယ့် ဦးဗလမင်းမော် အသွင်ကလည်း လူကြီး ဆန် ရင့်ကျက်သွားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

လူငယ်ဆန်ဆန်ပဲ ဝတ်စားနေထိုင်သည်။ ပြုမူပြောဆိုသည် အလှအပကလည်း ဘာကြိုက်သလဲမပေးနဲ့။ အခန်းထဲက ဦးဗလမင်းမော် ဝင်လာသည်နှင့် ရေမွှေးရနံ့က မွန်ထူသွားတတ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသွေး ကြည့်လို့မရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဗလမင်းမော်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းအတွက် စီးပွားရေး အပိုင်းမှာ မေမေမျှော်လင့်သလို တိုးတက်ကောင်းတိုးတက်လာနိုင်သည် ဒါပေမဲ့ မေမေ မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်ထားသလို မိသားစုဘဝကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်ဟု ပန်းသွေးယုံသည်။

သမီးနှင့်ခင်ပွန်းကြားမှာ နွေးထွေးသော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက မေမေတောင့်တမှာ သေချာပေမယ့် မရနိုင်တော့တာ မေမေ လက်ခံသွား ဖြိုထင်သည်။

ပန်းသွေးကိုယ်တိုင်က တစ်အိမ်တည်းနေလျက် မမြင်မတွေ့ အောင် ရှောင်တိမ်းနေတာကိုလည်း နောက်ပိုင်းမှာ မေမေ ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့။

မေမေ အရှုံးပေးလက်လျော့သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ ဟဲ့ ပန်းသွေး ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားကြမယ်လေ ”
ပန်းသွေးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ပြောလာသည့် ခခအသံကြားမှ ပန်းသွေး အတွေးလှိုင်းထဲက လန့်နိုးလာရသည်။

“ ဆောရီး ငါအတွေးလွန်သွားလို့ ”
နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နှင့် ထိုင်နေသော အန်တီလှိုင်ကို တွေ့ရ၏။

“ ဒီပုံအတိုင်းဆို အန်တီလှိုင် မင်္ဂလာပွဲကျရင် ခခကို အရင်ဆုံး အလှပြင်ခန်းထဲ ပို့ထားရမယ်ထင်တယ် တကတည်း ပြင်ဆင်လို့ မဆုံး တော့ဘူး ”

“ ကိုယ့်တူမလေးလှတယ် ချောတယ် အများပြောကြအောင် ပြင်တာကို အန်တီလှိုင်ကလည်း... ”

“ မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့လည်း လှပါတယ်ခလေးရယ် ပန်းသွေးကိုပဲ ကြည့် မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါလေးတစ်ချက်တောင် မဖို့ဘဲနဲ့ လှနေတာ ”

“ ပန်းသွေးကိုတော့ သွားမပြောနဲ့ အန်တီလှိုင် သူက အလှ အပဆို မုန်းတယ်တဲ့ ”

“ ဟုတ်လား ပန်းသွေး အန်တီလှိုင်က အန်တီမင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်းသွေးကို သတိပေးအရံအဖြစ် ပွဲထုတ်မလား စဉ်းစားနေတာ ”

“ ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီလှိုင် သမီးက ပွဲတွေဘာတွေ

တက်ဖို့ဝါသနာမပါဘူး အဲဒီလို အဝတ်အစားတွေလည်း ဝတ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ပန်းသွေးကြောင့် ပွဲပျက်သွားနိုင်တယ် အဟင်း "

ပန်းသွေးစကားကြောင့် အန်တီလိုင် ရယ်သည်။ မျက်စိရှေ့ မှောက်မှာတင် ပွယောင်းယောင်း တီရှပ်နှင့် ဂျင်းပိန်ဟောင်း ဘောင်းဘီ ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်းသွေး စတိုင်လ်က အထင်အရှားလေ။

ပန်းသွေးနီနီဆိုတာ အလှအပကြိုက်တတ်လွန်းသော တူမ ခခနောင်နှင့် ဘယ်လိုမှ အသွင်စရိုက် မတူညီစွာ ပေါင်းသင်းနေသော မိန်းကလေးဟု ဒေါ်မြတ်နှင်းလှိုင် သိထားသည်။

အိမ်လာတိုင်း သည်ကောင်မလေးအသွင်က ဝတ်စားပြင်ဆင် လာသည်မရှိ။ ခလေးတို့ကို ကြပ်ကြပ်ထုပ်ထုပ်တွေလည်း ဝတ်တာမျိုး မရှိ။ ရိုးရိုးစင်းစင်း သာမာန်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသာဖြစ်၏။

မျက်နှာလေးမှာလည်း ဘာအခြယ်အသမုမတင်ဘဲ အမြဲတမ်း ရှင်းလင်းနေ၏။

သို့တိုင် နုဖတ်ဝင်းဖန်သော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်း သည်။ ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော တူမ ခလေးနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင်တောင် ဘာမှမပြင်ထားသော ပန်းသွေးအလှက ထင်းရှင်းလွန်းနေသည်။

အခုလည်းကြည့် သူမမင်လာပွဲအတွက် ခလေးအဝတ်အစား သွားချုပ်မှာကို လိုက်သွားမည့်အသွင်က ပကတိအတိုင်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်

နို့ပါ။

" ပန်းသွေးတို့ကို ခွင့်ပြုဦး အန်တီလိုင် "

" ဪ အေး အေး တလက်စတည်း ကြိုမှာထားရဦးမယ် အန်တီလိုင်ရဲ့ မင်လာပွဲကိုတော့ သမီးလာဖြစ်အောင်လာနော် "

" မလာလို့ ရမလားအန်တီလိုင်ရဲ့ မင်လာနေ့ မတိုင်ခင် အစ်ရက်ကတည်းက အိမ်မှာလာအိပ်ဖို့ ခခပြောပြီးသား ပန်းသွေး အိမ်နော် နီးမှ နင်အကြောင်းမပြန်နဲ့ "

" အင်း ငါကတိပေးထားပြီးပြီဟာ စိတ်ချပါ အန်တီလိုင် အမီးမဖြစ်မနေ လာမှာပါ "

" အေး အေး ကဲ သွားကြ သွားကြ စောစောလည်း ပြန်ကြ နို့နော် "

အန်တီလိုင် စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နှစ်ဦးသား ဆင်ဝင်အောက်က ကားကလေးဆီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

" ငါမောင်းမယ်ဟာ "

ခခ မောင်းမည်ဆိုတော့ သူမကားသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ညက သူမနှင့်အတူ ဗြူထဲလိုက်ခဲ့ဖို့ ခခလှမ်းမှာတော့ ပန်းသွေး အာမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျင်းပမည့် ခခရဲ့ဒေါ်လေးအန်တီလိုင်

မင်္ဂလာပွဲက သူတို့ခြံထဲမှာပဲ ကျင်းပမှာမို့ မင်္ဂလာနေ့ မတိုင်ခင်
ကတည်းက ညအိပ်လာဖို့လည်း ပန်းသွေး ကတိပေးခဲ့ရသည်။

သည်လိုပွဲမျိုးတွေကို ပန်းသွေး ရှောင်တတ်ပေမယ့် ခေ
ဒေါ်လေးကိစ္စဆိုတော့လည်း ငြင်းမရနိုင်ပါ။

အခုလည်း ခေဝယ်သမျှ အနောက်က တကောက်ကောင်
လိုက်ရဦးမည်။ အလှပြင်ဆိုင်ထဲမှာ တမေ့တမော ထိုင်စောင့်ရဦးမည်
မင်္ဂလာဆောင်မှာက အဒေါ်ဆိုပေမယ့် ခေက မင်္ဂလာပွဲအတွက်
ပြင်ဆင်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

မင်္ဂလာပွဲကို မဏိလျှမ်းလာမည်ဆိုတာကြောင့် ခေသိပ်လှောင်
နေတာဖြစ်နိုင်သည်။ ပန်းသွေးမှာတော့ ဒုကတည်းက ခေအလို
လိုက်မိသည့် ဒုကွတွေ ခံနေရပြီ။

သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေ ဆိုတော့လည်း အခက်သာ
လာ။

အခန်း (၇)

သည်တစ်ပတ်လုံး ခေကိုကြည့်ကာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေရ
သူက ပန်းသွေးပဲဖြစ်သည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြတ်နင်းလှိုင် မင်္ဂလာရက်နီးလာလေလေ
ခေ အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်နေလေလေ။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး အပြင်မထွက်သည့်နေ့ရယ်လို့ လုံးဝမရှိ။

ဝယ်လို့မဆုံး။ ပြင်ဆင်လို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေလေသည်။
မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ဝက်စုံအတွက် အပ်ချုပ်ဆိုင်။ ဖိနပ်ဆိုင်က
အစ သေးသေးမွှားမွှား ဆံညှပ်ကလစ်ဆိုင်အထိ ဝယ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

တကယ်ဆို မင်္ဂလာပွဲက ကိုယ့်အိမ်ခြံဝန်းထဲမှာ ဘုဇေးစနစ်နှင့်
ကျွေးမွေးမှာမို့ လိုအပ်သမျှကို ဟိုတယ်လ်မှာပဲမှာပြီးပြီး ဟိုတယ်လ်က
ဝန်ထမ်းလေးတွေက ကျွေးမွေးညှော်ခံမှုကအစ အားလုံးတာဝန်ယူပြီးသား

ဖြစ်သည်။

ဘာဆိုတာမှ မလိုအပ်ပေမယ့် ခခကတော့ နားချိန်မရှိအောင် အလုပ်ပိုတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ပြီးတော့ မဆုံးနိုင်သော သူ့ကိစ္စတွေမှာ ပန်းသွေးလည်း မနေရပါ။

စွတ်ခေါ်လို့ လိုက်ရတာ ခြေတိုမတတ်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆိုင် ဝင်လျှင် ရွေးမဆုံးကြည့်မဆုံး ဖြစ်နေတာကို ပန်းသွေးအတော်ပဲ သည်းခံရပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုင်းကျ ရွေးရုံနှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ ပန်းသွေးဘက်လှည့်ကာ အကြံတောင်းသလို မေးတတ်သေး၏။

“ ကြည့်ပါဦး ပန်းသွေးရဲ့ ဒီအဆင်လေး ငါနဲ့ဆို လိုက်မလား ဟင် ”

“ အေး လိုက်တယ် ”

မြန်မြန်ပြီးအေးရော ပိုင်းဖြတ်ကာ ပန်းသွေးခေါင်းညိတ် ထောက်ခံတော့လည်း အလိုမကျနိုင်ပြန်ချေ။

“ နင်ကလည်း သေချာကြည့်ပါဦး ဟိုအဆင်လေးက ပိုကောင်းမလားလို့ ”

“ ကဲ မိခ နင့်စိတ်တိုင်းကျကိုသာ ရွေးတော့ ငါဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး နင့်ကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတွေတောင်

မူလားပြီ တကယ် ”

“ ခဏလေးပါ သူငယ်ချင်းရယ် ခဏလေးပါနော် ”

ပန်းသွေး စိတ်မရှည်နိုင်တာ မြင်တော့လည်း ခခမနေနိုင်ပါ။

မျက်နှာချိုသွေးကာ တောင်းပန်ရှာသည်။

“ စွမ်း ဒီကိုလာဦး ”

အသံလေးက စူးရှချိုမြိန်ပေမယ့် အမိန့်သံပါသည်။ ခခနံ့ဘေးမှ မိန်းကလေးဆီကအသံဖြစ်သည်။ ခခကော ပန်းသွေးပါ မရည်ရွယ်ဘဲ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

သရိုးစတက်ဆံပင်တိုလေးကို နီညိုရောင်ဆေးဆိုးထားတာမို့ မြူနုဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေးက ထင်းရှင်းနေသည်။

ရဲရဲနီသော ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလေးက လည်ပင်းပတ်လည်မှာ အဖြူရောင်ကျောက်ပွင့်လေးတွေ လက်ဖြာလျက်၊ အနက်ရောင် စက်ပ်တို လေးနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ဖြူလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊

ပန်းသွေးတို့ထက် အသက်ငယ်နုလွန်းတာက အထင်အရှား ဖြစ်သည်။ နုဖတ်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးနှင့်မလိုက်ဖက်အောင် မာတင်းထားသော မျက်နှာလေးက မျက်ဝန်းတွေအထိတောင် စူးလက် တောက်ပနေသလို။

“ ဒီလုံချည်အဆင်တွေထဲမှာ ငါနဲ့လိုက်တာ ရွေးပေးစမ်း ”
ခခကော ပန်းသွေးပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ မိန်းမတစ်ယောက်
ဝတ်မည့် လုံချည်အဆင်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခိုင်းပုံက
ရင့်ရင့်သီးသီး။

စွမ်းဆိုသော ယောက်ျားကလည်း ဆိုင်ရှင်တစ်ထပ်ကြီး ပုံချ
ပေးထားသော လုံချည်ဆင်တွေကို ကောက်ကိုင်ကာ ရွေးပေးနေသည်။
ကျောပေးထားတာမို့ ထိုယောက်ျားကို ခခကောပန်းသွေးပါ
မမြင်ပါ။ အဖြူရောင် ရှင်လက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်လျက် ပုဆိုးညှိစိပ်ကွက်
လေးကို ဝတ်ဆင်ထားကာ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် အချိုးအဆစ်ကိုတော့
သတိထားမိသည်။

“ ဒီအဆင်လေးဆို ဆွဲနဲ့လိုက်မယ်ထင်တယ် ”

လေသံက တိုးတိုးပျော့ပျော့နှင့် မဝံ့မရဲအသံပေါက်နေသည်။
ခခကော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ပန်းသွေးကတော့ စိတ်ထဲမှာ
အလိုမကျစွာ ချာခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိ၏။

ဘယ်လိုယောက်ျားပါလိမ့်။ ဒီလောက်အထိ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ပျော့ညှိစွာ ဆက်ဆံလွန်းနေတာတော့ အပြင်ကမ်း ချာကောင်းသည်။

“ အနီးကပ်ကြည့်တာ မဆိုဘူး နင့်ခန္ဓာကိုယ်မှာကပ်ပြီး

ဆစ်ခေါက်လောက် လျှောက်ပြစမ်း ငါကြည့်ချင်လို့ ”

မကြည့်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ပန်းသွေးမျက်ဝန်းတွေ
နစ်နစ်ယောက်ဆီ ပြန်ရောက်သွားရ၏။ ခခကလည်း တအံ့တဩ
ညည်းကြည့်၏။

“ မ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆွဲရယ် ဒါ မိန်းမဝတ်မယ့် လုံချည်ကြီး ”

“ စွမ်း ငါခိုင်းတာ လုပ်စမ်း ချုပ်ရသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ
နင့်ကိုဝတ်ခိုင်းတာလဲမဟုတ်ဘူး ကိုယ်မှာကပ်ပြီး လျှောက်ခိုင်းတာ လုပ်”
တကယ့်ကို အထက်စီးဆန်စွာ အမိန့်ပေးသောစကား။ စွမ်း
ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် ဘေးဘီဝဲယာကို မဝံ့မရဲ ထူပူရှက်ရွံ့စွာ လှည့်ကြည့်
သည်။

ခခမျက်ဝန်းအစုံ ဝိုင်းစက်အံ့ဩသွားသလို ပန်းသွေးလည်း
မိစပ်ဟောင်းသားဖြစ်ရသည်။

အတော့်ကို ဆင်တူသည်။ မင်္ဂလာလွန်းနှင့်မျက်နှာအချိုးအပေါက်
ကျပ်ကျပ်က အသားအရည်ဖြူဝင်းအိစက်တာကအစ တူသည်။ ဘေးခွဲဆံပင်
ညှိညှိမိတွဲကြောင့်လည်း သူ့မျက်နှာလေးက ထင်းရှင်းပေါ်လွင်သည်။

“ ဟဲ့ လုပ်လေဟာ လော့ ”

ဆွဲဆိုသော ကောင်မလေးက အခက်အပွင့်လေးတွေနှင့် ဒီခိုင်း
ဆွင်ထားသော လုံချည်စကို ထိုးပေးသည်။ စွမ်းမျက်ဝန်းတွေက

တောင်းပန်ခယသောအရိပ်တွေနှင့် မဝံ့မရဲလှမ်းယူ၏။

“ ညီမလေးက အဆင်အသွေး ကြည့်ချင်လို့လား အစ်မ တူမလေးရှိပါတယ် သူနမူနာလျှောက်ပြပါလိမ့်မယ်ကွယ် ”

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးတောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောသည်။
ကောင်မလေးက ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း

“ ဟင့်အင်း ရတယ်အန်တီ စွမ်း နင်ပဲလျှောက်ပြစမ်းပါ ကဲ လျှောက်တော့ ဟာ ငါ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး ”

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ တွန့်ခနဲကွေးကာ ကောင်မလေး အမိန့်ပေးသည်။ စွမ်းမျက်နှာလေးရဲရဲနီလျက် ပိတ်စကိုဖြန့်ကာ ဝတ်ထားသော မုဆိုးအပေါ်က ထပ်ကာ ကပ်ပြသည်။

“ လှ... လှပါတယ်ဟာ ... နော် ”

“ မရဘူး ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြလေဟာ ငါ ဒီက အသေအချာ ကြည့်ချင်လို့ သွားပါ ”

ကောင်မလေးက ပန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တွန်းလွှတ်သည်။ ဖြူနေသော မျက်နှာလေး ရဲရဲနီကာ ရှက်နေသောကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ပန်းသွေးရင်ထဲမှာ စာနာသနားစိတ်ကလေး ဝင်လာရ၏။

ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ လိုက်လျော ကြောက်လန့်နေရတာလဲ။ တကယ်ဆို ထိုကောင်မလေးက

သူ့ထက်တောင်ငယ်သည့် အထွေးဆုံးညီမအရွယ် ဖြစ်သည်။

နင် ငါ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကိုတောင် ခံယူဖို့မသင့်။ ပန်းသွေးစိတ်နဲ့ဆို မလွယ်။ နားရင်းကို ဆင့်အုပ်ပစ်လိုက်မိမှာ သေချာသည်။

ဆိုင်ထဲက မိန်းမကြီးငယ်တွေရော နံဘေးဝန်းကျင်က လူတွေ အကုန် စွမ်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြသည်။

“ အနောက်လှည့်ပြီး သုံးလေးလှမ်းလျှောက်ပြစမ်းဟာ ”

ကောင်မလေးအသွင်က တမင်စေခိုင်းနေသလိုမျိုး။ လူပုံအလည်မှာ အရှက်ခွဲနေသလို လုပ်ပြနေတာ ဘာအပြုံးကြောင့်လဲမသိ။

ပန်းသွေးကတော့ ရှက်သွေးနှင့်နီနေသော သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သနားလည်းသနားသည်။ ကြားထဲက မခံနိုင်ဖြစ်နေတာလည်း အမှန်။

“ ဒီအဆင်လေး ထပ်ပြဦး စွမ်း နင်ကလည်း ခွဲခွဲလေး လျှောက်လေ စက်ရုပ်ကြီး ကျနေတာပဲ ရော ဒီတစ်ထည် ပြောင်းဝတ်ဦး ”

ကြည့်စမ်း နုပတ်ချောမောသော မျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ယုတ်မာလိုက်တာဟု ပန်းသွေး မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ တစ်ဖက်သား ရှက်နေတာကိုသိရက်နဲ့ အပြုံးမပျက် နှိပ်စက်နေပုံက ခံစားချက်မရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“ ခခ သွားရအောင် ”

ခခကို လက်တို့ပြီး ဆိုင်ထဲက ပန်းသွေး အမြန်ဆုံး လှည့်ထွက် ခဲ့မိသည်။ ခခကတော့ အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်ကွင်းကို လည်ပြန်လေး ပြန်ခဲ့ကြည့်ရင်း

“ အတော်တူတယ်နော် ပန်းသွေး လျှမ်းနဲ့ညီအစ်ကိုဆို ယုံလောက်တယ် ”

“ အင်း ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်အထိ ခယကြောက်ရွံ့နေတာတော့ အတော်ဆိုးတယ် ဟိုကောင်မလေးကလည်း ရိုင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော ”

“ အင်းနော် သူ့ခမျာ အတော်ရှက်နေတာဟာ ဟိုကောင်မလေး ကိုလည်း ကြောက်နေလိုက်တာ သမီးရည်းစားတွေဆိုရင်တော့ အိမ်ထောင်ကျရင် မလွယ်ဘူး ဒီလူ ကောင်မလေး အနိုင်ကျင့်သမျှ ခံရတော့မှာပဲ ”

“ ငါသာဆို ဒီလိုမိန်းမမျိုး မစဉ်းစားဘူး ပြီးတော့ ဒီလောက်ထိ ခယလွန်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း ဆောရီးပဲ အထင်မကြီးဘူး ”

“ ဒါတော့ ကောင်မလေးကို အရမ်းချစ်လို့ နေမှာပေါ့ဟယ် လျှမ်းလည်း ငါ့ကို အဲဒီလိုအလိုလိုက် ချစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ ”

“ တော်စမ်းပါဟာ လူတစ်ဖက်သားကို အနိုင်ကျင့်နေတဲ့

မိန်းမမျိုးကို နှင်အားကျမနေစမ်းပါနဲ့ ”

“ အားကျတယ်မဟုတ်ပေမယ့် ကကောင်းချင်တာပေါ့ဟာ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အလိုလိုက် ယုယတာတော့ ခံချင်တာပေါ့ ”

အလိုလိုက် ယုယမှုတဲ့လား။ ခခကကားကို ပန်းသွေးလက်မခံ နိုင်ပါ။ တစ်ဖက်သားကို အတ္တဆန်စွာ အနိုင်ယူမိတာလို့ပဲ ပန်းသွေး ခြင်သည်။ ဝင်ဆိုတာ အတုံ့အကျင့်ရှိသည်။ ခံရသူဘက်က မခံနိုင်သည့် အဆုံး ပေါက်ကွဲလျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမည်လဲ။

ကောင်းကျိုးမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ခုချိန်မှာ ခခနှင့် အညှင်း အယူအဆတွေ စကားနာထိုးမနေချင်တော့တာမို့ နှုတ်ဆိတ် နေလိုက်၏။

အာရုံထဲမှာတော့ စွမ်းဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက် မှုန်နှာကို ပန်းသွေး မှတ်မှတ်ထင်ထင် မြင်ယောင်မိ၏။ ခခပြောသလို မဏိလျှမ်းနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တူနေတာတော့ အသေအချာ။

လူကုန်မှာမည်တူ မရှား ဆိုရိုးရှိသည်ပဲ။ စိတ်ဓါတ်ချင်းတော့ နှုတ်ဆိတ်မည်မထင်။

မိခင်ကတော့ မဏိလျှမ်းကို စွမ်းဆိုသော ယောက်ျားနှင့် နှိုင်းယှဉ် စိတ်ကူးယဉ်နေမည်လား ပန်းသွေးမသိ။

ခခ စိတ်ကူးယဉ်နေသလို မဏိလျှမ်းဆိုသော ယောက်ျား

သည်လည်း စိတ်ထားပျော့ညံ့လွန်းသူ ဖြစ်နေလျှင်တော့ ခက်ပြီ။
ဒိုင်း ဒါ... ပန်းသွေးနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

အခန်း (၈)

မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကူညီပေးရန် ရောက်ခဲ့တာဆိုပေမယ့်
တာကယ်တမ်းကျ ဘာမှလုပ်စရာလည်း ရှိတာမဟုတ်။ လုပ်စရာမလို
အောင်လည်း ပြည့်စုံနေ၏။

အန်တီလှိုင် ခင်ပွန်းလောင်း ဦးဝေမှိုင်းညိုက သူ့ပွဲရုံက
အလုပ်သမားတွေ ခေါ်လာကာ တစ်ညနေလုံး ခြံထဲက မြက်ခင်း ပြင်မှာ
ပြင်ဆင်စရာတွေ ပြင်ဆင်ကြသည်။

စားပွဲခိုင်းတွေလည်း နေသားတကျ ချပြီးနေပြီ။ အလှပန်းတွေ
မီးလုံးတွေလည်း အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။

မနက်ဖြန်မနက် ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် မနက်စောစော
မှာ ဟိုတယ်လ်ဝန်ထမ်းတွေ အစားအသောက်တွေနှင့် ရောက်လာကြ
သည်။

ဘာဆိုတာမှ မလိုအပ်ပေမယ့် ခခက ဇွတ်ခေါ်တာမို့ ပန်းသွေး
ညအိပ်လာခဲ့ရခြင်းပင်။

ဦးဝေမိုင်းညှိက သူ့တပည့်အလုပ်သမားတွေအတွက် အလုပ်
ရှုပ်အောင် အစီအစဉ်ဆွဲထားခဲ့သည်။

ညနေစာကို အပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ကျွေးမွေးမည်ဆိုကာ ထွက်
သွားကြ၏။

ယောက်ျားအုပ်စုတွေချည်းဆိုတော့ အသောက်အစားပွဲလည်း
ပါမှာသေချာ၏။ ဖိုးချုပ်စကတည်းက ထွက်သွားကြတာ အခုထိ ပြန်မလာ
ကြသေးချေ။

ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ ပန်းသွေးပျင်းလာသည်။ ခခကလည်း
အိပ်ထဲမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်ဆင်မည့် ရတနာတွေ
အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရင်း ရှုပ်ထွေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မန္တလေးက ရောက်လာသည့် ခခရဲ့ညီမ၊ အစ်မ ဝမ်းကွဲတွေနဲ့
လည်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေတာမို့ ပန်းသွေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်။

“ ပန်းသွေး သူငယ်ချင်း ဘာမှအနေမခက်နဲ့နော် နေတင်
သလိုနေ ဒီမှာ ငါ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ဆုံတုန်းမို့ပါ ”

“ ရတယ် ငါ နားလည်တယ် ခခ နင်တို့ဘာသာ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေကြပါ ”

“ နင်အိပ်ချင်ရင် ငါ့အခန်းထဲမှာ အိပ်နော် ငါ ပြင်ဆင်ပြီးသား ”
ခခစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရင်း ပန်းသွေး ရှောင်ထွက်
ခဲ့သည်။ ညဘက်အပျင်းပြေတီးဖို့ ယူလာသော ဂစ်တာလေးကို အသာ
ပိုက်ကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

မီးတွေထိန်လင်းနေပေမယ့် ခြံထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါ။ မြက်ခင်း
လွင်ပြင်က စားပွဲဝိုင်းတွေနှင့်ဝေးသော ပန်းရံဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ရေတမာပင်လေးအောက်က ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ ဂစ်တာ
ကြိုးတွေကို ဖွဖွညင်သာသာလေး တို့ခတ်လိုက်မိသည်။

အကျင့်ပါနေသော လက်ချောင်းတွေက ဆုန်သင်းပါရုံရဲ့ သခင်
သီချင်းတေးသွားလေးကိုပဲ တီးခတ်မိသည်။

မိခင်သားကြားလျှင် အပြေးဆင်းလာကာ ဆိုဦးမည်လားမသိ။
တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်ပြုံးရင်း ပန်းသွေး ဂစ်တာသံစဉ်လေးထဲမှာ
နစ်မြောသွားခဲ့၏။

“ မင်းက ဂစ်တာတီးတာ သိပ်တော်တာပဲ ”

“ ဟင် ”

ရုတ်တရက်မို့ ပန်းသွေး ထိတ်ခနဲဖြစ်ရသည်။ မော့ကြည့်
မိတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက တိတ်တဆိတ် ရောက်နေသည်မသိသော
မထီလျှမ်း။

စပယ်ရုံနံ့ဘေးမှာ လက်နှစ်ဖက် သိုင်းပိုက်ကာ ရပ်နေသည်။ အနက်ရောက် တီရှပ်လက်ရှည်အပေါ်က လက်ပြတ်သိုးပွေး အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ထားသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် ရပ်နေပုံက နွဲ့နှောင်းသည်လည်း မဟုတ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေပြေပြစ်ပြစ် အသွင်ရှိသည်။

“ ရှင် . . . ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ ကိုယ့်ဒေါ်လေး ခခနောင်ရဲ့ ဒေါ်လေးဆီ လာတာကို လိုက်ဖို့ ပေးတာပါ မင်းဂစ်တာတီးနေတာမြင်လို့ ရပ်နားထောင်နေတာ မင်းတီးတာ သခင်သိချင်း မဟုတ်လား ”

“ မသိဘူး ပျင်းလို့ စိတ်ထဲရှိရာ တီးလိုက်တာ ”

“ ဆက်တီးလေ ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား သလား ”

“ တော်ပြီ ကျွန်မ မတီးချင်တော့ဘူး ”

“ အင်း ကိုယ်က ဒီမင်္ဂလာခွဲကိုတောင် မင်းလာမယ် မထင်ဘူး အင်းလေ မင်းငြင်းရခက်ပြီး မဖြစ်မနေ လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား ”

ဘယ်လိုလူလဲ။ ပန်းသွေးအကြောင်းကို သိထားသူလိုလိုနှင့် ဝေဖန်ကောက်ချက်ချနေလိုက်တာ။ တကယ်ဆို မရင်းနှီး မခင်မင်ချင်လို့ ပန်းသွေးတမင်ရှောင်နေခဲ့တာကိုလည်း ရိပ်မိလောက်မှာပါ။

“ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်းတို့ ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာမတီးကြတော့ ဘူးနော် ”

“ ဒီမှာ အဲဒါ ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်ခွင့် ဆိုချင်ဆိုမယ် တီးချင် ဆီးမယ် ရှင်နဲ့မဆိုဘူး ”

“ အဟွန်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုဆို အမြဲဘုတိုက်နေတာ ဆဲကွာ ”

“ အဲဒါ ကျွန်မအကျင့်စရိုက်လေ ကဲ ဖယ်ပါ ကျွန်မ အိမ်ထဲ ခင်တော့မလို့ ”

“ နေပါဦးကွာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး မင်းက ဆိမ်ထဲသွားတော့မှာလား ”

“ ရှင် လူမှားနေပြီ ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်ပဲ ”

“ ထားပါတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ ကိုယ် မင်းနဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါရစေ ပန်းသွေးနီနီ ”

တကယ်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့လာတွေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ခခအချစ်ကို ကြိုးစားဖို့အတွက် ပန်းသွေးကို ကြားခံအောင်သွယ်တော် လုပ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးနေသလားမသိ။ တကယ်ဆို ထိုအထိတောင် လိုအပ်သော အခြေအနေမဟုတ်။

“ ဆောရီးပဲ ရှင်ကြိုးစားရမယ့် လမ်းကြောင်းမှားနေပြီ ”

မလိလျှမ်း ကျွန်မက အောင်သွယ်တော် အကျိုးဆောင်အလုပ်ကို စိတ်ထဲ
စားတာ မဟုတ်ဘူး တကယ်ဆို ရှင်ကိုယ်တိုင် ခခနောင်ကို ကြိုးစား
သင့်တာ ”

“ ဗျာ ”

“ ဟုတ်တယ် အဲဒါ ရှင့်အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း
ဖြူနုသော မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီသွားပုံက ရှက်သွားမှန်း သိသ
ထင်ရှား၏။ ဝက်ပါလို လှည့်ပတ်နေသော သူ့အကြံအစည်ကို ပန်းသွေး
ဆွဲဆန့် ဖြောင့်တန်းပစ်လိုက်တာကြောင့် ထူပူရှက်ရွံ့သွားတာပဲဖြစ်မည်
ဂစ်တာကိုထိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ပန်းသွေး တိုးပွေ့ဖြတ်ထွက်တော့
ကသောကမျော နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းပေးသည်။

တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ပန်းသွေး ခခရဲ့ အိပ်ခန်း
ဘက်သို့ တန်းထွက်ဆိုသည်။ အခန်းထဲမှာ ခခမရောက်သေးပါ။ ဆွေတော်
မျိုးတော်တွေနှင့် ရေပက်မဝင် စကားကောင်းနေဆဲထင်၏။

မျက်ဝန်းတွေက အိပ်ချင်စိတ်မရှိသည့်တိုင် အပြင်ပြန်မထွက်
ချင်တာမို့ ခုတင်ပေါ်တက်လှဲနေလိုက်သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာတော့ အခန်းထဲကို ခခဝင်လာ၏။

“ အိပ်မပျော်ဘူးလား ပန်းသွေး ”

“ အေးဟာ မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရဘူး ”

“ ပျော်အောင် အိပ် မနက်ကျ စောစောထရဦးမှာဟာ ”

ညဝတ်အင်္ကျီပွဲဖားဖားကြီးနှင့် ခခ ပန်းသွေးနံဘေး အိပ်ရာမှာ
အသာဝင်လှဲအိပ်သည်။

“ လျှမ်း အဒေါ် အန်တီဝေ လာသွားတယ်ဟာ လျှမ်းပါလာမှန်း
ငါမသိလိုက်ဘူး ကိုယ်တော်က ခြံအပြင်က စောင့်နေရစ်တာတဲ့ အန်တီဝေ
ကို လိုက်ဖို့တော့မှ အပြင်မှာ မတ်တပ်ကြီးတွေ့တယ် တော်တော်အူတဲ့လူ
အိမ်ထဲထိဝင်မလာဘူးဟာ ”

ခခပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ပန်းသွေးတိတ်ဆိတ် နေလိုက်၏။
သူမနှင့်စကားပြော ဆုံတွေ့ခဲ့တာကို မလိလျှမ်း ပြောသွားပုံမရ။ ဒါကြောင့်
ခခမမေးတာ ဖြစ်မည်။

“ လျှမ်းကြည့်ရတာ ငါ့ကိုမင်းပြောဖို့ ရှက်နေတာလား သိက္ခာကို
စောင့်ထိန်းနေတာလား မသိဘူးဟာ တော်ရုံယောက်ျားဆိုရင် ငါ့ကို
ဖွင့်ပြောပြီးလောက်ပြီ လျှမ်းက တကယ်အစိမ်းထင်တယ် ရည်းစားတောင်
မထားခဲ့ဖူးဘူး ထင်တာပဲ ”

ခခက မှတ်ချက်ချနေသေး၏။

ပန်းသွေးကတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်သာ နှုတ်ပိတ်နေမိဆဲ။

အခန်း (၉)

ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။

မဏိလျှမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သိခဲ့ရတာ ညကမှဖြစ်သည်။

“ ဆောရီးပဲ ရှင်ကြီးစားရမယ့် လမ်းကြောင်း မှားနေပြီ မဏိလျှမ်း ကျွန်မက အောင်သွယ်တော် အကျိုးဆောင် အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး တကယ်ဆို ရှင်ကိုယ်တိုင် ခခနောင်ကို ကြီးစား သင့်တာ ”

ပန်းသွေးနီနီရဲ့ စကားတွေကို သူနားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက် ရတော့ မျက်ဝန်းတွေပြူးလို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

တကယ့်ကို လွဲချော်တိမ်းမှားမှု သက်သက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ညံ့ဖျင်းလွန်းတာလား။ တွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲက ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိရ၏။

အချစ်ဆိုတာကို ပထမဆုံး ခံစားခဲ့ဖူးတာ သူ့ကိုယ်တိုင် အသိဆုံး။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူ့စိတ်အာရုံက ကျောင်းစာထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။ အန်တီဝေက သူ့ကိုစည်းကမ်းကြီးစွာ ပဲ့ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

လောကကြီးထဲမှာ မေမေမရှိတော့ကတည်းက အန်တီအပျိုကြီး အရိပ်အောက်မှာ သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။

“ ပညာရေးကို ထွန်းပေါက်အောင် ကြိုးစား သား ဒါမှ မင်းအနာဂတ်မှာ ငြိမ်းချမ်းပြီး ပူပန်သောကငြိမ်းမှာ ပညာသင်ချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာတွေ အာရုံမဝင်စားနဲ့နော်သား ဒါကိုတော့ အန်တီဝေ အပြင်းအထန် တားမြစ်ရမှာပဲ ”

အန်တီဝေ စကားကို ခေါင်းထဲမှာ သူ စွဲနေအောင် နာခံခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တန်တော့ ဗိသုကာပညာရပ်နှင့် ကျောင်းပြီးကာ သူ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ သားမေမေက သားအနာဂတ်အတွက် သိပ်စိတ်ပူတာ ဒါကြောင့် အားလုံးကို အသေအချာ စီမံခဲ့တယ် သား သား ပညာရေး ပြီးဆုံးရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်အောင် ဘဏ်မှာငွေတွေ သိမ်း ထားခိုင်းခဲ့တယ် ”

လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့သော မေမေ့ရဲ့ အစီအမံတွေက အမျှော်အမြင်ကြီးမားသည်။ အန်တီဝေကလည်း လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းခဲ့သည်။

ဘဝကို ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် စည်းစနစ်ကြီးစွာ ရှင်သန်နိုင်အောင် မေမေ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် အမွေတွေကို အန်တီဝေက သူ့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့။ အခုတော့ သူ့အတွက် မေမေချန်ထားရစ်ခဲ့သည့် အမွေဥစ္စာမရှိတော့က ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိပါ။

“ သားကိုသား ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလို့ သိနေခဲ့ရင် ဘဝကို ရေသာခို မကြိုးစားမှာစိုးလို့ အန်တီဝေ ဖွင့်မပြောဘဲ သိုသိုဝှက်ဝှက် နေခဲ့တာပါ။ သား အခု သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အတတ်ပညာလည်းရှိပြီ ဒီတော့ သားမေမေ့ အမွေတွေကို သားလက်ထဲ အန်တီဝေ စိတ်ချလက်ချ လွှဲအပ်တယ် သား ”

“ သား ဒီအမွေတွေကို မမက်မောပါဘူး အန်တီဝေ ဒီလောက် အများကြီးရှိမယ် မထင်တော့ အံ့ဩမိတာပါ အဲဒါတွေ သားအတွက် မလိုပါဘူး အန်တီဝေပဲ သိမ်းထားပါ ”

“ မဟုတ်ဘူး သား ဒီငွေတွေနဲ့ မင်း စီးပွားရေးတစ်ခု တည်ထောင်စေချင်တယ် သားကိုအောင်မြင်ပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်ဘဝကို အန်တီဝေက ရောက်စေ ချင်တာ ”

အန်တီဝေ စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက်တွေက ကြီးမားသည်။

သူကလည်း အန်တီဝေ စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည် ခြုံစေချင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု သူ တည်ထောင်ကြိုးစားခဲ့၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အောင်မြင်သော လူငယ်တစ်ဦးဘဝကို ချင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

“ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာလည်း နစ်မြုပ်မနေခဲ့ဦး သားရဲ့ သားအသက်မငယ်တော့ဘူး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားပါဦး ”

“ ဟာ အန်တီဝေကလည်း ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော် တည်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေဦး ”

“ အိမ်ထောင်မပြုလို့တော့ မဖြစ်ဘူး သား ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက် နဲ့သာ လောကကြီးထဲမှာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာပဲ ”

“ ဒါဆို အန်တီဝေက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီး ခြုံစေတာလဲ ”

“ အန်တီဝေမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ် အဲဒါသားမေမေလေ ချစ်မေမေက မွေးခဲ့တဲ့သားက အန်တီဝေ မျိုးဆက်ပဲ ဒီတော့ အန်တီဝေ အိမ်ထောင်မပြုလည်း ဘာမှပြဿနာမရှိဘူးပေါ့ ”

“ အင်း အန်တီဝေကတော့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာလိုက်တာ ”

မေမေလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ ညီဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်
ယောက် မွေးခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြု
မလိုတော့ဘူး တူတွေ တူမတွေ ရှိနေပြီပဲ ”

“ အခု သားမှာ ဆွေမျိုးညီအစ်ကိုမှ မရှိဘဲ သားကိုယ်တိုင်
အိမ်ထောင်ပြုမှ ဖြစ်မယ် ”

“ အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာပဲ အန်တီဝေက ဘာတွေမိလို့
ထားလို့လဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပုံသေနည်းဆန်ဆန် စီမံကိန်းကြီး
တည်ဆောက်လို့ မရဘူးထင်တယ် ကျောင်းမှာတုန်းက ခင်ခဲ
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိဘပေးစားတာယူပြီး စိတ်သဘော
မသင့်တော့ ကွဲသွားပြီ ကလေးတစ်ယောက်က ကြားထဲက မြေစား
ဖြစ်ပြီး သနားစရာပဲ ခုထိရုံးမှာ ကလေးပိုင်ဆိုင်ဖို့ အမှုရင်ဆိုင်နေကြတာ
အန်တီဝေရဲ့ ”

“ အမလေး အန်တီဝေကို အပျိုကြီးဆိုပြီး သားက ဘာ
မသိဘူးထင်လို့လား အဲဒီလို အိမ်ထောင်ရေး အတွေ့အကြုံတွေ အ
ကြီး မြင်ဖူးသိဖူး ကြားဖူးတယ် ဒါကြောင့် သားကိုလည်း ဘယ်တော့
အန်တီဝေက ဒီလိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူး သားနှစ်သက် သဘောကျတဲ့သူ
ရွေး အန်တီဝေက သင့်၏ မသင့်၏ပဲ စဉ်းစားအကဲခတ်ပေးမှာပါ ”

“ ဒါဆိုရင်တော့ အန်တီဝေ စိတ်လက်ချမ်းသာနေမိမိ ”

အန်တီဝေ အကဲခတ်ဖို့ မိန်းကလေးလည်း သားမှာမရှိသေးဘူး ”

“ အန်တီဝေ တွက်မိပါတယ် ဒါကြောင့် သတိပေးနေတာ
မရှာဘဲနဲ့ တွေ့ပါ့မလား ရှာဖို့သတိပေးနေတာ ကဲ သဘောပေါက်ပြီလား ”

“ အဲဒါမှ တကယ့်ဒုက္ခ ကျောင်းမှာတုန်းက ရည်းစားတောင်
မထားခဲ့ဘူးတော့ အခက်ပဲ အန်တီဝေရေ ဟား...ဟား ”

အန်တီဝေရဲ့ ပဲ့ကိုင်မှုအောက်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ခုန်သံကို ဥပေက္ခာပြု နေထိုင်ခဲ့သောသူ အခုတော့ အရွယ်လွန်မှ
ရည်းစားစကားပြောနည်း ရေးနည်းတွေ ပြန်လေ့လာသင်ယူရတော့မည့်
အဖြစ်။

ခက်တော့ခက်ပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံဆွဲ
ရေးထုတ်တည်ဆောက်ခိုင်းသလို ရနိုင်သော အဆောက်အဦး တစ်ခု
မဟုတ်လေတော့။

သူနှင့်လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ ဆက်ဆံပတ်သက်သူ မိန်းကလေး
တွေရော ရင်းနှီးခင်မင်သူတွေထဲမှာပါ သူ ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလိုရသော
အရာမဟုတ်ပါ။ မျက်ဝန်းက မြင်တိုင်းလည်း နှလုံးသားက အပိုင်မထင်။
သူတိုင်းလှတိုင်းလည်း ရင်ခုန်တတ်တာမဟုတ်။

အချစ်ကမာနကြီးသည်။ နှလုံးသားက ဖိစားကြောင်သည်။

ရှာဖွေတုန်းက မတွေ့ခဲ့သော အချစ်ဆိုတာကို မမျှော်လင့်ဘဲ သူတွေ့လိုက်ရသည်က သည်ရပ်ကွက်လေးထဲကို ပြောင်းလာမိသော နှစ်ရက်မြောက်နေ့လေးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

အန်တီဝေက ရပ်ကွက်အသစ်၊ နေရာအသစ်၊ အိမ်ခြံအသစ်မှာ အလှူအတန်းလေး လုပ်ချင်၏။ တစ်လင်းတည်းသား အိမ်နီးချင်းတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲလေး လုပ်စေချင်သည်။

အန်တီဝေ ဆန္ဒအတိုင်း အိမ်နီးချင်းခြံတွေ့ကို သူ အလှူလိုက် ဖိတ်သည့်နေ့က ရင်ခုန်သံကို မွေးဖွားစေခဲ့သော သူမကို စတင်ဆုံတွေ့ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့အိမ်ရှေ့အိမ် ခြံဝင်းထဲက ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုနေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်ကတီး၊ တစ်ယောက်ကဆို သူ့ခြံရှေ့ရောက် နေတာကို သတိထားမိပုံမရ။ အနှောင့်အယှက် မပေးလိုတာမို့ သူလည်း ရပ်ကာ သီချင်းဆုံးအောင် နားထောင်ရသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဖိလင်အပြည့်နှင့် သီဆိုနေ၏။ ဂစ်တာတီးနေသူ ကောင်မလေးက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထား မှာ ထိုင်နေ၏။

ပုံထားသော ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေက တိုတိုကပ်ကပ်မို့ မျက်နှာ

လေးက ထင်းရှင်းစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ အပြာနုရောင် တိရုပ်အင်္ကျီနှင့် အညှပ်အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေး အသွင်ကတော့ သူ မြင်ဖူးသော မိန်းကလေးတွေနှင့်မတူအောင် ထူးခြားသည်။

သွယ်နေသော လက်ချောင်းလေးတွေက ဂစ်တာကြိုးပေါ် တို့ထိ နေပုံကို သူ မင်သက်စွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ ကောင်မလေး ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ မော့လာသည်။

မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေက မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ အောက်မှာ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ဂစ်တာသံက တိခနဲရပ်သွားပြီး သူ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း တစုံတရာကို တီးတိုးရေရွတ်၏။

ဆံနွယ်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် ကောင်မလေးပါ လှည့်ကြည့်၏။ သို့ပေမယ့် သူ့စိတ်အာရုံက ပန်းသွေးနီနီဆိုသော ကောင်မလေးထံမှာ တျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆံပင်တိုတိုလေးနှင့် ဝင်းဖန့်သော မျက်နှာလေးက အခြယ် အသ ကင်းစင်သည်။ ကားချင်ချင် မေးရိုးလေးတွေကြောင့် မျက်နှာ လေးက ပိုပြီး မာထန်ထန် ဂျစ်ပေပေနိုင်နေသယောင်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ ထိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေး က အရိပ်ထင်ပါလာခဲ့၏။ တစ်လောကလုံးကို အလိုမကျဟန် တင်းတင်း မျက်နှာလေး။

ဂျစ်ကန်ကန်စကားတွေနှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေး
ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ခခနောင်က သူ့အပေါ် ညင်သာပျော့ပြောင်း သိမ်မွေ့
သလောက် ထိုကောင်မလေးကတော့ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်လိုဟန် မရှိတော့
ထင်ရှား၏။

သို့ပေမယ့် ဖြူစင်သော မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေကိုတော့
မြင်ခဲ့ရ၏။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ အလုပ်နားရက်တိုင်း ဝရန်တာလေးနား
သူမတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပုံရိပ်ကလေးကို ပြန်မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

သူမရဲ့ဂစ်တာသံလေးကို သူ့ စွဲလန်းတတ်လာခဲ့သလို သခင်
ဆိုသော ဘီချင်းသံလေးကိုလည်း အာရုံထဲက ခံစားနားထောင်တတ်လာ
မိ၏။

ပန်းသွေးနီနီဆိုသော မိန်းကလေးကို သူ့နှလုံးသားက စွဲလမ်း
မြတ်နိုးတတ်ခဲ့တာ သေချာခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်ချိန်မှာ သူမနှင့် ရင်းနှီးနှင်း
ရဖို့ အခွင့်အရေးတွေလည်း သူ ရခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် သူမရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက သူ့အပေါ်မှာ ခါးသီးလွန်း
နေခဲ့သည်။

သူမရဲ့အပြုအမူဆက်ဆံမှုလေးတွေ ဘယ်လိုပဲ ကြမ်းတမ်းမိသော်
သူ့ဘက်က ညင်သာစွာပဲ ကြိုးစားခဲ့၏။

အခုတော့ သူမထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရသည်က တကယ့်ကို
စိတ်ပျက်စရာအဖြစ်။ ပန်းသွေးနီနီ ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် လွဲမှားစွာ
အထင်လွဲနေခြင်းပင်။

ခခနောင်အပေါ် သူ့စိတ်ဝင်စား ကြိုးစားနေသည်ဟု ပန်းသွေး
နီနီ ထင်မြင်နေသည်။ ဒါကို သူ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။

ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါပဲ ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်
ပန်းသွေးရယ်။

အဲဒီအချစ်ကလည်း မင်းအတွက်ပါပဲ။
မင်းသိစေချင်လိုက်တာ ပန်းသွေးရယ်။

အခန်း (၁၀)

ကင်မရာမီးရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်၊ ရောင်စုံကာလာခြယ် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေက တလက်လက်။ ရယ်သံ မောသံ စကားသံတွေ ဆူဝေလျက်။

မင်္ဂလာပွဲလေးက သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ရှုပ်ထွေးနေသော လူရောင်စုံတွေကို ကြည့်ရင်း ပန်းသွေး ခေါင်းတွေရီဝေနှောက်ကျီလာရ၏။

အဝါရောင်ဇာဝမ်းဆက်နှင့် ခခကတော့ ကော်ဟတ်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို လှပနေပါသည်။ စားပွဲဝိုင်းတွေကြားမှာ အပြုံးတွေကို မှိုင်းသိမ်းထားသော မျက်နှာလေးနှင့် တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း လိုက်နှုတ်ဆင်နေ၏။

စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး နေနေရသေး

အပြစ်က တော်တော်ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည်။ ဧည့်ခံပွဲလာသည့် ဧည့်ပရိသတ်သက်တွေကလည်း အမှန်ဆို ပန်းသွေးနှင့် ပတ်သက် သက်ဆိုင်လှတာမဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ရုပ်ကွက် ကိုယ့်လမ်းထဲက အန်တီလှိုင်ရဲ့ ဗိတ်ဆွေတချို့ လောက်သာ ပန်းသွေးသိသည်။ ကျန်သူတွေ အစိမ်းသက်သက်တွေရည်း။

မေမေနှင့် ဦးဗလမင်းမော်တို့ ရောက်လာတော့ ပန်းသွေးမတွေ့ချင်တာမို့ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားမိသေးသည်။

“ ဟယ်... အန်တီတို့ လာ လာ အန်တီပန်း... ပန်းသွေး ဒီကိုလာဦးလေဟာ ”

အလိုက်ကမ်းခိုင်းမသိဘဲ ခခက လှမ်းခေါ်သည်။ ဦးဗလမင်းမော် ပါနေတာမို့ ပန်းသွေးမသွားချင်ပေမယ့် လူကြားသူကြားထဲမှာမို့ ငြင်းရခက်စွာ လှမ်းခွဲရ၏။

အဖြူရောင်ဇာဝမ်းဆက်နှင့် မျက်နှာနုနုလေးပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ ပါးပါးလေးဖို့ကာ ပြင်ဆင်ထားသည့် ပန်းသွေးကို မေမေက ပြုံးကြည့်ရင်း

“ မေမေ့သမီးလေးက လှလိုက်တာ ”
“ ဒါတောင် ခခစွတ်အတင်း ပြင်ခိုင်းရတာ အန်တီပန်းရဲ့

ပြင်ဘူး မဝတ်ဘူး လုပ်နေလို့ ခခကော အန်တီလှိုင်ပါ အတော် ပြောယူရတယ် အဟင်း... ဟင်း ”

မိခက မေမေကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြနေ၏။ အမြဲတမ်း ပွပွယောင်းယောင်း တီရှပ်နှင့် ရှော့ပင်တွေ ဂျင်းပင်တွေကိုသာ အတိတ်တတ်သော ပန်းသွေး အပြင်အဆင်က မေမေ မြင်ကွင်းထဲမှာ ထူးခြားနေတာ ဖြစ်မည်။

ပန်းသွေးကတော့ ဝတ်ချင်လှတာ မဟုတ်ပါ။ ခခတို့တူဝင်္ကန်း အတင်းပြောနေသလို မင်္ဂလာညွှန်ပွဲမှာမို့ မဝတ်ချင်ဘဲ ဝတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဇာဝမ်းဆက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှအပကို ပေါ်လွင်အောင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်မိခြင်းက ပန်းသွေးအတွက် ဒါ ပထမဆုံး ဖြစ်၏။

“ ပန်းသွေးကအခုမှ မ... သမီး ပီသသွားတယ် အဟွန်း ”

ပန်းသွေးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရင်း ဦးဗလမင်းမော် ဆိုသည်။ မေမေကတော့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေပေမယ့် ပန်းသွေးကတော့ မကျေနပ်ပါ။ မျက်မှန်နက်အောက်မှ ဦးဗလမင်းမော် မျက်ဝန်းတွေ အောက်မှာ နေရထိုင်ရတာ စိတ်မသက်သာပါ။

“ ပန်းသွေးရေ အန်တီပန်းတို့ကို နှင့်ပဲညွှန်ထားလိုက်ဦးနေနဲ့ ဟိုမှာ ညွှန်သည်တွေ ထပ်ဝင်လာလို့ အန်တီနဲ့အန်ကယ် ခွင့်ပြုပါဦးနော် ”

“ ရတယ် သမီး ရတယ် သွားပါ ”

ခခက စားပွဲပိုင်းက ထွက်သွားသည်။ ပန်းသွေးတို့ မိသားစု နှင်းယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ မေမေက မေမေသမီးလေးကို ဒီလိုလှလှပပလေးပဲ အမြဲ ခြင်ချင်တာ ”

မေမေ တစ်မိမိမ့်ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ ဦးဗလမင်းမော်က ဆီမွှော်ရည်ကို တစ်မိမိမ့်သောက်ရင်း ပြုံးယဲ့ယဲ့။

ပန်းသွေး ဒီပိုင်းမှာ ဆက်မထိုင်ချင်တော့ပါ။ အိမ်မှာတောင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် တမင်ရှောင်တိမ်းခဲ့တာ။

အခုလို လူကြားသူကြားထဲမှာဆို ဝေးရောပေါ့။ ပြီးတော့ တခြား ငြိမ်းတွေက ပန်းသွေးတို့ကို အကဲခတ်စူးစမ်း ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေ ကိုလည်း ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

“ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေပိုင်းဘက် ခဏသွားဦးမယ် မေမေ ”

“ အေး အေး သမီး မေမေတို့လည်း ခဏနေပြန်တော့မှာ ပြီးရင် မေမေတို့ မြို့ထဲသွားကြမလို့ သမီး ဒီက ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ ”

“ ညနေမှပဲပြန်မယ် မေမေ သမီးသွားတော့မယ် ”

အမြန်ဆုံး စကားစဖြတ်ကာ ပန်းသွေး ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ညွှန်ပွဲထဲမှာ နေချင်စိတ် မရှိတော့တာမို့ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေလို့လည်း မသင့်။ ခခတို့ ဆွေမျိုးသားခင်
တွေလည်း အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသည်။

“ ပန်းသွေးခြံထဲက ခုံတန်းလေးဆီကိုပဲ ထွက်ခဲ့မိသည်။

“ ဟင်... ”

ပန်းသွေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။ ခုံတန်းလေးမှာ
သူ့မထက်ဦးအောင် ရောက်နေသူက မဏိလျှမ်း။

လည်ကတုံး ရှုပ်ဖြူ လက်ရှည်နှင့် ကြိုးထိုးခရေဖြူပွင့်လေး
ဖောက်ထားသော ပုဆိုးနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မဏိလျှမ်း
ခုံတန်းလေးအနီးမှာ ရပ်လျက် ပန်းသွေးကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည့် မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ခင်မင်နှစ်လို
ဖွယ် အပြုံးရိပ်က မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ တောက်ပနေခဲ့သည်။

“ ပန်းသွေး ဧည့်ခံပွဲထဲက ထွက်သွားတာ ကိုယ်လှမ်းပြင်တယ်
ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာမယ်ထင်လို့ စောင့်နေတာ ”

စိတ်ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ သင်းကတဖောင့်။ ပန်းသွေး စိတ်ညစ်
သွားသည်။ သူကတော့ အပြုံးရိပ်တွေ မပြယ်လွင့်သေးသော အကြည့်
တွေနှင့် ပန်းသွေးကို ငေးကြည့်နေသေးသည်။

“ ဒီမှာ ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေတာနော် ရှင့်ကိစ္စကတဖောင့် ”

“ ပန်းသွေး ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲဟင် ကိုယ် ဘာကူညီ

ရမလဲ ”

“ မလိုဘူး ရှင့်အကူအညီ ကျွန်မမလိုဘူး ရှင့်ဘက်က အလိုက်
ကမ်းဆိုး မသိ အကူအညီတောင်းနေတာကို စိတ်ညစ်တာ ”

“ ဟာ... ကိုယ် ပန်းသွေးကို ဘာအကူအညီမှ မတောင်းခဲ့
သေးပါဘူး ”

“ ဒီမှာ ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ပျော့တိပျော့ညှိနဲ့ ပိန်းမ
ဆန်ဆန် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ရှင် ခခကို နီးစပ်ချင်ရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်ပြော ”

“ ဟာ... ”

“ ဟာတွေဗျာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ရှင်းရှင်းပြောရင် ကျွန်မက
ဒါတွေ လုံးဝစိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး အဲ ခခကတော့ ရှင်ဖွင့်ပြောရင်
စဉ်းစားပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ဒီတော့ ရှင် ဖွင့်ပြောတာ အကောင်း
ဆုံးပဲ ”

“ ကိုယ် ကိုယ်က ခခနောင်ကို ဖွင့်ပြောရမယ် ဟုတ်လား ”

မျက်ဝန်းအစုံက ချောက်ချောက်ချားချား သွေးပျက်သလို
ပြုံးကြည့်ရင်း မဏိလျှမ်း ဆိုသည်။ ခခပြောသလို ရည်းစားထားဖူးသည့်
အတွေ့အကြုံမရှိတာလား။ အတော်အူတူတူ နိုင်သည့်သူပါပဲ။

“ ရှင် ဒီလောက် သတ္တိနည်းမနေနဲ့ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ကျွန်မ
ပြောမယ် ခခနောင်က ရှင်ဖွင့်ပြောလာမယ့် စကားကို မျှော်လင့်နေတာ

အမှန်ပဲ ရှင်းပြီလား "

" ဟာ... မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး "

" ခက်ပါလား ခခအကြောင်း ကျွန်မကရှင့်ထက် ပိုသိတာပေါ့ "

" ကိုယ့်အကြေ ကိုကော မင်း ဘယ်လောက်သိနေသလဲ ပန်းသွေး "

" ဘာဆိုလို့လဲ ကျွန်မသိစရာမှ မလိုတာ အဲဒါ ခခသိသင့်တဲ့ ကိစ္စ ခခစဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စ "

" ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းသွေး ခခနောင်အကြောင်း ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့ ကိုယ်သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဒါ သေချာတယ် "

" ရှင်... ဘာ... ဘာရယ် "

" ကိုယ် ခခနောင်ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး မင်းကိုချစ်တာ မြတ်နိုးတာ "

ပန်းသွေးမျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ ပွင့်ဟပိုင်းစုလျက် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့။

မဏိလျှမ်း မျက်ဝန်းတွေက တည်ငြိမ်စူးရှလျက် ပန်းသွေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှ မမြင်နိုင်သော အင်အားတွေက ပန်းသွေး ရင်ထဲထိ တိုးဝင်စီးဆင်းကုန်ပြီလား။

ပန်းသွေးရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ခံစားရသည့် ဝေဒနာက အသစ်။

" ဟုတ်တယ် ပန်းသွေး ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေတာ ကိုယ် မျှော်လင့်တောင့်တနေတာ မင်းနှလုံးသားက အချစ် မင်းရင်ထဲက မေတ္တာပါ "

" အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်သင့်ဘူး "

ပန်းသွေး ရင်တွေတုန်ရီလျက် နှုတ်က သွေးရှူးသွေးတန်း ငြင်းမိအံ။ သူကတော့ တကယ့်ကို လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်ဝန်း အကြည့်တွေ ရုပ်သိမ်းမသွားခဲ့သေးပါ။

" အချစ်ဆိုတာ မမြင်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုပါ ပန်းသွေး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ဘူးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းနဲ့ကျမှ ချစ်တတ်သွားတာ ခံစားတတ်သွားခဲ့တာ။ ကိုယ် မင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တာပါ ပန်းသွေးရယ် "

" တော်... တော်ပါတော့ မဏိလျှမ်း "

မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်စကားအပြောခံနေရသည့်အဖြစ်။ ပန်းသွေး ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခံစားရတာ ဘာကြောင့်လဲမသိ။ အံ့သြစိတ်ကြောင့် လား။ ရှက်စိတ်ကြောင့်လား။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့်လား။ ဒါမှ မဟုတ်။

တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်လား။

“ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ ပန်းသွေး ”

ဘုရားဈေး၊ လက်ထပ်ခွင့် အထိတောင် သူ့နှုတ်က တောင်းဆို နေပြန်၏။ ပန်းသွေးခေါင်းတွေ သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းရင်း

“ ရှင် မှားနေပြီ မဏိလျှမ်း ဒီစကားကို ရှင်ပြောသင့်တာ ခခကိုပါ ဒီစကားကို မျှော်လင့်နေတာ ခခနောင်ပါ ”

“ ကိုယ် သူ့ကို လုံးဝမချစ်ဘူး ကိုယ်ချစ်တာ မင်းပဲ ”

ယတိပြတ်ခိုင်မာသော စကားသံ။ မျက်ဝန်းတွေက ပန်းသွေး မျက်ဝန်းတွေထဲထိ စူးနစ်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပန်းသွေး ထိုအကြည့်တွေ ထဲက မျက်နှာလွှဲရှောင်တိမ်းလိုက်မိသည်တိုင် အရိပ်ထင်ပါလာဆဲ။

“ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ မဏိလျှမ်း ”

“ ဘာ... ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ပန်းသွေးရယ် ”

“ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားလို့ပဲ ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ ခခ ရှင့်စကားတွေ ရုပ်သိမ်းပြီး ခခနောင်ကို ရှင် ပြောသင့်တယ် ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုဦး ”

“ ပန်းသွေး ”

ပန်းသွေး လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။

ညောင်ခံပွဲထဲလည်း ပြန်သွားရဲ့။ သူ ဇွတ်အတင်းလိုက်လာပြီး

စကားတွေ ပြောနေလျှင် အခက်။ ခခမြင်သွားလျှင် မကောင်း။

“ ပန်းသွေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ ”

ခခတို့အိမ်မှ ထမင်းချက် ဒေါ်နီက ပန်းသွေးကို ကြည့်ကာ မေးသည်။ ပန်းသွေးမျက်နှာက သည်လောက်အထိ ပျက်ယွင်းနေခဲ့ သလား။

“ ဟို... ဟို ခေါင်းတွေကိုက်လာလို့ ဒေါ်နီ ”

“ ဖြစ်ရမယ် လူတွေထဲမှာဆို ဒေါ်နီလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ် ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေတာကွဲ့ ကဲ ကဲ သံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်လေ ”

“ ဟင့်အင်း ဘာမှမသောက်ချင်ဘူး ပန်းသွေး အခန်းထဲမှာ ခဏလှဲအိပ်လိုက်ရင် သက်သာမှာပါ ခခတွေ့ရင် ပြောလိုက်နော် ”

“ စိတ်ချ စိတ်ချ ဒေါ်နီ ပြောပြလိုက်မယ် ”

ခခအခန်းထဲ ရောက်ခဲ့ချိန်အထိ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားတုန်ယင် နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့စကားသံတွေက နားထဲမှာ အလိုလို ပြန်ကြားယောင် လာသလိုလို။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့်။ မဖြစ်အပ်သည့် ကိစ္စ။ ခခသာ သိသွား လျှင် ဘယ်လိုနေမည်လဲ။ သိပ်ရှက်သွားမှာ သေချာသည်။

လွဲချော်နေသည့် မြားချက်တွေထဲမှာ သည်အဖြစ်က သိပ်ဆိုး

လွန်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခခကိုတော့ သူ့ဘက်က တစ်ခုခုတော့ အသံထွက်ထားသင့်သည် ထင်သည်။

နှစ်ဦးကြားမှာ ရှုပ်ထွေးလာသည့် အခြေအနေတွေကို မနိုင်ဆိုင်ချင်လို့။

နားလည်ပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်။

အခန်း (၁၁)

“ ခွမ်း... ခလွမ်း... ”

“ ဟာ... ဒီကြောင်စုတ် ”

“ ဘုန်း... ဒုန်း ”

“ ညောင်... ခွီး... ခွီး ”

ကွဲရှသံတွေ။ ရိုက်ပုတ်ကြိမ်းဝါးသံနှင့် ဖြူဖွေး၏ အော်ဟစ်အန်ဖီသံတွေကို ပန်းသွေးကြားလိုက်ရသည်။

“ ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး ”

ဦးဗလမင်းမော်၏ ဒေါသတကြီး အော်ခေါ်သံကို ကြား၏။ ဒေါ်လုံး စူးစူးရှရှထူးကာ ပြေးသွားသံကိုလည်း ကြားသည်။ ပန်းသွေးအိပ်ရာထဲမှာ ဆက်လဲအိပ်နေလို့ မရတော့ဘဲ လူးလဲထလိုက်မိ၏။

ပြဿနာတော့ ဖြစ်ပြီထင်သည်။ ဖြူဖွေးနှင့် ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့

ပြဿနာဆိုတာ ပန်းသွေး တွက်ဆမိသည်။

အခန်းထဲကထွက်ကာ မီးဖိုထဲရောက်ခဲ့၏။ မီးဖိုထဲမှာ ပြင်လင်္ကာ

ဟင်းအိုးနှင့် လျှပ်စစ်မီးဖိုက ဖွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ ဒုက္ခပဲ ဒေါ်လုံးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ”

ပန်းသွေးနှုတ်က ညီးထွားရင်း ဖွင့်ထားသော မီးဖိုခလုတ်ကို ပိတ်သည်။

မျက်နှာတောင်မသစ်အားသေးဘဲ မီးဖိုထဲက ထိုင်ခုံမှာ

ဒေါ်လုံးကို ထိုင်စောင့်မိ၏။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်လုံး မီးဖိုထဲ လှမ်းဝင်လာသည်။

“ ဒေါ်လုံးကတော့ ပြဿနာပဲ မီးခလုတ်ကြီးဖွင့်ပြီး ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တယ် ”

“ ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ ”

ဒေါ်လုံး အခုမှ သတိရသလို ရေရွတ်ပြီး မီးဖိုဆီပြေး၏။

“ ပန်းသွေး ပိတ်လိုက်ပြီ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ”

ဦးဗလမင်းမော်ကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်း ဒေါ်လုံးသိသည်။ မီးဖိုခန်း တံခါးဝကို မဝံ့မရဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပန်းသွေးအနီး ဒေါ်လုံး လျှောက်လာသည်။

“ ဖြူဖွေးလေ သူ့အခန်းထဲ ဝင်နေလို့ မောင်းထုတ်ကာ

ထွေပေါ်က ပန်းအိုးကျကွဲသွားတယ် ဖြူဖွေးက အိမ်ရာပေါ်တက်ပြေးလို့ ဒေါ်လုံးထွက်ပြီးခေါ်တာ ”

ပန်းသွေးသိသည်။ ဦးဗလမင်းမော်က ကြောင်တွေ ခွေးတွေဆို နှုတ်သည်။ မုန်းသည်။ ဖြူဖွေး သူ့အခန်းထဲ ဝင်တာတောင် မကြိုက်။

“ ကြောင်မွေးတွေက ရောဂါဖြစ်တယ် အလကားနေရင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝယ်ယူနေတာပဲ ကိုယ့်အခန်းထဲ လုံးဝမဝင်စေနဲ့ ကိုယ်မကြိုက်တာ မ ”

အိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ ဖြူဖွေးနှင့် ဦးဗလမင်းမော် ပြဿနာက စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးဆိုသော ကြောင်က မေမေ မွေးထားတာဖြစ်သည်။ ပန်းသွေး ကြောင်တွေကို ချစ်လှတာ မဟုတ်သလို အိမ်မှာ ပေါက်စလေးကတည်းက မွေးထားသောကြောင်မို့ ခင်မောင်စွာ ချစ်သည်။

မေမေကတော့ သူ့ခင်ပွန်း လက်မခံဘူးဆိုတော့ ကြောင်ကို ချစ်ရမှာ အိမ်ပို့ဖို့ ကြံစည်သည်။

“ အိမ်ပျိုယ်မရှိလိုက်တာ မေမေယောက်ျားကြီး သဘောမတူတာနဲ့ ဖြူဖွေးကို သူများ ပေးပစ်ရမှာလား ”

“ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ပါ သမီးရယ် ဒီမွေးတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ အိမ်သားတွေ ချစ်မှကောင်းပါတယ် သမီး

သူငယ်ချင်းတွေထဲက လိုချင်တဲ့သူကို ပေးလိုက်ပါကွယ် ”

“ ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး သမီးမွေးထားမယ် စိတ်ချ မေမေ့ အခန်းထဲ မဝင်စေရဘူး ”

ဦးဗလမင်းမော်ကို ကန့်လန့်တိုက်ချင်စိတ်နှင့် ဖြူဖွေးကို ပန်းသွေး ဆက်မွေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေ့အခန်းကို မကြာခင် သွားတတ်သော ဖြူဖွေးနှင့် ဦးဗလမင်းမော် မကြာခင် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ပန်းသွေး ဘယ်လောက်ရိုက်ပြီး ဆုံးမပါစေ။ ဖြူဖွေးက သတ္တံ ပဲလေ။

“ ဖြူဖွေးက အိပ်ရာပေါ် ခုန်တက်ပြေးလို့ ချက်ချင်း အိပ်ရာခင်းအသစ် လဲခိုင်းနေလို့ မီးဖိုကြီး ဖွင့်ထားတာ မေ့သွားတာ သမီးလေးရေ ”

ပန်းသွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒီလူကြီးကို ပန်းသွေး မုန်းတီးမိတာ ဒါတွေလည်းပါသည်။ သိပ်စီစဉ်ကြောင်လွန်းသည်။ တိရစ္ဆာန် တွေအပေါ် စာနာသနားစိတ်လေးတော့ ထားသင့်၏။

“ ညောင်... ”

ပန်းသွေးခြေထောက်ကို လာပွတ်သပ်ရင်း ခေါ်သည့် ဖြူဖွေး အသံကြောင့် ပန်းသွေး ခေါ်သဖြစ်သွားရသည်။

ဆက်ခနဲ ဖြူဖွေးကို ပန်းသွေး ကောက်ချီလိုက်ရင်း

“ မှတ်ဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင် နင့်ကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမပြမယ် ဆာ ”

“ မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ် ကြောင်လေးက ဘာသိမှာမှတ်လို့ကွယ် ဆနားပါတယ် ”

ဒေါ်လုံး လှမ်းတားမှ ပန်းသွေး ဖြူဖွေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဆွတ်ဖြူနေသော ဖြူဖွေးက ပန်းသွေးကို မော့ကြည့်ရင်း အညောင်ညောင် အော်နေသည်။

အစာတောင်းနေတာလား။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရိုက်နှက်မောင်းထုတ် ခိုက်တာကို တိုင်နေတာလားမသိ။ ပန်းသွေး ရင်ထဲမှာ မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

ဖြူဖွေးကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်တော့ပါ။

“ ဒေါ်လုံး ဖြူဖွေးကို အစာကျွေးထားလိုက် သမီးရေချိုးပြီးရင် သူ့ကိုခေါ်သွားတော့မယ် ”

“ ဟင်... ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲ သမီး ”

“ သမီးသူငယ်ချင်း ပိုပိုတို့အိပ် ပို့ထားလိုက်မယ် ပိုပိုက ကြောင်ဆိုရင် သိပ်ချစ်တတ်တာ သူ့ကိုမွေးခိုင်းလိုက်မယ် ”

“ အင်း ကောင်းပါတယ် အဲဒီအစီအစဉ်က ဖြူဖွေးအတွက်

အကောင်းဆုံးပေါ့ သမီးရယ် ”

ကပျာကသီ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဖြူဖွေးကို ပိုပိုတို့ အိမ်ပိုပို ပန်းသွေးဆုံးဖြတ်သည်။ လိမ္မာသော ဖြူဖွေးက ဘာမှ ချုပ်နှောင်ထားစရာ မလိုပါ။

အသာပွေ့ချီ ခေါ်ခဲ့ကာ ကားလေးကို ပန်းသွေး မောင်းထွက်ခွင့် တော့သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ဖြူဖွေးကို ပန်းသွေး ပွတ်သီးပွတ်သီး သိပ်မရှိပါ။ မေမေကသာ ဖြူဖွေးကို ချစ်တာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ထင်၏။

ပန်းသွေး ခေါ်လာသည့် တစ်လျှောက်လုံး ဖြူဖွေးက အငြိမ်မနေ။ ပန်းသွေးပေါင်ပေါ်မှနေ၍ တညောင်ညောင် အော်နေသည် ကြာတော့ ပန်းသွေး နားငြီးလာ၏။

“ မဖြစ်ဘူး နင့်ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် တစ်ခုခုကျွေးထားမှ ပန်းသွေးကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်ကာ စတိုးဆိုင်လေးထဲက ပုစွန်မုန့်တစ်ထုပ်ဝယ်ဖို့ ဆင်းခဲ့သည်။

တစ်ကောင်တည်း ထားရစ်ခဲ့၍ထင်၏။ ဖြူဖွေး တစ်ညောင်ညောင် အော်ဟစ်ကာ ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

စွမ်း တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်မိသည်။ တကယ်ဆို လမ်းက ကိုယ်ပိုင် လမ်းမဟုတ်ပါ။ ယာဉ်အသွားအလာ ရှင်းသည်ဆိုပေမယ့် အန္တရာယ် ရှိသည်။ ဒီလိုလမ်းမျိုးမှာမှ စက်ဘီးစီးသင်ချင်သည်ဆိုသော ဆွဲလေး ကြောင့် သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်ရသည်။

ခြံထဲမှာ၊ ခြံရှေ့မှာ စိတ်တိုင်းကျ သင်လိုလည်း ရနိုင်သည်။ ဒါကိုပဲ တမင်သည်နေရာ သည်လမ်းအထိ စီးလာကာ သူ့ကို နှိပ်စက် ချင်တာကလွဲလို့ ဘာအကြောင်းများရှိဦးမှာလဲ။

“ နောက်က ထိန်းပေးထားနော် စွမ်း ”

“ အင်း ထိန်းပေးထားပါတယ် ”

“ အို အတင်းမတွန်းနဲ့လေ ”

“ မတွန်းပါဘူး ထိန်းပေးထားတာပါ ဆွဲလေး အရမ်းပနင်း

နဲ့လေ ”

“ ဘာမှ မရမ်းမနင်းဘူး နင်တွန်းလို့ အလိုလို ရှေ့ရောက် နေတာ အသေအချာ ကိုင်ထားနော် သေကြောင်းကြံမယ် စိတ်မကူးနဲ့ ”

စက်ဘီးကို ကောင်းကောင်းစီးတတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ခြေနှင်းကို ဖိနင်းနေတော့ သူ့မှာအနောက်က ကယ်ရီနဲ့ကို ထိန်းကိုင်ရင်း အပြေးလိုက်နေရသည်။

နှစ်လမ်းကျော်လောက် မနားတမ်းပြေးလိုက် စက်ဘီးကိုလည်း ထိန်းကိုင်ပေးထားရဆိုတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှဲနှစ် မောဟိုက် နေပြီ။

ထိန်းကိုင်ထားရသည့်လက်တွေကလည်း နာကျင်လို့နေ၏။ လွှတ်လိုက်မိလို့ စက်ဘီးကော လူကော လဲကျလိုက်လျှင် ဘယ်လိုမှ သက်သာမည်မထင်။

ဆွီလေး ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ကျင့်ပါစေ။ သူ့ဘက်က ခံနိုင် ရည်ရှိအောင် ကျင့်သားပေသား ရခဲ့ပြီလေ။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက အနိုင်ယူခဲ့သည့် ဆွီလေးအပေါ်မှာ သူ စိတ်က အပြိုးအာယာတတွေ လည်းမရှိ။

အမြဲတမ်း ပေးဆပ်ခြင်းဖြင့်သာ ရှိခဲ့၏။

“ မောတယ် ခဏနားလိုက်ဟာ ”

ဆွီလေး မောသည်ဆိုမှပဲ သူ အသက်ရှူချောင်းရတော့သည်။ စက်ဘီးကို ထိန်းကာ အသာရပ်ပေးလိုက်တော့ ဆွီလေး သုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း၏။ ယိမ်းယိုင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ အသာလှမ်းထိန်း ကိုင်ပေးလိုက်ရသေးသည်။

“ ဟာ... မကိုင်နဲ့ နင့်လက်ကချွေးတွေနဲ့ ထို့ ရွံစရာ ကောင်းလိုက်တာ ”

“ ဆော... ဆောနိုးဟာ ဟို ငါ့အင်္ကျီနဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်လေ ”

“ သေလိုက်ပါလား နင့်အင်္ကျီကကော ဘာထူးလဲ ဒီလောက် ညစ်ပတ်ပေကျံနေတဲ့ဟာ ”

ဆွီလေးဆိုမှ သူ့အင်္ကျီကို ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။ ချွေးတွေရွှဲနှစ်နေ ဘာက ရေချိုးထားသည့်အတိုင်း။

“ ဟယ်... စွမ်း... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ”

“ အင်... ဘာ... ဘာလဲ ဆွီလေး ”

ကြယ်ပွင့်လေးတွေလို အရောင်လက်တောက်ပသွားသော ဆွီလေးမျက်ဝန်းလေးတွေ ဦးတည်ရာကို သူလှမ်းကြည့်မိသည်။

လမ်းမပေါ်မှာ ကြောင်ဖြူကြီးတစ်ကောင်၊ အရောင်အမွှေးက ဖြူဖွေးရှင်းသန့်လျက် တစ်ကောင်တည်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်။

“ စွမ်း အဲဒီကြောင် ငါ့ကိုဖမ်းပေး ”

“ ဟာ ”

“ လုပ်လေ အခု ဖမ်းသွားရအောင် ဖမ်းခဲ့ ငါ မွေးချင်း အမြန်ဖမ်း ”

တကယ့်ပြဿနာ။ လမ်းမပေါ်မှာတွေ့တိုင်း ဖမ်းလိုမရဘဲ ဆွဲလေး သိနိုင်သည်။ ဒါကို ဇွတ်အတင်းဖမ်းခိုင်းနေတာ သူ ခေါင်း သွား၏။

“ သူများကြောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းလို့ ရမှာလဲ ဆွဲလေး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ပိုင်ရှင်သိသွားရင် ပြဿနာတက်ကုန်မှာပေါ့ ”

“ ဘယ်မှာလဲ ပိုင်ရှင် အခုမှမရှိတာ လုပ်ဖမ်းပါ ထွက်မပြေး အမိဖမ်းစမ်းပါ ဝကစ်နေတာပဲ ချစ်စရာလေး ”

“ မလုပ်ပါနဲ့ ဆွဲလေးရယ် အိမ်မှာလည်း ကြောင်ဝါလေး ရှိတာပဲ ကဲ နင်စက်ဘီးစီးတော့မှာမို့လား အမောပြေပြီလား တင် ငါနောက်က ထိန်းပေးမယ် ”

အမောတောင် မပြေသေးပေမယ့် အာရုံလွဲအောင် သူပြော သည်။ ဆွဲလေးမျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေ သူ့ထံဝှေ့ဝဲလာသည်။ သူ မျက်ဝန်းတွေ၏ အမိပွယ်တွေကို သူ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

“ စွမ်း နင် ငါ့ကို ဆန့်ကျင်နေတာလား... ပြော ”
အမိန့်သံဆန်သော စကားသံစူးစူးတွေကို သူ ဘယ်လို-

ပြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမရှိတာ သေချာနေသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေမှာ ဒေါသအရိပ်တွေ စွန်းထင်းစပြုနေပြီ။ ထို့ထက် ပိုမိုပြီး ဆွဲလေးခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လာလျှင်မဖြစ်။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တာသေချာသည်။ သည်တော့လည်း
“ ငါ ရအောင်ဖမ်းကြည့်မယ် ဟောဟို သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ထိုင်စောင့်နော် ”

ဒေါသအရိပ်တွေ ချက်ချင်းပြယ်လွင့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူမြင်သည်။

လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာသော ကြောင်ဖြူကြီး ဦးတည် ရာက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ကြောင်ဖြူကြီး ထိတ်လန့်မပြေးအောင် သတိနှင့်တရွေ့ရွေ့ လှမ်း၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံဖို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းသာမျှ အလိုမှ ကြောင်ဖြူကြီးက တုံ့ခနဲရပ်သည်။ သူ့လည်းခြေလှမ်းတွေရပ်ကာ စောင့်ကြည့်၏။

ကြောင်ဖြူကြီး မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ အန္တရာယ်ကို အကဲခတ်နေတာလား မသိ။ သူ အညင်သာဆုံး အသံနှင့် လက်ကလေးလှမ်းကာ ခေါ်သည်။

“ ပူစိ... ပူစိ... မိမိ... လာ... လာ ”

“ ညောင် ”

အမြီးတစ်ချက်လှုပ်ကာ အသံပေးသည်မို့ သူ ခြေတစ်လှမ်း တိုးကပ်သည်။ ကြောင်ဖြူကြီးက လည်သည်။ သုတ်ခနဲလှည့်ကာ နောက်ပြန်ပြော၏။

“ ဟာ သေလိုက်စမ်း ”

သူနှုတ်က စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်ရင်း ပြေးလိုက်သည်။ ကြောင်နှင့်လူ အပြေးပြိုင်ပွဲကို လမ်းသွားလမ်းလာတချို့က အထူးအဆန်း လို လှည့်ငေးကြည့်ကြသည်။

သူ မရှက်နိုင်။ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ အရေးကြီးတာ ကြောင်ဖြူကြီးကို ပိဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“ ဖြူဖွေး... ဖြူဖွေး... လာ... လာ ”

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သူ့ထက်ဦးစွာ ကြောင်ကြီးကို ခေါ်ကာ လက်ကမ်း၏။ ကြောင်ဖြူကြီးက ထိုမိန်းမပျိုလက်ထဲမှာ စွေခနဲပါသွား ၏။

ကြည့်ရတာ ကြောင်ဖြူကြီးက သူ့မရဲ့ကြောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မည်။ သခင်လက်ထဲမှာကျတော့လည်း ငြိမ်သက်လို့။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ့မကိုကြည့်မိ၏။ သူ့မကလည်း သူ့ကိုမျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ ဟို... အဲ... ဒါ... ခင်ဗျား ကြောင်လားဟင် ”

“ အင်း... ဟုတ်တယ်... ကျွန်မရဲ့ကြောင် ရှင်က ဘာလို့ လိုက်ဖမ်းနေတာလဲ ”

“ ဟို... အဲ... ပိုင်ရှင်မရှိဘူးထင်လို့ မွေးမလို့ပါဗျာ ”

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ပန်းသွေးလက်ထဲ က ကြောင်ဖြူကြီးကို ငေးကြည့်ကာ သူ့ဆိုနေသည်။ ဖြူသော မျက်နှာကို ပန်းသွေး အသေအချာကြည့်မိ၏။

သူကတော့ မှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ပန်းသွေးကတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

အထည်ဆိုင်တစ်ခုမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့သူ။ မိန်းမငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်ယူမှုကို ပျော့နွဲ့စွာ သည်းခံလိုက်လျော့ခဲ့သော ယောက်ျား။

အနီးကပ်မြင်မှ ပန်းသွေးအံ့သြမိတော့သည်။ ကြည့်စမ်း ဖော်လှမ်းနှင့် အတော်ကိုတူသည်။ ချောမွေ့သန့်စင်သော မျက်နှာလေးက ဖော်လှမ်းထက်တောင် နုဖတ်ပုံပြေသည်။

မျက်ခုံးထင်းထင်းအောက်က မျက်ဝန်းတွေကတော့ သူ့ရဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုကို သိသာစွာ လှစ်ဟပြနေသလိုရှိသည်။ ဘေးခွဲဆံပင်တိုတို ကြောင့် သူ့မျက်နှာလေးက ပိုလို့တောင် ရှင်းသန့်နုဖတ်နေသလို ရှိ၏။

“ အစ်မကြောင်မှန်း မသိလိုပါနော် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ ”

လိုအပ်တာထက် ပိုမိုအောက်ကျနေသော တောင်းပန်စကားနှင့် မျက်ဝန်းထဲမှ သိမ်ငယ်သော အရိပ်တွေကို ပန်းသွေး အားမလိုအားမရ မြင်နေရ၏။ ကြည့်ရတာ ပန်းသွေးထက် အသက်ငယ်နုပုံရ၏။

ပျော့ညံ့လိုက်တဲ့ ကောင်လေး။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့တတ်တာလဲ။ ပန်းသွေးစိတ်ထဲက အလိုမကျနိုင်စွာ တွေးမိရင်း

“ မင်းက ဒီကြောင်ကို တကယ်လိုချင်လို့လား တကယ်မွေး မှာလား ”

“ ဟာ... တကယ်မွေးမှာပါ လိုချင်လို့ အမိလိုက်ဖမ်းနေတာပါ အစ်မရယ် ”

“ ဒါဆို ယူသွားတော့ ”

“ ဗျာ တကယ်ပေးမှာလား အစ်မ ”

“ အခုတကယ်ပေးနေတာပဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ဒီကြောင်ကို မင်းတကယ်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမှာ သူ့နာမည်က ဖြူမွှေးတဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ကျွန်တော် အသေအချာမွေးပါ့မယ် အစ်မ ”

ဖြူမွှေးကလည်း သူ့လက်ထဲမှာလည်း ညင်သာစွာ ငြိမ်သက် နေသည်။ လူက ဖြူမွှေးအမွှေးတွေကို အသာပွတ်သပ်ရင်း ကျေနပ် ခမ်းသာစွာ ပြုံးနေ၏။

“ နာမည်လည်းမှတ်ထားဦး သူ့နာမည်က ဖြူမွှေးတဲ့ ”

“ ဖြူမွှေး ဟုတ်လား ဖြူမွှေး ဖြူမွှေး မိ... မိ ”

သူ့မျက်နှာလေး ဝင်းပစ္စာပြုံးလျက် ကြည်နူးနေတာမြင်တော့ ပန်းသွေးရင်ထဲမှာလည်း ချမ်းမြေ့ကျေနပ်ရသည်။

“ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ ”

ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ဖြူမွှေးကို ပွေ့ပိုက်လျက် သူထွက်သွား ဘာ ကြည့်ရင်း ပန်းသွေးအပြုံးတို့ မပြယ်နိုင်သေး။ ကောင်းပါတယ်။ နို့တိုက်ရောက်မယ့် ဖြူမွှေး ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ သူ့နောက်ပါသွားတာ ဖြူမွှေးကုသိုလ်ပေါ့။

ဖြူမွှေးအတွက် ပုစွန်ပုစွန်သွားဝယ်တုန်း ကားပေါ်က ဆင်းပြေး သွားတာပဲ ဖြူမွှေးရဲ့ ကံကြမ္မာထင်ပါရဲ့။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်မှ ပန်းသွေး သတိရလိုက်မိတာ သူ့နာမည် လေးတောင် မငမးလိုက်ရ။

အင်းလေ သိစရာလည်း မလိုအပ်ဘဲ။

ကံမကုန်သေးရင် ပြန်ဆုံနိုင်မှာပါ။

အခန်း (၁၃)

“ နင် နင် ပြောရက်တယ်နော် ပန်းသွေး နင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ငါ့သိက္ခာတွေ ဘယ်လောက်ကျသွားမလဲ နင်မသိတူလောဟင် ”

ပန်းသွေးဘက်က ရိုးသားစွာပဲ ရှင်းပြမိတာ။ ဒါကို ခခက စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည်။ ပန်းသွေးကိုကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ကွန်းခိုနေသလိုရှိ၏။

ဒါတောင် မဏိလျှမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပန်းသွေး အကုန်အစင် ပြောပြခဲ့တာမဟုတ်။ ခခအပေါ် မဏိလျှမ်းဘက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆီခဲ့တာတွေ မပြောဖြစ်ပါ။ ခခရှက်သွားမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။

“ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း နင် မကွယ်မပုတ်ဘဲ သူ့ကိုထင်စေ ပြောလိုက်တာ သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့ကိစ္စပဲ သူ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင် ငါ ဘယ်လို

နေရမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ”

ဒေါသသင့်နေသောစကားသံတွေ စွပ်စွဲချက်တွေက ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ ပန်းသွေးစိတ်ထဲက မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး။

“ မတတ်နိုင်ဘူး ခခ သူ့ကလေးများပြီး ငါ့ကိုအောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းတယ်ထင်လို့ ငါပြောပစ်လိုက်တာ ”

“ နင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြီးက သိပ်ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ် ပန်းသွေး ငါက မိန်းမနောက်ပိုးဖြစ်သွားပြီ ”

“ ဒါ ဂရုစိုက်စရာလား ခခ ငါကဒီထက်တောင် အထင်လွှဲခံရတာ နင်မသိဘူး ”

“ နင်အကြောင်းပြမနေပါနဲ့ ပန်းသွေးရယ် ငါ့ဘက်က သူ့ကို မိန်းမမာယာနဲ့ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တာကို နင်မကြည်လင်ဘူး နင် ကိုယ်တိုင်က မိန်းမနောက်ပိုးသတ်မှတ်တယ် အခုလည်း မဏိလျှမ်းကို အမင်ပြောလိုက်တာ ငါ့သိက္ခာကို နင်ကိုယ်တိုင် စော်ကားပစ်လိုက်တာပဲလို့ ငါ သတ်မှတ်တယ် ”

ခခစကားတွေ ဒီလောက်ထိ ဒေါသမသင့်သင့်ဟု ထင်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပန်းသွေးကို ဒေါသသင့် အပြစ်မြင်တာ တော့ ခံရခက်သည်။

တကယ်ဆို သူမကြောင့် ကြားထဲက မိမိတောင် ရည်းစားစကား

အပြောခံလိုက်ရတာ။ ဒါကို ခခသိအောင် ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ ဒီမှာ ခခ တကယ်ဆို သူက ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောသွားခဲ့တယ် ဒါကို နင်မသိစေချင်လို့ ငါ သိုဝှက်ထားတာ ”

“ ဘာ... ဘာရယ် ”

“ ဟုတ်တယ် သူ ရည်ရွယ်နေတာ နင်မဟုတ်ဘူးတဲ့ ငါ့ကိုတော့ ဒေါသနှင့်နီနေသော ခခမျက်နှာမှာ ရှက်စိတ်နှင့် ပိုလို့တော့

နီရဲသွားခဲ့၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးရဲရဲ တောက်ပလျက် ပန်းသွေးမယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်ယင်လျက် လှုပ်ခတ်နေပေမယ့် စကားသံအဖြစ် ထွက်မလာပါ။

“ အန်တီလှိုင် မင်္ဂလာဆောင်နေ့က ငါ့ကို သူပြောခဲ့တာ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားတယ် ဒီတော့ ငါ ခါးခါးသီးသီးပဲ ငြင်းပစ်တယ် ပြီးတော့ သူ ဖွင့်ပြောသင့်တာ နင်လို့ပဲ ငါပြောလိုက်မိတာ ”

ခခ သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းအရိပ်တွေ ရောင်စဉ်ပြာနေသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့သည်။ မပီတပီ အပြုံးတစ်ခုက နာကျင်ခံရခက်စွာ ပြုံးသော အပြုံးလား။

“ နင် နင့်ကိုသူက ကြိုက်နေတာ ဟုတ်လား ”

“ အေး သူ ဒီလိုပြောမယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး ”

“ နစ် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တယ် ဟုတ်လား ပန်းသွေး ”

“ ဟုတ်တယ် သူ့ကိုငါ ချက်ချင်း ငြင်းပစ်ခဲ့တာ ”

“ အဟင်း အံ့ဩစရာပဲနော် မထီလျှမ်းလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နင်က ငြင်းပယ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ”

“ ခခ နင်ဘာပြောတာလဲ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ မထီလျှမ်းက အရာရာပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကိုလက်မခံဘဲ နင့်ကိုဦးတည်သွားတာ နင်သိပ်တော်လို့ပေါ့ ”

“ ခခ နင်ဆက်မပြောနဲ့တော့ ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး ”

“ အခု သူက နင့်ကိုဖွင့်ဟ တောင်းဆိုပြီးပြီလေ နင် အလေးအနက် စဉ်းစား... ”

“ ခခ နင်... နင် တော်တော့နော် ”

“ ဆောရီးပဲ ပန်းသွေး ဒီပွဲမှာငါရှုံးတယ် ဒါပေမဲ့ မလွမ်းသောက်ပါဘူး မထီလျှမ်းကို ငါကအရှူးအမူး ဖြစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ ခခသိအောင် ထပ်ပြောမယ် နင်ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ခခနောင်ဆိုတဲ့ ငါက အသနားခံပြီး လက်ခံလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ”

“ အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး ငါ့ဘက်က

စေတနာနဲ့ ရိုးသားစွာ သူ့ကိုပြောခဲ့တာ "

" ခခနောင်အတွက် ယောက်ျားမရှားပါဘူး ပန်းသွေးနဲ့ နှင်စေတနာနဲ့ စွန့်ကြဲရလောက်အောင်လည်း မဏိလျှမ်းက မိုးကုသွေး မင်းသားမှမဟုတ်တာ "

ခခစကားအဆုံးမှာ ပန်းသွေးထရပ်လိုက်မိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလေးထား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုသော ခခနောင်။ မဏိလျှမ်းအတွက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းသွေးက စကားနာတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ချင်နေတာလဲ။

" ငါ... ပြန်မယ် ခခ... "

ခေါင်းလည်းမညိတ်။ ခေါင်းလည်းမခါ။

စူးစိုက်မော့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက စိန်ခေါ်နေတာနဲ့ နာကျည်းချက်တွေ လှစ်ထုတ်ပြနေတာလား မသိ။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဥပမာလမ်းခွဲခိုင်လောက်အောင်ပဲ နှင့်ရဲ့နာကျည်းစိတ်တွေ ပြင်းထန်လာနေပြီလား ခခ။

သေချာတယ်။ ဒီပြဿနာမှာ ငါမှားယွင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

မြားချက်တွေကသာ ပစ်မှတ်တွေကို လွှဲချော်နေခဲ့ကြတာ။

ငါ ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပစ်မှတ်မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။

မဏိလျှမ်းဘက်ကကော မှားယွင်းခဲ့သလား။

အပြစ်မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ပစ်မှတ်တွေဖြစ်ခဲ့တဲ့

ငါ့ကိုယ်တိုင်ကသာ အပြစ်ရှိသူတွေပါ။

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ အပိုင်တွက်ဆပြီး နှင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ ပစ်မှတ်တစ်ခုအနီးမှာ နေခဲ့မိတယ်။

အခုတော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နာကျည်းရှက်ရွံ့မှုတွေနဲ့ ကျည်းတန်စွာ မှန်းတီးခဲ့မိကြပြီလား။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ခခ။

အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်တိုင်း မရတတ်တာ နှင် လက်ခံနေရတာတတ်ခဲ့ရင်။

အခန်း (၁၄)

အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာ။

ကားက ဘာဖြစ်သွားသည်မသိ။ မောင်းရင်းတန်းလန်းက တံ့ဆဲ ထိုးရင်သွားသည်။ ခက်တာက ပန်းသွေးကလည်း ကားပဲမောင်းတတ်တာ ပြင်တတ်တာမဟုတ်။

ရလို့ငြားနှင့်ကားကို ပြန်စက်နှိုးကြည့်သည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မက အကြိမ်ကြိမ် နှိုးကြည့်သည်။ ချွေးတွေပြန်မောဟိုက်လာခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

စက်နှိုးမရသော ကားပေါ်မှာ ပန်းသွေးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာ ဟန်းဖုန်းထည့်မလာ မိတာကိုပဲဖြစ်သည်။

မေမေက ပန်းသွေးအတွက် အရေးပေါ်သုံးလို့ရအောင်

ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ပေးထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေးကတော့ ကိုယ့် အတွက်လည်း သိပ်လိုအပ်လှတာ မဟုတ်တာမို့ သိပ်မကိုင်ဖြစ်ပါ။

ကိုယ့်ဆီ အရေးပေါ်ဆက်မည့်သူလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲ ဟန်းဖုန်းကြီး တကားကား ကိုင်မထားချင်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်သွယ် ချင်လည်း အိမ်ဖုန်းကပဲ ဆက်သွယ်လို့ရတာမို့ ပန်းသွေးအတွက် ဟန်းဖုန်းဆိုတာ မလိုအပ်သလောက် ဖြစ်သည်။

“ လိုလိုမယ်မယ် ဟန်းဖုန်းလေးကိုင်ထားတာ ဘာပင်ပန်းတာ ခုတ်လို့ သမီးရယ် ”

မေမေကတော့ ပြောဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေးဘယ်တော့မှ ဘေးမထောင်တတ်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ ပန်းသွေးနောင်တရမိသည်။

အခုမှတော့ မတတ်နိုင်ပါ။ အနီးဆုံးစတိုးဆိုင်လေးမှာပဲ ဆက်ရ တော့မည်။ မေမေ့ကိုပဲ အကြောင်းကြားရမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပန်းသွေး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။

“ ကျွီ ”

ကားလေးက ပန်းသွေးကားလေး နောက်မှာ ထိုးရင်သွားသည်။ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသည့်သူက မဏိလျှမ်း။

ပန်းသွေး အံ့ဩသွား၏။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်းလိုက်တာ။ မှုတ်လင့်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မဏိလျှမ်း ပန်းသွေးအနီးကို ရောက်လာ

သည်။

“ ပန်းသွေး ဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ”

“ ဘာလုပ်လို့လဲ ပန်းသွေးဘာသာ ရပ်နေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား ”

လေသံကို မာထန်ထန်ပဲ ပန်းသွေးတုံ့ပြန်ပြောမိသည်။ ဒါတောင် သူ့မျက်နှာက အပြုံးမပျက်သွားဘဲ

“ မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်လို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာ ”

“ သူ့များဒုက္ခရောက်နေတာကို ရှင် ဝမ်းသာတယ် အင်း အတော် လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ စိတ်ထားပဲ ”

“ ဟာ ကိုယ်ပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ပန်းသွေး ဘာဒုက္ခရောက်နေတာလဲ ပြောပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ ”

မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက် သူ့နှုတ်က ထွက်ကျလာသည်။ ပန်းသွေး မင်္ဂလာလွှမ်းကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေရင်း ဘာမှဆက်မပြော

“ ပြောပါ ပန်းသွေးရယ် ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ ”

“ ကျွန်မ ကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး ”

“ ဟုတ်လား ပန်းသွေး ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုယ်လိုက်နဲ့ ပေးမှာပေါ့ ”

“ ကျွန်မ ဘယ်မှမသွားဘူး အိပ်ပြန်မှာ အရေးကြီးတာ ရှင်

ကျွန်မကားကို ပြင်ပေးနိုင်မလား ”

“ အဲဒါတော့ ကိုယ် မမြင်တတ်ဘူး ”

“ ဒါဆိုရပြီ ရှင့်ဘာသာ ဆက်သွားတော့ ခုချိန်မှာ ကျွန်မ ဆိုအပ်နေတာ ကားပြန်ကောင်းသွားဖို့ပဲ ”

“ အဲဒါ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး ကိုယ် ကူညီနိုင်တာပဲ ခဏလေး ဆောင့် ခါးကြားက ဟန်းဖုန်းလေးကိုထုတ်ကာ မင်္ဂလာလွှမ်း ဆက်သွယ်သည်။ ပန်းသွေး မျက်မှောင်ကလေးကုပ်ရင်း နားထောင်နေမိ၏။

“ ဪ ကိုရိုလ် ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ပါ ဒီမှာ ကားဘာဖြစ် သွားမှန်း မသိဘူးဗျာ အဲဒါ... ”

“ ”

“ ကျေးဇူးပဲ အင်း ကျွန်တော့်ကား မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ အစ်ယောက်ရဲ့ ကားပါ ”

“ ”

“ အိုကေ အိုကေ ကျွန်တော်ပြောတဲ့နေရာကို အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် လွှတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ ”

မင်္ဂလာလွှမ်းက ကားပျက်နေသည့်နေရာကို အသေအချာ ပြောပြပြီးမှ ဖုန်းကိုပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းသွေးဘက် ဦးလှည့်ပြီးပြရင်း

“ ဘာမှမပူခဲ့တော့ ပန်းသွေး ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့ ဝပ်ရှော့စ်က

မက္ကနစ်နှစ်ယောက် လွတ်လိုက်လိမ့်မယ် ခဏလေးစောင့်နော် ”

မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်၏။ သူက ပန်းသွေးအနီး လျှောက်လာရင်း

“ ဝင်ရှောင်က မက္ကနစ်တွေ ရောက်လာရင် အဖြေတစ်ခုတော့ သိမှာပါ လွယ်လွယ်ကူကူ ကိစ္စဆိုရင် သူတို့တစ်ခါတည်း ပြင်ပေးလိမ့်မယ် လိုအပ်ရင် ပန်းသွေးကို ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ် ကားကိုတော့ စိတ်ချထားခဲ့ ပြင်ပြီးတာနဲ့ သူတို့တွေ လာပို့ပေးလိမ့်မယ် ”

“ အင်း ဒီအစီအစဉ်ကိုပဲ လက်ခံရတော့မှာပေါ့ ”

“ ပန်းသွေး ခခနောင်တို့အိမ် ဂစ်တာလာ မတီးတော့ဘူး လားဟင် ”

“ မတီးတော့လို့ မတွေ့တာပေါ့ ”

“ ကိုယ်က ပန်းသွေးရောက်လာမလား မျှော်နေမိတာ ကြားနေကျ ဂစ်တာသံကို မကြားရတော့ ခံစားရတာ တစ်မျိုးပဲ ”

“ ရှင်ကြားချင်တဲ့ သီချင်းသံကို ခခ ဆိုပြမှာပေါ့ ”

“ ဟာ လာပြန်ပြီ ဒီကိစ္စ ကိုယ်ချစ်တာ ပန်းသွေးနီနီ ခခနောင်ကို ခင်မင်တာ ဂိုးသားစွာနဲ့ခင်မင်တာပါ ဒါကို ပန်းသွေးယုံပါ ”

“ အဲဒါ တကယ်ပြဿနာပဲ အခု ကျွန်မနဲ့ခခတို့ သူငယ်ချင်း အဖြစ်က ရပ်ဆဲလိုက်ကြတာ အဲဒီကစွဲပဲ ”

“ ဘာ... ဘယ်လို ပန်းသွေး ”

“ ရှင့်ရဲ့ ပြဿနာပေါ့ ခခနောင် ခံစားချက်တွေကို ရှင် သိအောင် ကျွန်မပြောပြလိုက်တာ ဒါကို ခခက အထင်လွဲတယ် အားလုံး သူနားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်တော့ ခခ ကျွန်မကို နာကျည်းသွားတယ် ”

“ အင်း ကိုယ့်ကိုလည်း သူ နာကျည်းသွားတာ ထင်တယ် မနေ့က လမ်းမှာကြုံလို့ ပြုံးပြတာတောင် ပြန်နှုတ်ဆက်မသွားဘူး ဒါကြောင့်ကိုး ”

မဏိလှမ်း စကားအဆုံးမှာ ကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာတာမို့ စကားစပြတ်သွားကြ၏။

“ အစ်ကိုတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာလားဟင် ကျွန်တော်တို့ ဘရားသားဝင်ရှောင်ကပါ ”

“ ဟုတ်တယ် ညီလေး ကိုခိုလ်လွတ်လိုက်တာ ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ”

“ အိုကေ ကားကရှေ့က ကားပဲ ဘာဖြစ်တာလဲ တစ်ချက် လောက် ကြည့်ပေးပါဦးကွာ ”

ချာတိတ်တွေက သွက်သွက်လက်လက် ရှိသည်။ ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် အဖြေရှာကြသည်။

“ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်လောက်ပဲ စောင့် အစ်ကို ဖြစ်မလား ”

မက္ကနစ်ချာတိတ်က ပြောသည်။ မဏိလျှမ်းက ပန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်၏။ ပန်းသွေးခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“ နာရီဝက်လောက်ဆို တစ်ခါတည်း စောင့်ယူသွားလိုက်မယ်”
ချာတိတ်နှစ်ယောက် ဖွင့်ထားသော ကားစက်ဖုံးထဲ ခေါင်းဝင်

ကာ အလုပ်လုပ်နေကြပြီ။

“ ပန်းသွေး နာရီဝက်တောင် စောင့်ရဦးမှာဆိုတော့ ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု စားရအောင်နော် ကိုယ်မိတ်ခေါ်ပါရစေ ”

“ ကျွန်မ ဝိုက်မဆာဘူး ရှင်ပြန်ချင်ပြန်ပါ ကျွန်မအတွက် အချိန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ကူညီတာအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ပန်းသွေးရယ် တစ်လမ်းတည်း နေကြတဲ့သူတွေမို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ကိုယ် ကျေနပ် ပါပြီ ”

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေး ပြုံးယဲ့ယဲ့ ဖြစ်ရ၏။ ပန်းသွေး ထင်မှတ်ထားတာထက်တောင် သူကလည်သည်။ တည်ငြိမ်စွာ ငေးစိုက် ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း နွေးထွေးသော ဖြူစင်မှုတွေကို ပန်းသွေးမြင်နေရသည်။

“ ကိုယ် တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံပါနော် ပန်းသွေး ”

စိုးမိုးစာပေ

“ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်အကူအညီအတွက် ပန်းသွေး ဘက်က ဒါလောက်တော့ ပြန်ခွင့်ပြုရမှာပေါ့ ”

“ ဒါဆို ကိုယ် ဝမ်းသာတယ် ပန်းသွေးရယ် ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြမှု အမှတ်တရအဖြစ် တစ်ခုခုစားရအောင်နော် ကိုယ်လည်း ပန်းသွေးနဲ့အတူ စောင့်ပေးရင်းပေါ့ ”

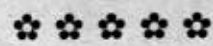
ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီလောက်အထိလည်သော သူ့ကိုမှ ပန်းသွေး ခပ်တုံးတုံး ခပ်အအဟု ထင်မိ၏။

ပန်းသွေး ဆက်ငြင်းနေရင်လည်း သူ လှည့်ပတ်ကာ မရမက ခေါ်ဦးမှာ သေချာနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပန်းသွေး လက်ခံ ခေါင်းညိတ်မိ၏။

ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျေနပ်ဝမ်းသာ ရိပ်တွေ အထင်းသား။

ရှင်က ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ပန်းသွေး လက်ခံလိုက်တာပါ။ မဏိလျှမ်း။ ဒါထက် ပိုမိုပြီးတော့ မမျှော် လင့်စေချင်ဘူး။

ဒါကို ရှင်နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ် မဏိလျှမ်း။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၅)

တကယ်တမ်း ရင်းနှီးစွာ စကားပြောကြည့်မှ ပန်းသွေးနီနီ
ဆိုသော မိန်းကလေး၏ စိတ်ထားကို မဏိလျှမ်း ပိုပိုလေးစားအထင်ကြီး
လာမိ၏။

သူမ စိတ်ဝါတ်က ဖြူစင်ရိုးသားသည်။ ဆင်ခြင်ပိုင်းဖြတ်နိုင်
သော ဦးနှောက်နှင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ခခနောင်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် သူမတို့နှစ်ဦး ကိစ္စအတွက်
သူတောင်းပန်စကားဆိုမိတော့

“ အဲဒီကိစ္စက ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ကိုမဏိလျှမ်း တကယ်ဆို
ခခဆိုတာ ပန်းသွေးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပါ တစ်ယောက်စိတ်ကို
တစ်ယောက် သိနေပြီးကြသူတွေ ခုကိစ္စမှာ သူ ရှက်သွားတာလား
မာနစိတ်နဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တာလား တစ်ခုခုပဲ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို စော်ကား

တာတော့ ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့
ပန်းသွေးကို သူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်က ပြတ်ဆဲရဲတယ်ဆိုရင်
ပန်းသွေးမတားမြစ်ပါဘူး အမှန်တရားကို သူမြင်လာရင် ပန်းသွေးကို
နားလည်လာမှာပါ ”

“ ကိုယ့်ကြောင့် ဒီလိုပြဿနာဖြစ်သွားတာကို ကိုယ် စိတ်မ
ကောင်းတာပါ ”

“ ပြောပြီးပြီပဲ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူးလေ ရှင့်ဘက်က အမှန်ကို
ရဲရဲဝန်ခံဖြေရှင်းခဲ့တာပဲ ပန်းသွေးနားလည်တယ် ”

“ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်ပါ
ပန်းသွေး ”

“ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိစ္စကို ဒီနေရာမှာပဲ ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါတော့
ကိုမဏိလျှမ်း ရှင့်ကို ကျွန်မလက်ခံခဲ့တာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
အဖြစ်နဲ့နော် ”

သူ့နှုတ်က ဆက်ထွက်လာမည့် စကားတွေကို ကြိုတင်သိရှိ
နေသည့်အလား ပန်းသွေးရှေ့ပင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းသွေးနီနီကို သူပိုလိုတောင် မြတ်နိုးသွားခဲ့ရ
သည်။

ဘယ်တော့ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ပကတိအလှနှင့် ရှင်းသန့်

နေသော ပန်းသွေးမျက်နှာလေးက အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။
ရောင်စုံအခြယ်အသကင်းသော မျက်နှာလေးလိုပဲ သူမနှလုံး
သားလေးကလည်း ပကတိဖြူစင်သည်။

တစ်စုံစီမိမ့် တွေးမိလေလေ၊ ပန်းသွေးကို သူ မြတ်နိုးချစ်ခင်စိတ်
တိုးလာရလေလေဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာကို ပန်းသွေးနဲ့တွေ့မှ ပိုင်ဆိုင်ခံစားတတ်ခဲ့တာပဲ
ဒါကို ပန်းသွေးလက်ခံ ယုံကြည်စေချင်တယ်။

ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ မတူတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်မလေး
ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ် နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာလည်း သေချာ
ပါတယ်။

မင်းလေးနှလုံးသားက အချစ်ဆိုတာကို မခံစားတတ်တာပဲလား
ထိန်းချုပ်ထားခဲ့တာလား ပန်းသွေးရယ်။

မင်းရဲ့ဘဝလေးကို ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

မင်းရဲ့နှလုံးသားလေးကို နားလည်ချင်တယ်။

အဲဒါ မင်းကို ကိုယ်ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ပါ ပန်းသွေးနီနီ။

အခန်း (၁၆)

“ ဟင် ”

ရုပ်ထားသည့်ကားထဲ တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်မလို့ လုပ်ပြီးမှ မျက်ဝန်း
တွေက မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ကောင်လေး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။

အထည်ဆိုင်မှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးပါ ပါသည်။
ကောင်လေးကို ဘာတွေပြဿနာရှာနေသည်မသိ။

ကောင်မလေးမျက်နှာက ညိုညစ်စူပုပ်လျက် ခေါင်းကို ရမ်းခါ
နေသည်။

ကောင်လေးက မျက်နှာလေး ညှိုးလျက် တောင်းပန်နေတာ
ပေး။ ချောမော့နေတာလား။

ပန်းသွေး ဖွင့်ထားမိသည့် ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ စိတ်ဝင်

စားစွာပဲ ရပ်စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

ရုပ်ကလေးချောသလောက် စိတ်ထားပုပ်တဲ့ ကောင်မလေးဘယ်လိုအနိုင်ကျင့်ဦးမှာလဲ။ ပန်းသွေးရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ကောင်မလေးပလက်ဖောင်းတစ်ဖက်က အအေးဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သွား၏။

ပြန်ထွက်လာတော့ ကောင်မလေးလက်ထဲမှာ ရေခဲမုန့်ဘူးခွဲလေးပါလာသည်။ Mark II ကားကြီးအနီးမှာ ရပ်နေသော ကောင်မလေးကတော့ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ခါးမှာထောက်လျက် မကျေနပ် အသွင်ရိုဆဲ။

ကောင်မလေးအနားရောက်တော့ ကောင်မလေးလက်ထဲရေခဲမုန့်ဘူးကို ကမ်းပေးသည်။

ကောင်မလေးဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ဘူးကိုဖွင့်သည်။ ပြီးလေကောင်မလေးရင်ဘတ်ကို လက်လွှဲကာ အားပါးတရ ပစ်ပေါက်သည်။

ကောင်မလေးရင်ဘတ်မှာ ရေခဲမုန့်တွေ ပေကျဲစွန်းထင်ကုန်သည်။ ကောင်မလေး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် တက်သွား၏။

“ ဂျမ်း ”

တံခါးကို ဒေါသတကြီး ဆောင့်ပိတ်လိုက်သံက ပြင်းသည်။ ကောင်မလေး ကသောကမျော ကားပေါ်တက်ဖို့ ကြံစည်တုန်း

ကားလေးက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်ဝန်းပေါင်းများစွာကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ရှာဘဲ ကောင်မလေး ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေရှာသည်။

ပန်းသွေးခြေလှမ်းတွေ ကောင်မလေးရှိရာကို အလိုလို ဦးတည်ခဲ့မိပြီးဖြစ်သွား၏။

“ ဟေ့... ချာတိတ် ”

ကောင်မလေးခေါ်သံကြောင့် ပန်းသွေးကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွေက မှတ်မိသွားဟန်ရှိသည်။

“ မင်း တို့ကို မှတ်မိပါတယ်နော် ”

“ မှတ်မိပါတယ် အစ်မ ဖြူဖွေးကို ပေးခဲ့တဲ့ အစ်မပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ကဲ... ရော့... မင်းအင်္ကျီမှာ ပေနေတဲ့ ရေခဲမုန့်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပါဦး ”

လက်ကိုင်အိတ်ထဲက တစ်သျှူးစက္ကူပဝါလေးကို ပန်းသွေးထုတ်ပြီး ကမ်းပေးတော့ မဝံ့မရဲလှမ်းယူ၏။

အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ပေကျဲနေသော ရေခဲမုန့်တွေ ကုန်စင်သွားခဲ့သည့်တိုင် စွန်းပေကျန်ရစ်သော အရောင်တွေက ဖျောက်ဖျက်မံသွားပါ။

“ ရော့... နောက်တစ်ခုနဲ့ ထပ်သုတ်လိုက် ”

“ ရ... ရပါပြီ အစ်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ နေစမ်းပါဦး မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပျော့ညံ့လွန်းတာပဲ ဒီကောင်မလေး မင်းကို အနိုင်ကျင့်နေတာကို ခံနေသလား ”

“ ဆွီလေးက ကျွန်တော့်အပေါ် အနိုင်ယူတတ်တာ အကျင့်ပါနေပါပြီ ”

“ ဆွီလေးတဲ့လား သူ့နာမည်က ”

“ အားလုံးက ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ အိမ်နာမည်ပါ ဆွီလေးနာမည်ကလမင်းအိမ်ပါ အစ်မ ”

“ လုံးဝမလိုက်ဘက်တဲ့ နာမည်တွေဘဲ မင်းနဲ့သူ့ကိုတွဲပြီး တို့နှစ်ခါ တွေ့ဖူးတယ် တစ်ခါက ပလာဇာထဲက အထည်ဆိုင်မှာ အဲဒီတုန်းကလည်း ခုလိုပဲ မင်းကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ အခုလည်း တို့အားလုံး မြင်နေခဲ့တယ် ”

“ ဆွီလေးက ရေခဲမုန့်စားချင်တယ် ဒါပေမဲ့ ရေခဲမုန့်နဲ့သူ မတည့်ဘူး အစ်မ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မစားဖို့ တောင်းပန်ချော့မော့နေတာ မရတဲ့အဆုံး သူ ကျေနပ်အောင် ဝယ်ပေးတော့ ဘူးအသေးနဲ့ ဝယ်လာလို့တဲ့ သူဝယ်ခိုင်းတာက ဘူးကြီးလေ ”

“ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဘူးကြီးဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ကွ ”

“ မဖြစ်ဘူး အစ်မ ဆွီလေးမှာ အဆုတ်အားနည်းတဲ့ ရောဂါရှိတယ် ရေခဲမုန့်နဲ့ မတည့်ဘူး စိတ်ကျေနပ်အောင် အသေးဘူး ဝယ်ပေးတာ ”

“ မင်းစေတနာကို သူ့မှနားလည်လက်ခံမှုမရှိဘဲ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပေါ့ကွာ ”

ကောင်လေးခေါင်းကို ခါရမ်းပြသည်။ ပန်းသွေး အားမလိုအားမရဖြစ်ရ၏။ သည်လောက်ထိတောင် အချစ်ကြီးရသလား။

“ ချစ်တာတော့ချစ်တာပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ သည်းခံမှုမှာ လစ်မစ်ရှိတယ်ကွ တို့ပြောခဲ့တယ် မင်းသူ့ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ် အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ သေချာတယ် ”

“ ကျွန်တော်... ”

“ စွမ်း... ”

စူးရှသော ခေါ်သံကြောင့် ပန်းသွေးကော ကောင်လေးပါ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်အချိန်က ပြန်လှည့်လာသည် မသိသော ကားရဲ့ ဖြတ်င်းဝမှာ ကောင်မလေးမျက်နှာက မာတင်းခက်ထန်လျက်။

မျက်ဝန်းစိမ်းတွေက ပန်းသွေးကို စူးစိုက်ငေးကြည့် နေ၏။ ပန်းသွေး ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်မလေးမျက်ဝန်းတွေကို အကြည့်မလွှဲဘဲ ဆင်ရဲရဲ ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပထမဆုံးအကြည့်လွှဲ ရှောင်တိမ်းသွားသူက ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်၏။

“ စွမ်း... နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ လာလေ ”

အမိန့်ဆန်သော စကားကြောင့် ကောင်မလေးမင်သက်နေရာမှ သတိဝင်လာသူလို ကသောကမျော ခေါင်းညိတ်၏။

“ လာ... လာပြီ ဆွဲလေး အစ်မ ကျွန်တော် သွားတော့မယ် နော် ”

ကောင်မလေး သုတ်ခနဲ ပန်းသွေးအနီးက ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကောင်မလေးဝင်ထိုင်ချိန်မှာပဲ ကားလေးက

စောင့်ကြီးအောင်ကြီး မောင်းထွက်သွားခဲ့၏။
အလိုမကျ ဖူးရှုစွာ လွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကောင်မလေးအကြည့်

တွေကို နားလည်ခံစားမိစွာ ပန်းသွေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ကောင်မလေး။

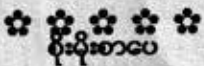
အထင်လွဲသဝန်တို့မှုတွေအတွက် မင်းရဲ့ဆွဲလေး ကျေနပ်တဲ့

အထိ ခယတောင်းပန်လိုက်ဦး။

မင်းအပေါ်မှာတော့ တို့နုလုံးသားက ဖြူစင်စွာနဲ့ စာနာသနား

မိတာပါ။

မင်းနားလည်နိုင်မယ်ထင်ရဲ့ စွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရယ်။

အခန်း (၁၇)

“ သမီးရေ ဖုန်းလာတယ် ”

“ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ဒေါ်လုံး ”

“ မသိဘူးကွဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အသံပဲ သမီးကိုခေါ်ပေး

မိတဲ့ ”

ပန်းသွေး အံ့ဩမိတာအမှန်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့။

ပန်းသွေးမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ယောက်ျားလေးအသံမိတ်ဆွေ မရှိသလောက်

ဤပါးတာအမှန်။

ဘယ်သူများလဲ ဇဝေဇဝါတွေရင်း ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တော့

မိလို့တောင် အံ့ဩသွားရသည်။

“ ပန်းသွေးလား ”

“ မဏိလျှမ်း ရှင် ကျွန်မဖုန်းနံပါတ်ကို ရှင် ဘယ်လိုရလိုက်

တာလဲ "

" မထူးဆန်းပါဘူး၊ ပန်းသွေးရယ် ပန်းသွေးနီနီဆိုတာ ကိုယ့်နဲ့ မိတ်ဆွေလေ ပြီးတော့ ကိုယ်မြတ်နိုးချစ်တဲ့ ကောင်မလေး အဲဒီအတွက် ဘာမှ ကိုယ်မကြိုးစားနိုင်တာ မရှိပါဘူး "

ဒါ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေ။ ပန်းသွေး စိတ်ထဲကတော့ ချိုးကျူးလိုက်မိတာ အမှန်။

" ကဲ ထားပါတော့ ရှင် ကျွန်မဆီ ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက် တာလဲ "

" ပန်းသွေး အသံလေးကြားချင်လို့ ပြီးတော့ ပန်းသွေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ "

" ဘာကိုစွန့်လို့လဲ မဏိလျှမ်း ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူးထင်တယ် "

" ပန်းသွေးနဲ့ကိုယ်က ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲလေ ခခနောင်နဲ့ ပန်းသွေးတို့တုန်းကလည်း နေ့တိုင်းဆုံတွေ့နေကြတာပဲ ကိုယ့်ကိုလည်း ပန်းသွေး ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ ရှိသင့်တာပေါ့ နေ့တိုင်း မဟုတ်တောင် တနင်္ဂနွေနားရက်လေးတော့ ပန်းသွေးနဲ့ ဆုံပါရစေ "

" ဆောရီးပဲ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပန်းသွေး အပြင်မထွက်ဘူး "

" ရတယ်လေ ပန်းသွေးအိမ်ကို ကိုယ်လာလည်မှာပေ "

အန်တီပန်းဆိုတာ ကိုယ့်အဒေါ်နဲ့ သူငယ်ချင်းရင်းကြီးတွေပဲ ရင်းနှီးပြီးသား "

" ရှင် မေမေတို့ဆီ လာလည်တာပဲ လာလည်ပေါ့ ပန်းသွေးနဲ့ မှမဆိုင်ဘဲ "

" ဟာကွာ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းသွေး ကိုယ်မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ် စကားတွေ ပြောချင်တယ် "

" ပန်းသွေးနဲ့ရှင်နဲ့တွေ့ရအောင် အရေးတကြီး ကိစ္စမရှိဘူး ထင်တယ် "

" မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ အနေမစိမ်းသင့်ပါဘူး ပန်းသွေးရယ် အရေးကြီးကိစ္စရှိမှ ဆုံကြရမှာတဲ့လားကွာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ ရှိသင့်ပါတယ် "

ရှင် သိပ်လည်တယ် မဏိလျှမ်း။ စကားသိပ်ကြွယ်ပြီး တစ်ဖက် သားကို စွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ပန်းသွေးစိတ်ထဲကတွေးရင်း မဏိလျှမ်း မျက်နှာလေးကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။ နုဖတ်ချောမွေ့သော မျက်နှာက စွမ်းဆိုသော ချာတိတ်နှင့် ဆင်တူလှတာလည်း အမှန်။

ဒီလောက်အထိ ရုပ်ချင်းဆင်တူနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သိချင်စိတ်တွေက ပန်းသွေးရင်ထဲမှာ ပြင်းပြလာသည်။

မဏိလျှမ်းမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသားချင်းတွေများ ရှိနေ
မလာ။

“ ပန်းသွေး ကိုယ်တို့တွေ့ပါရစေခနော် မင်းအပြင်မထွက်ချင်ဘူး
ဆိုလည်း ကိုယ် မင်းအိမ်ကို အခုလာခဲ့မယ် ”

“ နေဦး အိမ်ကိုမလာနဲ့ မဏိလျှမ်း ဒီလိုလုပ် လမ်းထိပ်မှာ
ရှင်စောင့်နေပါ ပန်းသွေးထွက်ခဲ့မယ် အအေးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ခဏလောက်ထိုင်ကြတာပေါ့ ”

“ ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ပန်းသွေးရယ် စိတ်ချ ကိုယ်အခု
ထွက်ခဲ့မယ် ကိုယ့်ကားယူခဲ့မယ်နော် ပန်းသွေး ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်ခဲ့ ”

ပန်းသွေးဘာကြောင့် လိုက်လျောမိသည်မသိ။ မဏိလျှမ်းရဲ့
ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ် ပြုမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းသွေး
သိချင်တာတစ်ခုရှိသည်။

စွမ်းဆိုသောကောင်လေးနှင့် မဏိလျှမ်း ဘယ်လိုပတ်သက်
နေသည်လဲ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်း၍ လူရှင်းသော အအေးဆိုင် ကလေးမှာပဲ
ပန်းသွေးတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

အပြာနုရောင် ကွက်စိပ်ရှုပ်လက်တိုလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ
အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့အသွင်က လိုက်ဖက်ချောလွန်း၏။

ပန်းသွေးကတော့ တိရှုပ်ပွအနက်ရောင်ကိုပဲ အိမ်နေရင်း ဝတ်တတ်သည့်
နူးပင်အဖြူနှင့် ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။

မျက်နှာနုဖတ်ဖတ်လေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပကတိ
သွင်အတိုင်း။

တိမ်ကင်းစင်သော လလေးတစ်စင်းလိုပဲ ပန်းသွေးမျက်နှာလေး
ကြည်လဲ့နေ၏။ တကယ့်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော စတိုင်လ်နှင့် ပွင့်လင်း
သော သူ့မ အမူအကျင့်လေးကို သူ ချစ်သည်။

တခြားမိန်းကလေးတွေလို အလှအပ မမက်မောတာကိုလည်း
သူ မြတ်နိုး၏။ တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်ရင်း တစ်ရိပ်ရိပ် ပီပြင်ထင်ရှားလာသော
ဘောင်မလေး၏ အလှတွေက တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး ကြည့်မဝအလှမျိုးဟု
သူထင်၏။

“ ရှင့်ကို တစ်ခုမေးစရာရှိတယ် မဏိလျှမ်း စပ်စုတာတော့
မဟုတ်ဘူး ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ”

“ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး ပန်းသွေး ဘာမေးမလို့လဲ
မေးလေ ”

သောက်လက်စ စတော်ဘယ်ရီခွက်ကို ပြန်ချပြီး ပန်းသွေး
သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်း
ဆိုင်အနေအထားမှာ လူကို အရပ်တစ်ရပ်လို သဘောထား ကြည့်နေတော့

လည်း မဏိလျှမ်း မနေတတ်သလို ဖြစ်ရသည်။

“ ဒုက္ခပဲ မင်းကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ အကဲခတ် စိုက်ကြည့်မနေရတာလဲ ”

“ အတွေးတွေချော်မနေနဲ့ ရှင်နဲ့မျက်နှာပေါက်ချင်း ဆင်တူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မမြင်ဖူးလို့ ”

“ ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လောက်တော့ ချောမယ်မထင်ဘူး ဟုတ်တယ်မို့လား ပန်းသွေး အဟွန်း ”

“ ကျွန်မလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမကို နုတ် ချောမွေ့နေရင် အလိုလိုကို ကြည့်မရတာ ”

“ ဟာ ဘာဆိုင်လို့လဲ အမေမွေးထားတဲ့ရုပ် ကံပေးတဲ့ဘဝနဲ့ အသက်ရှင်နေကြရတာကို ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်ကို ပြောတာပါ ဒါတွေ ထားပါတော့ ပန်းသွေးမေးချင်တာ ရှင်မှာညီအစ်ကိုတွေဘာတွေများ ရှိသလား ”

“ ညီအစ်ကို ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ကျွန်မတွေ့ဖူးတဲ့ စွမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေး အ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံတော့ မသိဘူး သူကရှင်နဲ့ရုပ်ချင်း အတော်တော် ဆင်တူတယ် ”

ပန်းသွေးစကားကြောင့် မဏိလျှမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ စွမ်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူနှင့်ဘယ်လောက်အထိတောင် ရုပ်ချင်း တူနေရတာလဲ။

“ ပန်းသွေးစကားကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသား ဖေဖေက ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးတယ် ဆမေက ကိုယ့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ ဆုံးတယ် နောက် နှစ်ထောင်လည်း မပြုခဲ့လို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ် အန်တီဝေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ အန်တီဝေဆိုတာ မေမေ့ရဲ့ ညီမအရင်းလေ ”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ရှင်းပြနေသော မျက်နှာပေါ်မှာ လျှို့ဝှက် ချက်တို့ မရှိနိုင်ဟု ပန်းသွေးအကဲခတ်မိ၏။ မဏိလျှမ်းမျက်ဝန်းတွေက အကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်သည်။

“ အင်း ဒါဆိုရင်တော့ လူတူနာမည်တူ မရှားဆိုတဲ့ သဘော အရားကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဘာရဲ့ ဝမ်းမဟုတ်ဘူး ကျွန်မက စကားစပ် ဆန်း မေးကြည့်တာပါ ”

ပန်းသွေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ စကားစကိုဖြတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဏိလျှမ်းအတွက်တော့ အတွေးတွေ ဆင့်ပွားကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စွမ်းတဲ့။ ဘယ်သူလဲ။ ဘာကောင်လဲ။

ပန်းသွေးနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ကျွမ်းဝင်ပတ်သက်နေတာလဲ။ ပန်းသွေးနီနီဆိုသော မိန်းကလေးမှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ များမှာ မရှိ။ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေဆိုတာ အတော်ကိုရှားသည်။

သူ့တောင် ပန်းသွေးနှင့်ခင်မင်ခွင့်ရဖို့အတွက် အတော်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ပန်းသွေးနှင့်ခင်မင်ကျွမ်းဝင်သည့် ယောက်ျားဆိုတော့ သူ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လား။ သိချင်စိတ်တို့က ရင်ထဲမှာ တားဆီးနေ

“ ပန်းသွေး အဲဒီကောင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ ကိုယ်နဲ့အတူတူသလား ”

“ သူ ဘယ်မှာနေသလဲ ပန်းသွေးမသိဘူး မျက်နှာကတော့ ရှင်နဲ့အတော်တူတယ် ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ တိုတာပဲကွာခြားတာ။ နောက်တစ်ချက်က သူက ရှင်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး သိပ်ကိုစိတ်ထားနဲ့ ပျော့ပြောင်းတဲ့သူမျိုး သူ့ကို ပန်းသွေးနဲ့ခင်ပွဲမဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ကြတာပလာဇာအထဲက အထည်ဆိုင်မှာ ”

ပန်းသွေး စွမ်းဆိုသော လူအကြောင်း ပြောပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မာနနှင့်သိက္ခာ အရာအားလုံးကို လွှင့်ပစ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်မှန်း သူ့နားလည်တွက်ဆလိုက်မိသည်။

“ အတော်ကို ပျော့ညံ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ အဲဒါ ”

ကောင်မလေးကို သူ အတော်ကျိုးနွံတဲ့ ပုံပဲ ”

“ ယောက်ျားမပီသတဲ့ ကောင်မျိုးပဲ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ကောင်မလေးဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ထားသလားမှမသိဘဲ ဥပမာကောင်မလေးရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေကြောင့် ဒီလောက်ထိ အောက်ကျခံ လိုက်လျောနေတာများလား ”

“ ဝေဖန်ချက်တွေက ပြင်းထန်လိုက်တာ မဏိလှမ်းရယ် သူ့ကိုတောင် ရှင်မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး ပန်းသွေးပြောပြမှ သိရတာ နော် ”

“ အင်း ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ထင်မြင်ကြည့်တာလေ ပန်းသွေးက အဲဒီလို ယောက်ျားကို ဘယ်လိုမြင်လဲ ”

“ သနားစရာကောင်းတယ်လို့ မြင်တယ် ”

“ ဒါ သနားစရာမှ မဟုတ်တာဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူစွာနဲ့ ပေးဆပ်ကျေနပ်နေတာလေ ”

“ ခခကတော့ အဲဒီကောင်မလေးဘဝကို အားကျတယ်တဲ့ သူ့ချစ်သူက အလိုလိုက် လိုက်လျောယုယမှုကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ရတယ်တဲ့ ”

ပန်းသွေး တမင်သူ့ကို ဘုကန့်လန့်ပြောမိသည်။ သူကတော့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လျက် ခါးခါးသီးသီးပဲ ခေါင်းကိုခါရမ်းပါသည်။

“ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်လို့ ရပေမယ့် ဘဝတစ်ခုကိုတော့ တစ်ဦးတည်းချစ်ခြင်းနဲ့ တည်ဆောက်လို့ မရပါဘူး ပန်းသွေးရယ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်ခင်ကြင်နာမှ ခိုင်မြဲမှာပါ ”

“ ဒါ ရှင့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဒဿနသား မဏီလျှမ်း ”

“ ဟုတ်တယ် ပန်းသွေး ကိုယ်ချစ်သူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ထပ်တည်း ရှိစေချင်တယ် အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုလည်း ကိုယ် မတည်ဆောက်ချင်ပါဘူး ”

“ ဒါဆို ရှင်ချစ်တဲ့သူက ရှင့်ကို မချစ်တဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ကော ”

မဏီလျှမ်း မျက်နှာညှိမှောင်သွား၏။ ပန်းသွေးကို စူးစိုက်ကြည့် သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ယုက်သန်းနေတာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေ လာ။ သေချာသည်ကတော့ ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျည်းခြင်းတို့ ကင်းစင်နေသည်။

“ သူ့ကို မြတ်နိုးစွာချစ်မိတဲ့ အချစ်တစ်ခုကို တစ်ဘဝလုံး အတွက် သေတဲ့အထိ သိမ်းဆည်းသွားမှာပေါ့ ပန်းသွေးရယ် ”

သူ့စကားသံလေးက ပန်းသွေးရင်ထဲထိ တိုးဝင်သွား၏။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ခံစားရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူ့စကားတွေအောက်မှာ ပန်းသွေးနှလုံးသား လှုပ်ခတ်လာတာလား။

ပန်းသွေး အသေအချာမသိပါ။

အခန်း (၁၈)

တကယ်ပဲ ပန်းသွေးကို စွန့်လွှတ်ရမတဲ့လား။

တစ်စိတ်စိတ်တွေ့မိမှာ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည့်ဝေဒနာက တကယ် သူ့နိုင်ဖို့ မကွယ်ကုမုန်းသိလာ၏။

ပန်းသွေးကို သူ့ချစ်ခဲ့တာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်။ သူ့ဘက်က သေချာနေခဲ့ပေမယ့် ပန်းသွေးဘက်က မရေရာမှုတွေကို သူ နားလည် တာမိ၏။

အချစ်ဆိုတာ ပန်းသွေးနှလုံးသားမှာ မပေါက်ဖွားသေး တာကြောင့်ဟုပဲ သူ ထင်ခဲ့မိသည်။ အခုတော့ စွမ်းဆိုသောကောင်က ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ။

ပန်းသွေးစကားတွေအရဆိုလျှင် ဒီကောင်မှာ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်နိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ အသေအချာပြောလို့ မရနိုင်။ ကြိုးစားနေတာလဲ

ဖြစ်နိုင်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သည်လောက်အထိ အလျော့ပေးလွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အချစ်ကို သူ မယုံချင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်၏။

သည်လိုယောက်ျားမျိုးက ပန်းသွေးနှင့်ပတ်သက်နေသည်ဘယ်လောက်အထိ တွယ်ငြိနေတာလဲ သူမသိ။ ခန့်မှန်းရခက်သော ပန်းသွေးစိတ်ကို သူ မမြင်နိုင်ပါ။

သာမန်မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူသော ပန်းသွေးကို သူ ဖြတ်ချစ်ခင်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေးနီနီဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲလော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အယုဒ္ဓယကို မိန်းမတိုင်းက တောင့်တကြမှာပဲ။

ပန်းသွေးနှလုံးသားက စွမ်းဆိုသည့်ကောင်ကို တောင့်တနေသည်လား။ သူ့ချစ်ခြင်းကို သွေးအေးစွာ ပန်းသွေးဥပေက္ခာပြုနေတာ စွမ်းဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်ဘူးလား။

သူ့အချစ်ကို ပန်းသွေးခါးသီးစွာ ငြင်းပယ်နေတာ မဟုတ်သည့်တိုင် ပန်းသွေးစကားတွေက တုန်လှုပ်စေသည်။

“ ရှင်ချစ်တဲ့သူက ရှင်ကိုမချစ်တဲ့သူဖြစ်နေရင်ကော ”

ပန်းသွေးစကားတစ်ခွန်းက သူ့ရှင်ကို တည့်မတ်စွာ စူးနစ်သော မြားတစ်စင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့နာကျင်ခံစားရပေမယ့် ပန်းသွေး

မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေခဲ့၏။ မျက်ဝန်းတွေက အရောင်မပြောင်း ရှိခဲ့သည်။

တစ်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်သာ ပေါက်ဖွားခဲ့သော အချစ်အတွက် သူ ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ခြင်းတဲ့လား ပန်းသွေးရယ်။

“ သား စားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်နဲ့ ဘာတွေ ထိုင်စဉ်းစားနေတာလဲ ” အန်တီဝေ အသံကြားမှ သူ အတွေးထဲက လန့်နိုးရသည်။

မော့ကြည့်တော့ အန်တီဝေ သူ့အနီးမှာ ရောက်နေပြီ။

“ ဟို... အဲ... ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး အန်တီဝေ ဟို စာရင်းတွေ မှားနေလို့ ”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် စာရင်းစာအုပ်တွေကို ကယောင်ကတမ်း လှန်လှောရင်း မလီလျှမ်းဆိုသည်။ အန်တီဝေက သူ့အနီးက ဆိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း

“ သားကြည့်ရတာ အလုပ်တွေထဲမှာချည်း နစ်မွန်းနေတယ် အန်တီဝေ ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကိုကော ခေါင်းထဲမှာ ရှိရဲ့လား ”

အန်တီဝေ စကားကို သူ့ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမည်လဲ။ တကယ်ဆို နှလုံးသားအချစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့...

“ အန်တီဝေသိပါတယ် သားအတွက် ဒီကိစ္စမှာ အချိန်ပို နဲ့ဘူးဆိုတာ ဒါကြောင့် အန်တီဝေကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာဖွေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထားတယ်”

“ဟာ... အန်တီဝေ... သား...”

“ နေဦး သား အန်တီဝေစကားကို အရင်ဆုံးအောင်
နားထောင်ပါဦး သားအတွက် အန်တီဝေ ရှာဖွေပေးတယ်ဆိုတာ သား
လေ့လာကြည့်ဖို့ပါ သား သဘောကျမှ အန်တီဝေစီစဉ်မှာ ”

သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်မှုတွေ လျော့ကျရသည်။ တော်ပါသေးခဲ့
ပန်းသွေးပြဿနာအတွက် မောနေခဲ့ရသောရင်မှာ အပူတွေ ထပ်ဆင့်
လာရင် အခက်။

“ အခု အန်တီဝေ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တွေ့ထားတယ် သား ”

အန်တီဝေစကားကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် သူ အလိုက်အထိုက်
ခေါင်းညိတ်လို့ စိတ်ဝင်စားဟန် ပြလိုက်ရ၏။

“ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး သား အန်တီဝေရဲ့ မိတ်ဆွေ
မပန်းရည်မြိုင်ရဲ့ သမီးလေးပါ ”

“ ဟင်...”

သူ မယုံနိုင်အောင် မင်သက်အံ့ဩသွားရ၏။ အန်တီဝေ
သဘောတူကြည့်ဖြူနေသူက ပန်းသွေးပဲပေါ့။

“ မပန်းနဲ့အန်တီဝေက ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီးလာတာ

သားမေမေနဲ့လည်း ခင်မင်ကြတယ် ခုချိန်မှာ မပန်းက နောက်အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်ပြီလေ သူ့သမီးလေး အနာဂတ်အတွက်ပေါ့ မပန်းစိတ်ထဲမှာ
သမီးလေးအတွက် စိတ်မအေးနိုင်ဖြစ်နေတယ်သား အန်တီဝေ တီးခေါက်
ကြည့်တော့ သားနဲ့သဘောတူပုံရတယ် ”

သူ ဝမ်းသာရမှာလားမသိ။ ပန်းသွေး မေမေက ကြည့်ဖြူ
သည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေးဘက်ကကော

“ ဟို... ဟို ပန်းသွေးနီနီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား
အန်တီဝေ”

“ ဟုတ်တယ် သား မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မြင်ဖူးပါတယ် အန်တီဝေ တစ်ခါတုန်းက
နီနီလည်ဆွဲ လာပေးဖူးတယ် အန်တီဝေ မန္တလေးခရီးထွက်နေတုန်း
ကလေ ”

“ အင်း ဟုတ်သားပဲ သား မြင်ဖူးပြီးသားကိုး ဘယ်လိုလဲ
ကလေးမလေးကို သား မြင်ဖူးပြီးသားဆိုတော့...”

“ ဂျစ်ကန်ကန်လေးပဲ အန်တီဝေ စကားပြောပုံက တကယ့်
အထန်ထန်လေး ”

“ ပန်းသွေးနီနီက ခင်စရာတော့ ကောင်းပါတယ် ကလေး

လေးက သူ့အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို သဘောမကျဘူးလေ

အပေတော်ရမယ့် ပထွေးကလည်း မိခင်ထက် အသက်ငယ်တယ် စီတက
ကြောင်တယ် ဒါကြောင့် အဆင်မပြေဘူးတဲ့ ”

သူမသိသေးသော ပန်းသွေးအကြောင်းတွေကို အန်တီဝေက
ပြောပြနေသည်။ အခုမှ ပန်းသွေးရင်ထဲက ဝေဒနာဒဏ်ချက်ကို သူ
ခံစားနိုင်တော့၏။ အလှအပကို မတွယ်မက်သော ပန်းသွေးမှာလည်း
မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်လေးတွေ ရှိနေသည်ကိုး။

“ ဒီအခြေအနေတွေကို မပန်းလည်းသိတယ် ဒါပေမဲ့ သူ
နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ သမီးလေးအတွက် ငွေကြေးစီးပွားရေး ပြည့်စုံ
အတွက်ပါတဲ့ နောက်အိမ်ထောင်က စီးပွားရေးပိုင်းမှာ တော်ပေမယ်
လူမှုရေးတော့ အတော်ညံ့ဖျင်းတယ် အတ္တစိတ်ကြီးတယ်လို့ အန်တီဝေ
ရင်ဖွင့်ဖူးတယ် လောကကြီးထဲမှာ သူမရှိတော့ရင် သမီးလေးဘဝကို
စိတ်ချလက်ချရှိအောင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်တယ်တဲ့လေ ”

ပန်းသွေးပေမေရဲ့ ယောက်ျားကို မဏိလျှမ်းမမြင်ဘူးမို့
အန်တီဝေပြောပြမှပဲ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ သားလည်းမြင်ဖူးပြီးသားဆိုတော့ အန်တီဝေ ဘာမှပြောစရာ
မလိုတော့ဘူးပေါ့ သားဘက်က ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ”

“ ဟဲ့... ကျွန်တော် အသေအချာ လေ့လာချင်သေးတယ်
အန်တီဝေ ”

“ ဒါ မခက်ပါဘူး ကလေးမလေးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် မပန်းအိမ်ကို
သား ဝင်ထွက်လေ့လာနိုင်တာပဲ ပန်းသွေးလေးက မိသားစုဘဝ အခြေ
အနေလေးကြောင့် စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေတာကလွဲရင် ခင်မင်စရာ
ဘာကင်းပါတယ် ပညာရေးမှာလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီး
ခဲ့တာကွဲ့ ”

အန်တီဝေကတော့ သူနှင့်ပန်းသွေး ခင်မင်နေတာကို မသိ
သေးဘဲ ဆိုနေရှာသည်။ သူ့စိတ်ကတော့ ကြိတ်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာ
နေမိ၏။

ပန်းသွေးနှင့်သူ နီးစပ်ဖို့အတွက် အရာရာသည် အဆင်ပြေ
နေတာ သေချာနေသည်။ အရေးကြီးတာက ပန်းသွေးအချစ်ကို သူ
နိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲဖြစ်၏။

ပန်းသွေးနှင့်သူကြားမှာ နီးစပ်နားလည်နိုင်ခွင့် တစ်ခုတော့
ရှိသည်။

သံယောဇဉ်ဆိုသော နောင်ကြိုးတစ်ခုက အချစ်ကို မွေးဖွား
အခုသည်ဆိုလျှင်။

ပန်းသွေးရယ်။
မင်းကို ကိုယ်မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့။

အခန်း (၁၉)

မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ခခနောက်
ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာကျင်မိသလို ဖြစ်ရသည်။

တမင်စောင့်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘဲ မြင်လိုက်ရသည့် အဖြစ်

ပန်းသွေးနှင့်ခခ မခေါ်မပြော နေခဲ့ကြတာ တစ်လကျော်
ကြာခဲ့ပြီ။ ပန်းသွေးဘက်ကလည်း ဖုန်းမဆက်သလို ခခဘက်ကလည်း
မာနနှင့်တင်းခံနေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေးတို့ ခြံရှေ့ကို ကားနှင့်ဖြတ်တိုင်း ခခ
ပန်းသွေးကို သတိရမိတာအမှန်။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘာ
ကတည်းက ပေါင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

မဏိလျှမ်းကြောင့် မခေါ်မပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်သေးတာ
တော့အမှန်။ အပြောအဆိုဂျစ်ပေပေ နိုင်ပေမယ့် ပန်းသွေးဆိုတာ သူ-

အတွက် ခင်မင်စရာ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရှိခဲ့တာတော့
ငြင်းလို့မရ။

အသေအချာတွေကြည့်တော့ မဏိလျှမ်းကိစ္စမှာ ပန်းသွေး
ဘက်က အပြစ်မရှိခဲ့တာလည်းအမှန်။ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ
အပေါင်းအသင်း မလုပ်။ မျက်နှာသာမပေးခဲ့သော ပန်းသွေး မဏိလျှမ်းရဲ့
ရည်းစားစကား အပြောခံရတာ ခခပယောဂကြောင့်လည်းပါသည်။

အပိုင်တွက်ထားသော အခြေအနေတစ်ခုက မယုံနိုင်လောက်
အောင် လွဲချော်နေခြင်းအတွက် ခခရှက်ရွံ့ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်ကတော့
သူ ရည်ရွယ်တာ ကိုယ်ပဲဟု အကြွင်းမဲ့ ထင်မှတ်ကာ မာယာတွေနှင့်
အရိပ်တွေပြုခဲ့ရသည်။

သူက တစ်ခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဦးတည်ရာ
က ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။ ဘယ်လောက်အထိ ရှက်စရာ
ကောင်းလိုက်သလဲ။

ရှက်စိတ်တွေ မွန်ထူလျက် ပန်းသွေးကိုတောင် ထူပူစွာ ရန်ရှာ
ခဲ့မိသည်။

တဖြည်းဖြည်းတွေ့မှ အမှန်ကို မြင်လာရ၏။ ဒီပြဿနာမှာ
အပြစ် ကင်းစင်သူက ပန်းသွေး။

ခခကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လွန်ခဲ့တာ။ အလှအပကို

မက်မောနှောင်တွယ်ချင်သော ယောက်ျားတွေထဲမှာ မဏိလျှမ်းမပါ။

ရှက်ရွံ့ထူမှုမိတာကလွဲလို့ ခခနလုံးသားမှာလည်း ဝေဒနာမမြင် ခဲ့တာ သေချာသည်။ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တတ်အောင် ကြိုးစားနေတုန်း မှာ အခြေအနေတွေက မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲကုန်ပြီလား။

ခခ မျက်ဝန်းတွေ အမြင်မှားတာမဟုတ်။ ဒါ မဏိလျှမ်းရဲ့ ကားလေးပါပဲ။ ပန်းသွေးတို့အိမ်ထဲအထိ မောင်းဝင်သွားတာ မဏိလျှမ်းရဲ့ ကားလေးဖြစ်သည်။ ဘာလဲ။ မဏိလျှမ်းနဲ့ပန်းသွေး အခြေအနေက ဘာလဲ သိချင်လာသည်။

ပန်းသွေး တမင်အရွဲ့တိုက်ကာ လုပ်နေတာလား။

မဏိလျှမ်းကပဲ အရူးအမူး ကြိုးစားနေခဲ့တာလား။

သိချင်စိတ်နှင့် ခခ လမ်းထိပ်မှာ ကားလေးရပ်ကာ စောင့်ကြည့် မိသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ မဏိလျှမ်းရဲ့ကားလေး မောင်းထွက်လာသည်။

ရပ်ထားသည့် ခခရဲ့ကားလေးကိုတောင် မမြင်ကြတာလား။

ဂရုမစိုက်တာလား။ မဏိလျှမ်းကားလေးပေါ်မှာ ရယ်ရယ်မောမော ပါသွားသည့် ပန်းသွေးကိုတော့ ခခ အထင်အရှား မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခခ အံလေးကို တင်းတင်းလေး ကြိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ပန်းသွေးအပေါ် ပြယ်လွင့်နေသော စိတ်တို့က ရင်ထဲမှာ အဟုန်ပြင်းပြင်း မြန်တောက်လောင်လာရသည်။

ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ ပန်းသွေး မဏိလျှမ်း နံဘေးမှာ ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေခဲ့ပြီလား။

နင် ဖြေရှင်းချက်ပေးခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ငါ့နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတုန်းပဲ ပန်းသွေး။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခခနှောင် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က မာယာသုံးချင်သုံးမယ်။ မာနကိုတော့ မစတေးဘူးဆိုတာ ယုံလိုက်။ မဏိလျှမ်းထက်သာတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ငါအချိန်မရွေး ရွေးချယ်နိုင်တယ်ဆိုရင် နင် ဘာပြောမလဲ။

ရိုးသားစွာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ငါ့ဘက်က ရှက်စိတ်နဲ့ မှားယွင်း ခဲ့တာလို့ နောင်တတွေ ရခဲ့တယ် ပန်းသွေး။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

နင်ကိုယ်တိုင်က လိုလားတပ်မက်စွာ ကျူးလွန်ခဲ့တာဆိုတာ ငြင်းမလား။ မဏိလျှမ်း ရှင်လည်းအတူတူပဲ။

အားလုံးအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ တုန့်ပြန်မှုတစ်ခုတော့ ငါ့ဘက်က ပေးဆပ်သင့်တယ်။

လှပသောနှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးစွာ ပြုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအပြုံးတို့၏ နောက်ကွယ်မှာ...။

အခန်း (၂၀)

ပန်းသွေးကို အသိမပေး အကြောင်းမကြားဘဲ သူ ပန်းသွေးတို့ အိမ်ကို ပထမဆုံး ရောက်လာသည့်နေ့က ပန်းသွေး အံ့ဩသွားမိတာ အမှန်။

နောက်ကျမှ မေမေနှင့်သူ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလျက် သူ့အဒေါ်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်မုန့်တွေကို ပေးနေတာ ပန်းသွေး မြင်၏။

“ ကျေးဇူးပဲ မောင်မဏိရေ ခဏထိုင်ဦးနော် သမီးရေ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ခဲ့ပါဟေ့ ”

မေမေက ဒေါ်လုံးရှိရက်နှင့် ပန်းသွေးကို တမင်အမည်တစ် ဝေခိုင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သိချင်တာမို့ ပန်းသွေးဒေါ်လုံးကိုပဲ ကော်ဖီ ပို့ခိုင်းကာ ဧည့်ခန်းပင်မထွက်ဘဲ နေလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာဘဲ မေမေရောက်လာကာ ပန်းသွေးကို ကိုယ်တိုင် ခေါ်၏။

“ မောင်မဏိနဲ့သမီးက ခင်မင်ပြီးသားဆို ဟုတ်လား သမီး ”

“ မဏိလျှမ်းကို ပြောတာလား မေမေ သိပ်အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်ပါဘူး တစ်လမ်းတည်းသားတွေဆိုတော့ မေးပြောခေါ်ထူး လောက်ပါ ”

မေမေ့မျက်နှာက ကြည်နူးရိပ်သမ်းကာ ပြုံးသွားရင်း

“ ဒါဆိုလည်း မေမေ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ မောင်မဏိက မေမေ့သူငယ်ချင်း မဝေရဲ့တူကွဲ့ သူတို့အိမ်ကို မေမေ တစ်ခါ သမီးကိုလွှတ်ဖူးတယ် ”

“ သမီးမှတ်မိပါတယ် စိန်လည်ဆွဲပို့ခိုင်းတာ ”

“ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကဲ လာပါဦး သမီးရယ် မေမေက သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့ကွဲ့ ”

“ မိတ်ဆက်ပေးစရာမှ မလိုတော့တာပဲ မေမေ သူနဲ့သမီး သိပြီးသားပါ ”

“ မောင်မဏိပြောလို့ မေမေအံ့ဩနေတာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူရှိနေတယ် သမီး ခဏလောက်တော့ ထွက်တွေ့သင့်တယ် ”

“ သမီးခေါင်းတွေကိုက်နေလို့လို့ ပြောလိုက်ပါ မေမေ ”

မဏိလျှမ်းက နားလည်နိုင်ပါတယ် "

ပန်းသွေးစိတ်ကိုသိသော မေမေ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ အနားပေးသွားခဲ့သည်။ သူ ပြန်သွားတော့ မေမေက မဏိလျှမ်းအကြောင်းတွေကို လာပြောပြသည်။

ပန်းသွေးသိထားပြီးသားတွေဆိုတာ မေမေ မသိတာကြောင့် ဖြစ်မည်။ မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲက အဓိပ္ပါယ်များစွာကို ပန်းသွေး မြင်သိခဲ့သည်။

မေမေနှင့် မဏိလျှမ်းအဒေါ်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ပူးပေါင်းကြစည်မှုတွေ ရှိနိုင်တာ အသေအချာ။

ဒါကို မဏိလျှမ်းလည်း သိနိုင်မှာပါ။ ခပ်တုံးတုံးအအယောက်ျားမှမဟုတ်ဘဲ ဥစ္စာ။

ပန်းသွေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသော မေမေက မဏိလျှမ်းအကြောင်း မိတ်ဆက်ယုံကလွဲရင် တို့ထက်ပိုမိုပြီး မပြောခဲ့ဖူး ဒီကိစ္စအတွက် မေမေ့ရဲ့စိတ်ကိန်းက ရေရှည်စိတ်ကိန်းပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုညနေမှာ မဏိလျှမ်းဆီက ပန်းဆက်သွယ်လာခြင်းအတွက် ပန်းသွေးသိပ်တော့ မအံ့သြလှပါ။

- " ပန်းသွေး တကယ်ရက်စက်တယ်ကွာ "
- " ဘာလဲ မဏိလျှမ်း ရှင်ဘာပြောတာလဲ ပန်းသွေး နား

လည်ဘူး "

" မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ပန်းသွေးရယ် ကိုယ် ပန်းသွေးသိလာတာ သိရက်နဲ့ မျက်နှာလေးတောင် မြင်ခွင့်မရဘဲ ပြန်သွားရတာ အတော်ခဲစားရတယ် "

" ရှင်ရောက်လာတာ မေမေ့ဆီမဟုတ်လား ရှင်အဒေါ် ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ပုံးတွေ ကျွန်မတွေ့တယ် "

" အန်တီဝေ လွတ်လိုက်တာ မုန့်ပေမယ့် ကိုယ် တမင်တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ ပန်းသွေးရယ် "

" နေပါဦး မဏိလျှမ်း ကျွန်မတစ်ခုပေးမယ် ရှင်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ မေမေ့ကို ကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ပြီး ပန်းသွေးနီနီကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ တိုက်ကွက်လား "

" ဟာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ပန်းသွေးရယ် "

" ရှင် ဝန်မခံချင်ရင်လည်း ရပါတယ် ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို ကြိုမြင်နေတယ် မေမေ့ရှင်အဒေါ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖိစဉ်မှုတစ်ခု ပိုလိမ့်မယ် ရိုးအီနေဘဲ လူကြီးတွေရဲ့ ပြကွက်ဟောင်းကြီးလေ မဏိလျှမ်းဆိုတဲ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မကို သူတို့ရည်ရွယ်ထားတယ် ဘာညာပေါ့ "

ပန်းသွေးစကားကြောင့် သူ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် နှုတ်ပိတ်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တာ အတန်ကြာသည်။

“ ဒါလောက်လေးတောင်မှ ရှင်မရိပ်မိဘူးဆိုရင် သိပ်ညံ့ဖျင်း သွားပြီ မဏိလျှမ်း ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေမှာ နှလုံးရောဂါတွေ ဘာတွေ မရှိဘူး ကျွန်မကို ချုပ်နှောင်ဖို့ ဘာလက်နက်မှမရှိဘူး ”

“ ပန်းသွေး ”

“ ပြောပါ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ် ”

“ ကိုယ် အမှန်ဝန်ခံရရင် ပန်းသွေးနဲ့ ဝေးရမှာတွေ့ပြီး စိတ်ညစ် ထွေးနေတုန်းမှာ အန်တီဝေက အသိပေးလာတယ် ကိုယ့်ကို အလုပ် တာဝန်တွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတာကို မမြင်လိုတဲ့ အန်တီဝေက အိမ်ထောင် ပြုစေချင်တယ် သူ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးကို အသိပေးတော့ ပန်းသွေးဖြစ်နေတယ် ကိုယ်ဝမ်းသာသွားတာ အမှန်ပဲ ပန်းသွေး ကိုယ် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချစ်သူရည်းစား မထားဖူးခဲ့ဘူး ပညာရေးမှာပဲ နစ်မြုပ်ခဲ့တယ် ပန်းသွေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်လိုက် ရမှ ကိုယ့်နှလုံးသားက လှုပ်ခတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ပန်းသွေးကို ကိုယ်ချစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ပိုင်ဆိုင်ချင်လာခဲ့တယ် ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လာတယ် ပန်းသွေးသိစေချင်တာ အန်တီဝေတို့ မရည်ရွယ်ခင်ကတည်းက ပန်းသွေးကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံခဲ့တာကိုပါ ”

“ ကဲ ရှင်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ ပြီးပြီလား မဏိလျှမ်း ”

“ ပန်းသွေးကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကလွဲရင် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ”

“ အဲဒါ ရှင်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ ပန်းသွေး မတားပါဘူး ပန်းသွေး နီနီကိုလည်း ဘယ်လိုနှောင်ကြိုးကမှ မချုပ်ထိန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သိစေ ချင်တယ် ကဲ ဒါပါပဲ ”

စကားအဆုံးမှာ ပန်းသွေး ဖုန်းချလိုက်၏။

မမြင်နိုင်သော သူ့အသွင်ကို အာရုံထဲမှာ တွေးမြင်ကြည့်မိသည်။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်သက်သွားမှာ သေချာသည်။

အစဉ်သဖြင့် ရွမ်းလဲ့တောက်ပနေတတ်သော မျက်ဝန်းတွေမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ လွှမ်းသွားမည်လား။

ပန်းသွေးရင်ထဲမှာ စာနာစိတ်ကလေးတော့ ဝင်ခဲ့မိသလိုလို။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မေမေနှင့်ဦးဗလမင်းမော်တို့နှစ်ဦး ပြောနေကြသော စကားတွေကို ပန်းသွေး မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားခဲ့ရသည်။

ပန်းသွေးမရှိဘူးအထင်နှင့် ခြံထဲမှာ မေမေတို့ လမ်းဆင်း သွောက်ရင်း ပြောလာကြတာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပန်းသွေးက အယ်ရ်အနောက်ဘက်က ခုံတန်းလေးမှာ ရှိနေခဲ့၏။

“ မရဲ့သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်လို့ ဘာတွေများ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာမယ်ထင်လို့ စီစဉ်နေတာလဲဟင် ”

“ မိသားစုဘဝလေးကို သမီးလေး နားလည်လာမယ် ထင်လို့မိ
မောင် အခုချိန်မှာ သမီးလေး နေထိုင်ပုံက အထီးကျန်ဆန်လွန်းတယ်
မတို့လို နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိတူလေ သမီးလေး အိမ်ထောင်ကျသွားရင်
မိသားစုဘဝလေးကို ခံစားကာတ်လာမယ် ပြီးတော့ မောင်မဏီဆိုတာ
သမီးလေးအတွက် အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်မှာပါ ”

“ မောင်တော့မထင်ပါဘူး သူ့စိမ်းဖက်လာရင် ပိုဆိုးသွားဖို့ပဲ
ရှိမှာ ဒီကောင်က စီးပွားရေးသမား ပန်းသွေးကို လက်ခံတာ ပန်းသွေး
ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ”

“ မောင် သံသယဝင်နေပြီ မောင်မဏီ အခြေအနေက အရာရာ
ပြည့်စုံပြီးသားပါ သမီးကိုလည်း မြတ်နိုးစုံမက်ပုံပါ ”

“ လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ မကြည့်နဲ့လေ မရဲ့
အတွင်းစိတ်ဆိုတာ မြင်နိုင်တဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ ”

“ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို သူ့အမူအကျင့်နဲ့တင် သိနိုင်ပါတယ်
မောင်ရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးထဲမှာ မ,မရှိတော့တဲ့အခါ
သမီးလေးအတွက် အားကိုးရတဲ့သူတစ်ယောက် အနားမှာ ရှိနေစေ
ချင်တယ် ”

“ နေပါဦး မ မ,စိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို ဘာမှထည့်မတွက်
ထားဘူးလား မောင်ဟာမရဲ့ယောက်ျား ဒီမိသားစုရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး

အရှင်သခင် မိသားစုအရေးကိစ္စမှန်သမျှ မောင့်ကို တိုင်ပင်သင့်တယ်”

“ သမီးလေးနဲ့မောင်က မကြည်လင်ကြဘူးလေ သမီးကိစ္စမှာ
မောင် ဝင်ပြောရင် သမီးလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ လက်မခံလို့ရမလား သူ့အမေ မက မောင့်မိန်းမဘဲ မ,မရှိ
တော့ရင်တောင် သူ ယုံကြည်ကိုးစားသင့်တာ မောင်လေ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပေးစားပြီး လက်လွှဲခဲ့ရအောင် မောင်က တာဝန်ယူ
ကောကွယ်ပေးနိုင်ဘူး ထင်လို့လားကွ ”

“ အဟင်း... မောင့်ဒေါသတွေ သိပ်ကြီးနေတယ် ”

“ ကြီးတယ်ကွာ မိသားစုထဲ သူ့စိမ်းဝင်လာမှာ မောင်
မလိုလားဘူး မနဲ့မောင် ရှာဖွေထားတာတွေကို အသာလေး သိမ်းပိုက်
သွားမယ့်ကောင်ကို မောင် မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး ဒါပဲ ”

ပန်းသွေး နားလည်လိုက်သည်။
ဦးဗလမင်းမော် စကားတွေက ရှင်းသည်။ မဏီလျှမ်းနှင့်
ပန်းသွေးကိစ္စကို မကြည်ဖြူတာ အထင်အရှား။

မဏီလျှမ်းကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ပုံက အတ္တဆန်လွန်းသည်။
အမေ့ရဲ့ဘဝကို ချုပ်ကိုင်ယုံမက ပန်းသွေးဘဝကိုပါ ချုပ်ကိုင်ထားချင်
ထည့်အသွင်း။

ဒါကို မေမေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။

ပန်းသွေးကတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ မေမေယောက်ျားကြီး
ခံရခက်အောင် အရွဲတိုက်ပြလိုက်ဦးမည်။

ပန်းသွေးနီနီဘဝကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။
မရဘူးဆိုတာ ယုံကြည်လိုက်ပါ ဦးဗလမင်းမော်။

အခန်း (၂၁)

ဦးဝေမှိုင်းညိုကို အန်တီလှိုင် လက်ထပ်လိုက်တာ ကံကောင်း
သည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။ ဦးဝေမှိုင်းညိုက အန်တီလှိုင်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်
နို့သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်းမှာလည်း အန်ကယ်မှိုင်းရဲ့ ပွဲရုံ
လုပ်ငန်းတွေက အဆင်ပြေအောင်မြင်သည်။

“ လှိုင်ရယ် ကိုယ်မင်းကို ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်ပါတယ်
လှိုင်ရဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ လှိုင်ကဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး
အိမ်မှာပဲ အိပ်ရှင်မလုပ်ပါ ”

အန်ကယ်မှိုင်းက အန်တီလှိုင်ကို ဘာမှမလုပ်စေချင်။ ရတနာ
ပွဲစားအလုပ်ကို နားစေချင်သည်။

“ ကိုဝေရယ် အပိုင်ငွေ တစ်ခုတိုးတာပေါ့ ပြီးတော့ ဘာမှ

ပင်ပန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး "

" မပင်ပန်းဘဲ ရှိပါ့မလား လှိုင်ရဲ့ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ကုန်တဲ့ အလုပ်ကြီး ကျောက်ပွင့်လေးတစ်လုံး ရောင်းရလို့ အာပေါက်မတတ် လေကုန်အောင် ပြောပြီးမှရတဲ့ ပွဲခလေးကိုကွာ ဘာလို့ မက်နေတာလဲ "

" အဲဒီဝင်ငွေနဲ့ပဲ လှိုင်တို့တူဝရီး စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံခဲ့ ရတာပါ ကိုဝေရယ် "

" အဲဒါ ကိုယ်နဲ့မယူခင်ကမို့ ထားတော့ အခုကိုယ်က လှိုင်တို့ တူဝရီးကို ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်နေပြီပဲကွာ "

အန်ကယ်မှိုင်းက တားသည်။ အန်တီလှိုင်ကလည်း လက်ခွဲ ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်ကို မရွံ့နှံ့နိုင်။ နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံ နေတာကို နားပူလာသည့် ခခ မနေသာတော့။

" ကဲပါ အန်တီလှိုင်ရဲ့ အန်ကယ်မှိုင်း စကားကို နားထောင် လိုက်စမ်းပါ "

" အံ့မယ် မိခင်က ကိုယ့်အဒေါ်ဘက်က မလိုက်ဘဲ ခုမှ တော်ရင်း ဦးလေးဘက် ပါနေတယ် အန်တီလှိုင် ဒီအလုပ်နဲ့ ကိုယ့်တူပလေးကို လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့တာကို မေ့လိုက်တာပေါ့လေ "

" မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလှိုင်ရဲ့ ခုချိန်မှာ အန်တီလှိုင်က အန်ကယ်မှိုင်းရဲ့ ဇနီးမယားလေ အိမ်ထောင်ဦးစီး လင်ယောက်ျားစကားကို

နားထောင်သင့်တာပေါ့ "

ခခစကားကြောင့် အန်တီလှိုင် မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေမနပ် ကြည့်၏။ အန်ကယ်မှိုင်းက အသာစီးရသွားသူလို ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံရင်း

" မိခင်လေး ပြောတာအမှန်ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် လှိုင်ကို မပင်ပန်းစေချင်ဘူး ပြီးတော့ လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ အလုပ်ကြီးကိုလည်း သဘောမကျဘူး ပွဲစားဆိုတဲ့ကောင်တွေ ခပ်လည် လည်တွေ့ရယ် "

" အံ့မယ် ကြည့်စမ်း ကိုဝေစကားက လှိုင်ကို မယုံသလိုနဲ့ ဒါ လှိုင်ရဲ့သိက္ခာကို စော်ကားတာပဲ "

အန်တီလှိုင် မကျေမနပ်ဆိုတော့ အန်ကယ်မှိုင်း မျက်စိ မျက်နှာပျက် ငြင်း၏။

" ဟာ... မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ဆိုလိုတာ ဒီသဘောမဟုတ်ဘူး "

" ဒီသဘောမဟုတ်ရင် ဘာလဲ လှိုင်သိက္ခာကို မယုံဘဲနဲ့ ဘာလို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာလဲ "

အခြေအနေတွေက ပိုမိုတင်းမာလာပြီဟု ခခ နားလည်လိုက် သည်။ အန်ကယ်မှိုင်း မျက်ဝန်းတွေက ခခကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်၏။

အန်တီလိုင် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တော့လည်း အန်ကယ်မိုင်း မချော့မော့တတ်ရှာ။ ရယ်တော့ ရယ်စရာအကောင်းသာ။

“ ကဲပါ အန်တီလိုင်ရယ် အန်ကယ်မိုင်းက သဝန်တိုလို့ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာလား ”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် လိုင်ရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ ”

“ ဆိုးဆယ် ဆိုးတယ် သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ မယုံကြည်လို့ အထင်သေးလို့ ပြောတာပေါ့ ”

“ ဟာ... အန်တီလိုင်ကလည်း သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့ ပေါ့ အဟင်း ဟုတ်တယ်မို့လား အန်ကယ်မိုင်း ”

“ ဟုတ်တယ်... အဲ... ဟို... ဟုတ်ပါတယ် လိုင်ရယ် ”

အန်ကယ်မိုင်း မျက်နှာကြီး ရှက်စိတ်နှင့် နီမြန်းသွားသလို အန်တီလိုင်လည်း ရှက်သွားပုံက မျက်နှာကြီး အနီရောင်ဆေးခြယ် လိုက်သလို ရှိ၏။

“ တယ်... ဒီကောင်မလေး လူကြီးတွေကို ဘာတွေလာပြော နေမှန်း မသိဘူး သွားစမ်း ”

သွားစမ်းဟု မောင်းထုတ်သူက အခန်းထဲက ထထွက်သွားတာနဲ့ ခခ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိ၏။

“ ဟား... ဟား... ဘာလုပ်နေတာလဲ အန်ကယ်မိုင်းရဲ့ ”

ခုချိန်လိုက်ချော့လေ ဟိုကစိတ်ကောက်တတ်ပါဘိသနဲ့ ”

“ ဟေ... အေး... အေး ”

အန်ကယ်မိုင်း ထိုင်ခုံက ကသောကပျောထကာ အန်တီလိုင် နောက် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွား၏။

ရယ်လည်းရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးတွေ။ အရွယ်တော် တဆိတ်ဟိုင်းမှ ဖူးစာကဆုံကြသည့် အပျိုဟိုင်း လူပျိုသုံးကြီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ခခ ရယ်မဆုံး။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ အန်တီလိုင် ပွဲစားအလုပ်က အနားယူ လိုက်သည်။

“ မိခလေး ဝင်ပြောလို့ လိုင် သဘောပေါက် လက်ခံသွားတာက ကျေးဇူးတင်တယ် မိခလေးရေ ”

“ အံ့မယ် ပါးစပ်က ကျေးဇူးတင်လို့ ရမလား ”

“ ဟေ... အေး... အေး ဟုတ်ပါပြီကွာ အန်ကယ် ဘာဝယ် ပေးရမလဲပြော ”

“ ဘာမှမဝယ်ပေးပါနဲ့ မုန့်ဖိုးလေးတော့ ပေးဦး ခခမှာ အသုံးစရိတ် နည်းနေပြီ အန်ကယ်မိုင်းရဲ့ ”

“ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ မုန့်ဖိုးနှစ်သောင်း ယူထား ဟုတ်သလား ကုန်ရင်လည်း အန်ကယ်ကိုပြော ”

အန်ကယ်ပိုင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ကျေနပ်စွာ ပေးလာတော့
လည်း ခခ လှမ်းယူလိုက်သည်။

အခန်းတံခါးဝက အန်တီလှိုင် မျက်စောင်းတစ်ချက်
လွှင့်လာ၏။

ခခ ပခုံးလေးတွန့်ပြီးကာ မျက်စိလေးမှိတ်ပြလိုက်သည်။ အရင်
ကဆို ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်း ခခ အနိုင်ယူခဲ့ရတာ။ အခုတော့

ခင်စရာကောင်းသော ဦးလေးတစ်ယောက်ပါ ရခဲ့ပြီလေ။
အန်တီလှိုင် ကံကောင်းသလို ခခလည်း ကံကောင်းပါသည်။

အခန်း (၂၂)

အံ့ဩမယုံနိုင်မှုကြောင့် မဏိလျှမ်း မျက်ဝန်းတွေတောင်
ပြူးကျယ်သွား၏။ နာမည်တူတာလား ။ လျှောက်လွှာကို အသေအချာ
ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။

မပန်းသွေးနီနီပဲ ဖြစ်သည်။ မိခင်အမည်က ဒေါ်ပန်းရည်မြိုင်
နေရပ်လိပ်စာကလည်း မှန်သည်။

ထို့ထက်ပိုမို သေချာသွားခဲ့သည်က ဒုတိယပုံစံစာရွက်မှ ဝါတ်ပုံ
လေးပင်ဖြစ်သည်။

“ ပန်းသွေး... ပန်းသွေး အစစ်အမှန်ပဲ ”

မဏိလျှမ်း နှုတ်က အသံထွက်သွားမိသည်အထိ ရေရွတ်မိ
တော့ အခန်းထောင့်စားပွဲက စာရေးမလေး မေသူ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း

“ ဆရာ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် ”

“ ပန်းသွေး... အဲ... ဒီအလုပ်လျှောက်လွှာထဲက ပန်းသွေးနီနီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မေသူ ”

“ ရှင် ”

သူ့အမေးကြောင့် မေသူ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ပြူးကြည့်၏။ သည်တော့မှ သူ သတိဝင်လာရင်း

“ ဆောရီး ငါမေးတာ ပန်းသွေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်အချိန်က လာအလုပ်လျှောက်သွားတာလဲ ”

“ ဟဲ့... အဲ... မနေ့ကထင်တယ် ကျွန်မလည်း အသေအဆုတ် မှတ်မထားလိုက်မိဘူး လစ်လပ်နေတဲ့ စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်း တစ်နေရာ အတွက် လာလျှောက်ကြတဲ့သူ ငါးယောက်ရှိတယ် အဲဒီငါးယောက်ရဲ့ လျှောက်လွှာတွေ အကုန် ဆရာစားပွဲပေါ် တင်ပေးခဲ့တာပါ ”

“ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ရပြီ မေသူ ”

မဏိလျှမ်း နောက်ထပ် အလုပ်လျှောက်လွှာတွေကိုတောင် ထပ်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ အတွေးလှိုင်းတွေ ဆင့်ပွားသွားသည်။

ဒီကုမ္ပဏီက သူပိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီဆိုတာ ပန်းသွေး မသိမဟုတ် သိမှာသေချာသည်။ ဒါကို သူ ဘာမှမသိရဘဲ အလုပ် လာလျှောက်တာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ပန်းသွေးကို သူ နားလမည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ တကယ်ဆို

ပန်းသွေး အခြေပာနေနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်စာရေးမ ဝန်ထမ်း လုပ်စရာအကြောင်းမရှိ။

ပန်းသွေး အလုပ်လုပ်ချင်လျှင် ပန်းသွေးမိခင် ပိုင်ဆိုင်သော ကုမ္ပဏီပိုင်မှာ ဝင်လုပ်နိုင်သည်။

ဘာကြောင့် ပန်းသွေး သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလျှောက် ရတာလဲ။ မဏိလျှမ်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပန်းသွေးဘက်က ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာတာ တော့ အမှန်။ ပန်းသွေးအိမ်ကို သူ ရောက်ခဲ့သည့် ပထမတစ်ခေါက်က လူချင်းထွက်တွေ့ဖို့တောင် ရှောင်ပုန်းနေသော ပန်းသွေး။

သူနှင့်နောက်ပိုင်းမျှ အအေးဆိုင်အထိ အတူလိုက်ထိုင်သည်။ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံမှုတွေက နွေးထွေးပြောင်းလဲလာသည်။

သူ့အချစ်ကို ပန်းသွေးယုံကြည်လက်ခံလာတာလားဟု စိတ်ထဲက ကြည်နူးကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

အခုတော့ ပန်းသွေး သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်လာသည် အထိ အံ့ဩအောင် လုပ်ပြလိုက်ခြင်းအတွက် သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်တော့ပါ။

မျိုးသိပ်မရသော သိချင်စိတ်တို့ကြောင့် သူ ဟန်းဖုန်းကိုယူကာ သူ့ရဲ့သီးသန့် နားနေခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ပန်းသွေးထံ ဆက်သွယ်နိုင်သည့် ဖုန်းနံပါတ်လေးတွေကို ဖိနှိပ်
ခေါ်လိုက်တော့ ဖုန်းကိုင်လာသူက ပန်းသွေးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ ပန်းသွေး ကိုယ်ပါ ”

“ ဪ မဏိလျှမ်း ပြောပါ ပန်းသွေး နားထောင်နေတယ် ”

“ အခု ကိုယ့်စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းသွေးရဲ့ အလုပ်လျှောက်လွှာကို
တွေ့လိုက်ရလို့ ကိုယ် အံ့ဩနေတယ် ”

“ ဒါ အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်တာ ရှင့် ကုမ္ပဏီက စာရင်းကိုင်
ဝန်ထမ်းအတွက် တစ်နေရာစာခေါ်တယ် ပန်းသွေးကလည်း အလုပ်တစ်ခု
လုပ်ချင်တယ် ဒါကြောင့် လျှောက်လိုက်တာ ”

“ မဟုတ်သေးဘူး ပန်းသွေး ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ပန်းသွေး
မေမေရဲ့ . . . ”

“ ဟင့်အင်း မေမေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ပန်းသွေး အလုပ်လုပ်ဖို့
စိတ်မဝင်စားဘူး ”

ယတီပြတ် ဆန်လွန်းသော ပန်းသွေးအသံကိုကြားမှ သူ သတိရ
တော့သည်။ ပန်းသွေးနှင့် အန်တီပန်း ခင်ပွန်း ဦးပလမင်းမော် အဆင်
မပြေကြတာကြောင့် ဖြစ်မည်။

“ ဆောရီး ကိုယ်နားလည်ပြီ ပန်းသွေး ပန်းသွေး တကယ်
ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ အဆင်ပြေမယ့် တစ်နေရာ ကိုယ်

စီစဉ်ပေးပါမယ် ”

“ ဟင့်အင်း မလိုအပ်ပါဘူး မဏိလျှမ်းရယ် အခု ရှင်လိုအပ်
နေတဲ့ စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်း တစ်နေရာအတွက်ခေါ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ
ပြည့်စုံမယ်ထင်လို့ ပန်းသွေးလျှောက်လိုက်တာ မရခဲ့ပူးဆိုရင်လည်း ကိစ္စ
မရှိပါဘူး တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ပန်းသွေး ဆက်လျှောက်မှာပေါ့ ”

“ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်က ပန်းသွေး ဒီထက်ပို အဆင်ပြေ
သင့်တော်မယ့် တစ်နေရာ စီစဉ်ပေးမလို့ပါ။ ”

“ ရှင့်ကုမ္ပဏီမှာ ရှင့်မျက်နှာကြောင့် ရွေးချယ်တာတော့
ပန်းသွေးအလိုမရှိဘူး အခု ပန်းသွေး လျှောက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်နေရာကိုပဲ
စိတ်ဝင်စားတယ် မနက်ဖြန် ကြော်ငြာနိတ်တစ်ဘုတ်မှာ ပန်းသွေး လာကြည့်
ပါမယ် အကောင်းဆုံးက ခုချိန်မှာ ပန်းသွေးနီနီဆိုတာကို ရှင်မေ့ထားရင်
အကောင်းမယ် ”

တကယ် ဂျစ်ပေပေ ကောင်မလေးပါလား။ သူ ဘာစကားမှ
ပြန်မဆိုနိုင်ခင်မှာ ဖုန်းပြန်ချသွားခဲ့သည်။

ပန်းသွေး ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။
ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ ကျေနပ်စရာပဲဖြစ်သည်။

ပန်းသွေးကို နေ့စဉ်ပြင်တွေ့ခွင့်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။
သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ကာ မေသူ့စားပွဲရေ့မှာ ရပ်မိ၏။ မေသူ

သူ့ကို ယောင်နုမောကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ ပြောလိုက်သည်။

“ မေသူ မနက်ဖြန် စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်းအတွက် ပန်းသွေးနီနီ ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း နို့တစ်ဘုတ်မှာ မင်းကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်လွှာ ကပ်လိုက်ပါ ”

အခန်း (၂၃)

“ လေးလေးပိုင်း... လေးလေးပိုင်း ”

ဧည့်ခန်းဆီမှ စူးစူးရှရှ ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြောင့် ခခ အခန်းထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရတာ ခေါင်းထောင်သွား၏။

“ ဟင်... သမီးလေး ဘယ်ကဘယ်လို လှည့်လာတာလဲ လာ လာထိုင် သမီး ”

“ လေးလေးပိုင်းဆီ တမင်လာတာ လေးလေးပိုင်းအိမ်မှာပဲ နေတော့မလို့ ”

“ ဟေ... ဘယ်လို... ”

အန်ကယ်ပိုင်း၏ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သံကို ကြားရ၏။ ခခ မနေနိုင်တော့ပါ။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုချကာ ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းထွက် ခဲ့၏။

ကျောပေးထိုင်နေသော အန်ကယ်မှိုင်းအနီးမှာ မိန်းမပျို တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံက အန်တီလိုင် မျက်လမ်း တွေက ကောင်မလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးရဲ့ ပြောပါဦးကွယ် ”

“ အိမ်မှာမနေချင်လို့ ဆင်းလာတာ ဘာမှမပေးနဲ့ မီး ဒီမှာ နေတော့မယ် ဘယ်တော့မှ အိမ်မပြန်တော့ဘူး ”

“ အာ... မဟုတ်တာ လေးလေး မေးတာပြေပါဦး သမီးလေး ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကောက်လာတာလဲ ပြောပါဦး ”

“ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်မေးနေတာလဲ ဘာလဲ လေးလေးက မီးကို လက်ခံချင်လို့လား လေးလေးမိန်းမအိမ်ပို့ လက်မခံနိုင်တာလား ဒါဆိုလည်း ရတယ် ”

အပြောကရင့်သည်။ အန်တီလိုင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် ရှေ့မှာတောင် ရဲရဲတင်းတင်း ပြောထွက်သည့်စကား။

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်သည့် မိန်းကလေးကို အန်ကယ်မှိုင်း တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ချောမော့ပြန်ထိုင်စေရင်း

“ လေးလေးမေးတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး သမီး စိတ်ညစ် အောင် ဘယ်သူတွေလုပ်တာလဲ အဲဒါကိုသိချင်လို့ သမီးလေးနေချင်တာ ဆိုရင် လေးလေးခွင့်ပြုပြီးသား လေးလေးဇနီးကလည်း သမီးလေး”

ချစ်ခင်ပြီးသားပါ နော် လှိုင် ”

အန်ကယ်မှိုင်း လေပြည်ထိုးကာ ချောသည်။ အန်တီလိုင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ စစ်ကူတောင်းသလိုလည်းဆိုသည်။

အန်တီလိုင်ကပါ ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် မျက်နှာချို သွေး ပြုံးပြနေ၏။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ အန်ကယ်မှိုင်းရဲ့ တူမတစ်ယောက်လား မင်္ဂလာပွဲမှာတုန်းက ပါလာတာမတွေ့။ မျက်နှာကို မြင်ချင်စိတ်နှင့် ခခ အန်တီလိုင် နဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ လှမ်းခဲ့၏။

“ ပြောလေ သမီးလေး ဘယ်သူတွေက သမီးကို အနိုင်ကျင့် သလဲ ”

အန်ကယ်မှိုင်း အမေးကို ဖြေမလိုဟန်ပြင်ပြီးမှ ခခကိုမြင်တော့ မျက်မှောင်ကုပ် စိုက်ကြည့်သည်။ နုဖတ်ပျိုဖြစ်သော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းသလောက် တွန့်ကောက်မှုန်ကုန်နေသော မျက်နှာမျက်ဝန်း တွေကြောင့် ခခလည်း ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ သူက ဘယ်သူလဲ လေးလေးမှိုင်း ”

မေးပုံက ခပ်ရိုင်းရိုင်း။ ခခကို မေးဆတ်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ လေးလေး အဲ ဟောဒီအန်တီလိုင်ရဲ့ တူမလေ ခခနောင်တဲ့

သမီးလေးရဲ့ အစ်မတော်တာပေါ့ "

မျက်မှောင်တွေကို မဖြည့်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို တောင် မဲ့လိုက်သေး၏။

ဒီမျက်နှာလေးကို ခခမြင်ဖူးသလို ရှိ၏။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ စဉ်းစားမရပါ။

" ကဲ လေးလေးမေးတာ အရင်ဖြေပါဦး "

" ဘာဖြေစရာလိုလို့လဲ အားလုံးပဲပေါ့ ဘယ်သူမှ သမီးအပေါ် မကောင်းဘူး မာမိကော မာမိရဲ့ယောက်ျားကြီးကော မဏိစွမ်းဆိုတဲ့ သူရော အားလုံး မကောင်းကြတာ "

မဏိစွမ်းတဲ့။ ကောင်မလေးနှုတ်က ထွက်လာသော အမည်နာမ ကြောင့် ခခ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ခခမျက်စိရေ့မှောက်မှ ပိုးသားဂါဝန်အနီရောင်လေးနှင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ကောင်မလေး။ နီညိုရောင်ဆိုးထားသော သရီနုစတင် ဆံပင်တို့နှင့် ကောင်မလေးသည် ခခ အာရုံထဲမှာ ရင်းနှီးနေသလို ရှိသည်။

" မဏိက သမီးကို အနိုင်မကျင့်ရဲပါဘူး သမီးမေမေကလည်း သမီးကို ချစ်တာပဲလေ "

" တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး အားလုံးဟန်ဆောင်နေကြတာ ချစ်ဟန် "

ဆောင်နေကြတာ လေးလေးမှိုင်းလည်း အတူတူပဲ ဆွဲလေး စကားဆို မယုံဘူး အလကားပဲ "

ဆွဲလေးတဲ့။ အမည်နာမနှင့်မလိုက်ဘက်စွာ အပြောကြမ်းကြမ်း။ အသံကစူးစူးနှင့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ခခအာရုံထဲက မှတ်ဉာဏ်တွေ ပွင့်သွား၏။

ပလာဇာထဲက အထည်ဆိုင်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးသည့် ကောင်မလေး။ ချစ်သူအပေါ် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတတ်သည့် ကောင်မလေး။

" ကဲပါ သမီးရယ် ဒေါသစိတ်တွေ လျော့လိုက် သမီးလေး လေးလေးအိမ်မှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုရင် နေ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး ဟုတ်လား "

ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို ချွန်နေအောင် ခုထားရင်း ခခကို လှမ်းကြည့်၏။

" ရေဆာလိုက်တာ ရေသန့်တစ်ဘူးလောက် "

" သမီးလေးဆို သောက်မလို့လား အန်တီလှိုင် သွားယူပေးမယ်၊ ငါ့လေးစောင့် ဟုတ်လား "

ခခကိုကြည့်ကာ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်ပေမယ့် အန်တီလှိုင်က သွက်သွက်လေးထကာ မီးဖိုခန်းဘက် လှမ်းထွက်သွား၏။

ဘယ်လိုမိန်းမရိုင်းလေးလဲဟု ခခ တွေးမိ၏။ အိမ်ပေါ်အထိ

ရောက်လာကာ ပြောပုံဆိုပုံတွေက တင်တင်စီးစီး။ အန်ကယ်ပိုင်းကော အန်တီလိုင်ကပါ နှစ်သိန်းချောမော့လိုက်လျောနေရအောင် ကလေးပေါက် ဝနလေးအရွယ်မဟုတ်။

ခခထက်ငယ်ရင်တောင် ခြောက်နှစ်ခုနှစ်ခုပေါ့။ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေသော ကောင်မလေးကို ခခ ရွံ့မှန်းစွာကြည့်နေတုန်း ဆင်ဝင်အောက်ကို ငြိမ့်ခနဲထိုးရပ်လာသည့် အနက်ရောင် Mark II ကားကြီး။

“ ဟွန်း ထင်သားပဲ ဒူးထောက်တောင်းပန်ဖို့ ရောက်လာကြဦး မယ်ဆိုတာ ”

ပွင့်သွားသည့် ကားတံခါးမှ ဆင်းလာသူတွေက ရွှေကိုင်းမျက်မှန် နှင့် ခန့်ခန့်ချောချော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ အနောက်က ကပ်ပါလာသူက ခခကို မင်သက်ကြောင်တွေ သွားစေသည်။

အသားရောင် ရှုပ်လက်တိုနှင့် ပုဆိုးနီညိုကွက်ကို ဝတ်ဆင် ထားသော လူငယ်။ ပလာဇာထဲက အထည်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့သူ။ ကောင်မလေး အနိုင်ကျင့်သမျှ လိုက်လျောသည်းခံခဲ့သော ကောင်လေး

ဘေးခွဲဆံပင်တိုကို ကြော့ရှင်းသန့်ပေါ်လွင်သော မျက်နှာက အသေအချာကြည့်လေ မဏိလျှမ်းနှင့် ဆင်တူလေလေ။

“ သမီးလေ... ”

အမျိုးသမီးကြီးက ကောင်မလေးကို လေသံပြေပြေလေးနှင့် ခေါ်သည်။ သို့ပေမယ့် ဆွဲလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒူးချိတ်ကာ မျက်နှာ လေးကို မာတင်းထား၏။

“ လေးလေးအိမ် သွားမယ်ဆိုလည်း ပြောသွားပေါ့ သမီးရယ် မာမိတို့မှာ ရှာလိုက်ရတာ အမော ”

“ ဆွဲလေး အခုပဲ ရောက်လာတာ မမခိုင် ”

လေးလေးပိုင်းက ကိုယ်စားဝင်ဖြေ၏။ လေးလေးပိုင်းနှင့် မျက်နှာ တျပုံ ဆင်တူသော မိန်းမကြီးက ဒီကောင်မလေးရဲ့ အစ်မပဲ ဖြစ်မည်။

“ အခုမှ လာမခေါ်ကြနဲ့ မလိုက်ဘူး လေးလေးပိုင်းအိမ်မှာပဲ တစ်သက်လုံးနေမှာ ”

ခခရင်ထဲက ဘုရားတမိသည်။ အိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေမည် ဆိုပါလား။ တစ်ချက်မပြောနှင့် တခဏနှင့်တောင် အိမ်ကမောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ချင်တာ။ အန်ကယ်ပိုင်း မျက်နှာကြောင့်ပါ။

“ သူနဲ့မတည့်တဲ့ အချင်ထုပ်တွေ စွမ်းကိုဝယ်ခိုင်းပြီး စားနေလို့ မမခိုင် ဆူလိုက်မိတာ ဘယ်အချိန်လစ်ထွက်သွားသလဲ မသိလိုက်ဘူး မောင်လေးရယ် ”

“ မီးဘာသာ စားချင်လို့စားတာ အမြဲတမ်း လိုက်ပိတ်ပင် နေတာကြီးကို စိတ်ကုန်တယ် နင်လည်းအလကားပဲ စွမ်း မာမိကို နင်

သွားတိုင်တာ ငါ မသိဘူးမှတ်နေသလား ဟွန်း "

" ဆွဲလေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ မတည့်တဲ့အစားတွေမို့ပါ ဆွဲလေးရယ် "

" တော် နင်ထပ်မပြောနဲ့ ငါ ဒေါသထွက်လာပြီ "

စူးစူးဝါးဝါး ထအော်ရုံမက စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကိုပါ ကောက် ကိုင်တာမို့ အန်ကယ်မိုင်း ကပျာကသီ လှမ်းတားယူထားလိုက်ရသည်။

" စိတ်လျော့လိုက်ပါ သမီးလေးရယ် အားလုံးက ချစ်လို့ သမီးကို တားကြတာပါ အခုတောင် စိုးရိမ်ပြီး လာခေါ်ကြပြီ လိုက်သွား လိုက်နော် "

" လေးလေးမိုင်းက မနေစေချင်လို့ မောင်းထုတ်တာလား "

" အို... မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ် ဒီမှာ သမီးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူ မရှိတော့ လေးလေးကလည်း မနက်တိုင်း အလုပ် သွားရတယ် သမီးအိမ်မှာဆို လိုလေသေးမရှိပါဘူး "

" ဆွဲ ဒီမှာပဲနေမယ် စွမ်းပါနေခဲ့ ငါခိုင်းတာ နင်အကုန် လုပ်ပေးရမယ် "

" အိုး မဟုတ်တာ သမီးရယ် အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော် မာမီ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးကလိမ္မာပါတယ် နောက်လည်း မာမီ ဘယ်တော့မှ မဆူတော့ဘူး ဟုတ်လား "

ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်တာတဲ့လား။ အားလုံးက ဦးညွတ်ပြ နေတာမို့ ဒီကောင်မလေး ဆိုးနေတာ ပြစ်မည်။

" ငါ တကယ်ပြန်လိုက်စေချင်ရင် နင် ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက် တောင်းပန်ရမယ် စွမ်း "

စွမ်းဆိုသော ကောင်လေးအပေါ် တပင်အနိုင်ကျင့်ခြင်းဟု ခခ သိလိုက်မိသည်။

" ကဲ... ကဲ စွမ်း သမီးကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်ကွယ် "

" စွမ်း... လိုက်လျော့လိုက်ကွာ "

ဘယ်လိုမိဘတွေ ဦးလေးတွေလဲလို့ ခခ နားလည်ရ ခက်သွား မိသည်။

စွမ်းဆိုသည့် ကောင်လေး အရှက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခခကို လှမ်းကြည့်၏။ မလုပ်နဲ့ဟု ခခစိတ်ထဲက ပြောနေမိ၏။

ကောင်လေး ဆွဲလေး ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။

" နင် ကျေနပ်တဲ့အထိ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဆွဲလေးရယ် အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော် "

ဆွဲလေး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ မထိတစ်ပြုံးကာ ခခကို ဆရာကြည့်သည်။ ခခမျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူပြမှုအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေတာလား။

ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ခခနောင် အထင်ကြီးလိမ့်မယ်
ထင်သလား ကောင်မလေး။

ကောင်လေးရယ် နင့်အတွက်တော့ သနားတယ်။

အခန်း (၂၄)

“ အမှန်တော့ မောင်မဏိစွမ်းနဲ့ ဆွဲလေးတို့က မောင်နှမ
တွေပဲ”

“ ဘာရယ် အန်ကယ်မိုင်း မောင်နှမတွေ ဟုတ်လား ”

“ အင်း မောင်နှမတွေ အရင်းအချာတွေတော့ မဟုတ်ကြဘူး
ပေါ့ ”

“ ဟာ အန်ကယ်မိုင်းကလည်း မောင်နှမတွေလည်း ပြောတယ်
အရင်းအချာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘာတွေလဲ ”

ခခ စိတ်ညစ်ရှုတ်ထွေးစွာ ရေရွတ်မိတော့ ဦးဝေမိုင်းညို
လက်ကာပြရင်း

“ အန်ကယ်ရှင်းပြမယ် ဆွဲလေးနာမည်အရင်းက လမင်းအိမ်တဲ့
သူ့အဖေဦးမင်းဆွေက ဆွဲလေးငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးသွားတာ ဆွဲလေး

အမေ အန်ကယ့်အစ်မ မြတ်မြတ်ခိုင်က ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်ကို လက်ထပ် ယူတယ် မဏိစွမ်းက ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်နဲ့ ပါလာတဲ့သွေးသား ဒါကြောင့် သူတို့တွေက လင်ပါမယားပါ သားသမီးတွေမို့ မောင်နှမတွေလို ပြောရတာ ပေါ့ ”

“ ခြော် ဒါကြောင့် ဆွဲလေးက မဏိစွမ်းကို မညှာမတာ အနိုင်ယူနေတာကိုး သွေးရင်းချာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ”

“ အင်း ဆွဲလေးက မဏိစွမ်းထက် နှစ်နှစ်ထက်ငယ်တယ် မဏိစွမ်းက ဆွဲလေးကို ညီမရင်းချာလို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ရှာ တာ ဆွဲလေးကလည်း ချစ်ရှာပါတယ် ကစားအတူ စားအတူ နေခဲ့ကြ တာကိုး ဆွဲလေး ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ မထင်မှတ်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ် အဲဒီတုန်းက သူတို့မိသားစုက မန္တလေးမှာ နေကြတာ လေ အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ရေကန်ကြီးအစပ်မှာ သူတို့မောင်နှမ အမြဲတမ်း ဆော့နေကြပေါ့ အဲဒီနေ့က မောင်မဏိစွမ်းမပါဘဲ သမီးလေး ဆွဲ တစ်ယောက်တည်း ကစားရင်း ရေကန်ထဲပြုတ်ကျခဲ့တယ် ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှမသိကြဘူး ခြံစောင့်မာလီကြီးမြင်တော့ သမီးလေးရေထဲမှာ လက်လေးတစ်ဖက်ပဲ မြင်ရတော့တယ် ခြံစောင့်ကြီး အထိတ်တလန့်နဲ့ အော်ဟစ်တော့မှ ဦးမြတ်ကျော်ခေါင် အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာပြီး သမီးလေးကို ရေကန်ထဲက ဆင်းကယ်တင်ခဲ့တယ် ကံကောင်းထောက်မစွာ

အသက်ရှင်ခဲ့ပေမယ့် သမီးလေးခမြာ ကြောက်လန့်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် စကားမပြောနိုင်တဲ့အထိ အခြေအနေဆိုးသွားခဲ့တယ် ”

“ ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်လကျော်လောက် နေခဲ့ရတယ် ဆေးရုံက ဆင်းခဲ့ပေမယ့် နကိုအတိုင်း မကျန်းမာရှာတော့ဘူး ခြောက်လလောက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ချောက်ချောက်ချားချား ဝေဒနာခံစားနေခဲ့ရတယ် မိဘတွေက ပါရဂူကြီးတွေ သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ပြသကုသရင်း သမီးလေး စကားပြန်ပြောလာနိုင်တယ် ငယ်နုလွန်းတဲ့ကလေးဘဝမှာ ခံစားလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးက သမီးလေးကို လူကောင်းပကတိလို မဖြစ်စေတော့ဘူး ”

“ သမီးလေး အဆုတ်က သိပ်မကောင်းဘူး ရေချိုးတစ်ချက် မှားတာနဲ့ ဖျားတော့တာပဲ မိဘတွေ ငွေကြေးတတ်နိုင်လို့ စကားပြန်ပြော နိုင်တဲ့တိုင်အောင် သမီးလေးခမြာ ဆယ်နှစ်နှစ်သမီးအထိ ထစ်အထစ်အနဲ့ နို့ခွဲရှာတာ အခုနောက်ပိုင်းမှာ အရှင်းပျောက်သွားခဲ့တာ ဒါတောင် ခုချိန်ထိ ကလေးဘဝက ဖြစ်ရပ်ကို အိမ်မက်ဆိုးကြီးလို ပြန်မြင်ပြီး မကြာခဏ ဖျားတယ် အရွယ်နဲ့မပျူအောင် ဖိတ်ချောက်ချားခဲ့တဲ့ဒဏ်က နှလုံးရောဂါ ဝွဲကပ်စေတဲ့အထိ ဆိုးခဲ့ပြီး ကျန်းမာရေး မကြာခဏ ချူချာတယ် ”

“ ဒါကြောင့်လည်း သမီးလေး ငယ်စဉ်က ကျောင်းမတက်ခဲ့ ရဘူး ဝေဒနာတွေ အရှင်းပျောက်တဲ့ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှ

ကျောင်းစတက်ရရှာတာ မကြာခဏ ချူချာတဲ့ရောဂါကြောင့် သမီးလေး ပညာရေးက သိပ်ဆိုးခဲ့တယ် မူလတန်းအောင်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး အရွယ်ရောက်နေပြီ အသက်အရွယ်က ကြီးနေတော့လည်း ကျောင်းတက် ရမှာ ရှက်လာတယ် မူလတန်းအဆင့်နဲ့ပဲ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရရှာတာလေ”

“ ဒီလိုဆိုတော့လည်း လမင်းအိမ်ဘဝလေးက သနားစရာ ကောင်းသားပဲ ”

“ ရောဂါဝေဒနာသည်လေးမို့ မိဘတွေက အလိုလိုက်သလို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ မောင်မဏိစွမ်းကလည်း ဂရုစိုက်ရှာပါတယ် သူ့ညီမလေးကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုရင် ဆေးမှတ်မှီရက်နဲ့ ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်းဘဝကိုစွန့်ပြီး စာပေးစာယူအဝေးသင်နဲ့ ရိုးရိုးပညာရေး ဘွဲ့ပဲ ယူခဲ့တာ ဆေးကျောင်းတက်နေရင် သူ့ညီမလေးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့တဲ့လေ ”

ခခရင်ထဲမှာ တကယ်ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆွီလေးအပေါ် ထားရှိသည့် မဏိစွမ်းချစ်ခြင်းက ကြီးမားလှတာ အထင်အရှား။

“ အစ်ကိုက ဒီလောက်ထိ ဂရုစိုက် ချစ်တာတောင် ဆွီလေးက အနိုင်ယူလွန်းတယ်နော် အန်ကယ် ”

“ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သမီးလေးက ဂုဏ်ရည်နိမ့်တယ် ပညာကလည်း မတတ်ရှာဘူး အများနဲ့ယှဉ်ရင် အဘက်ဘက်က နိမ့်ကွ

နေတော့ သူ့စိတ်က သိပ်ငယ်လာတယ် မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်း တွေက စာနာလို့ အလိုလိုက်ကြတယ် ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်မှာ သူ့ပြော အစီးအတားမရှိ ဆိုးနေခဲ့တာပေါ့ ”

အန်ကယ်မိုင်း ပြောပြသော ဆွီလေးနှင့် မဏိစွမ်းတို့ အဖြစ် တွေကို ခခ သိလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ စာနာသနားမိသလိုလို့။ သနား စရာ ဆွီလေးဘဝကိုလည်း စာနာနိုင်၏။

ညီမအပေါ် အရာအားလုံး အနှစ်နာခံချစ်သော မဏိစွမ်း ကိုလည်း ပိုလို့သနားမိသည်။

“ ဪ အန်ကယ်လို့မိုင်း မဏိစွမ်းအမေကကော ဘယ်အချိန် လောက်က တိမ်းပါးတာလဲဟင် ဟို ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်မှာ ဒီသား တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာလား ”

“ အင်း အားလုံးက သိုဝှက်မေ့ထားတဲ့ကိစ္စပေမယ့် ကလေး ကိုတော့ အန်ကယ်မိုင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ် ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်က အစ်မ မမခိုင်ကို လက်ထပ်တော့ ပထမဇနီးမယားကို ကွာရှင်းလိုက်တာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်တို့မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ် လင်မယားကွာရှင်းတော့ ဟိုဘက်က အကြီးကောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတယ် ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်ကတော့ သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့တယ်လေ ”

ခခရင်တွေ တလုပ်လှုပ်ဖြစ်လာရ၏။ ဒါဆို မဏိလျှမ်းနှင့်

မဏိစွမ်းဆိုတာ ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေပဲပေါ့။

“ မမခိုင်နဲ့ ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်က ငယ်ရည်းစားဟောင်းတွေလေ ဖူးစာမဆုံလို့ နှစ်ယောက်စလုံး မိဘတွေစီစဉ်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်တွေကို လက်ထပ်ခဲ့ကြရတယ် သားတွေသမီးတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ သူတို့ဘဝတွေ ပြန်ဆုံခဲ့ရတာ ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်ရဲ့ ဇနီးဟောင်းကတော့ အဲဒီအချိန် ကတည်းက မန္တလေးကထွက်သွားတာ ဒီနေ့အထိ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးသလားတောင် မသိဘူး သူ့အရိပ်မှာတော့ မဏိစွမ်းရဲ့ အစ်ကိုရှိနေမယ်ထင်တယ် ”

အန်ကယ်မိုင်း ထင်မြင်ချက်ကို ခခခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ နှုတ်သိတ်နေလိုက်မိသည်။

အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်လာတာ မဏိလျှမ်း။ ပြီးတော့ ပန်းသွေးနီနီ။ ကံကြမ္မာက ဖန်ဆင်းပေးလာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

မဏိလျှမ်းဟာ လောကကြီးထဲမှာ သူ့ရဲ့ညီတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုတောင် သိမည်မထင်။

မဏိလျှမ်းအပေါ် တင်ခဲ့တဲ့ အကြွေးတစ်ခုကို ခခပြန်ဆပ်ခွင့် ကတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ရှိနေခဲ့ပြီ။

ရှင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံချိန်မှာ ခခနောင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ရှင်နဲ့သိပ်တူတဲ့ ရှင်ရဲ့ညီနံ့ဘေးမှာ ချစ်သူအဖြစ် ရှိနေလိမ့်မယ်

မဏိလျှမ်း။

အဲဒီအချိန်ကျရင် ရှင် ချောက်ချားသွားမလား။

ရှင် ထိတ်လန့်သွားတဲ့အတိုင်း မလွဲမသွေဖြစ်စေရမယ်။

မဏိလျှမ်း။

မဏိစွမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့ နှလုံးသားနုနု ခခနောင်

အလှပဆုံး စွဲပြမယ်။

ရှင်စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း မဏိလျှမ်း။

အခန်း (၂၅)

“ ဒါ မောင့်ကို ပန်းသွေး တမင်အရွဲ့တိုက် ပြလိုက်တာပဲ
မ”

ဦးဗလမင်းမော် ခံရခက်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည့်အသံကို
ပန်းသွေး ကြားလိုက်ရသည်မို့ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်သွားရ၏။

ဧည့်ခန်းတံခါးအနီးထိ ရောက်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို
ညင်သာဖွဖွ ပြန်လှည့်ဆုတ်ကာ ဧည့်ခန်းမှန်ပြတင်အနီးမှာရပ်ပြီး
ဆက်နားထောင်ကြည့်မိသည်။

“ ဒီသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် သမီးစိတ်ခါတ်
လည်း မောင်သိသားနဲ့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေတာ
ကြာလို့ ပျင်းပြီး အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်တာပါ ”

“ အဲဒါကို မောင် မကျေနပ်တာ မှ တကယ်ဆို သူ့အလုပ်လုပ်

ချင်ရင် မိသားစုပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်လို့ရတာပဲ ဒါကို ဥပေက္ခာ
ပြုပြီး ဟိုကောင်ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမား သွားလုပ်တယ်ဆိုတော့
စဉ်းစားကြည့် ”

“ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ် မောင်မဏီလျှမ်းကို
သမီး အနီးကပ်လေ့လာ အကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့ ”

“ ဘာလဲ မ အဲဒီကောင်နဲ့ ပန်းသွေးကို မက ကြည်ဖြူနေ
တာလား ”

“ သမီးလေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ထင်တာပဲ မောင် ”

“ မောင်ကတော့ ပြောထားပြီးသားနော် ဒီကိစ္စကို လုံးဝသဘော
မတူဘူး မ.ကျေနပ်ရင်လုပ် မရဲ့သမီးပဲ မောင်နဲ့မဆိုင်ဘူး ”

“ ဟင်. . . ”

ဦးဗလမင်းမော် စကားကြောင့် မေမေ မျက်စိမျက်နှာပျက်
သွားခဲ့သည်။

ပန်းသွေးရင်ထဲက ဒေါသစိတ်တွေကို ချုပ်ထိန်းမရတော့တာမို့
အိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ် ဦးဗလမင်းမော်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ
ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ပါနဲ့လို့ ပန်းသွေးပြောချင်တယ် ”

“ ဟင် ”

“ သင်း ပြန်လာပြီလား ”

ပန်းသွေးနှင့်ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိပြီမို့ ဦးဗလမင်းမော် မျက်စိ မျက်နှာပျက် ညှိမှောင်သွား၏။ မေမေက ပန်းသွေးကို မျက်နှာချိုသွေးရင်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းဖို့ ကြိုးစား၏။

ပန်းသွေးကတော့ ပြဿနာကို အပြတ်ရှင်းလင်းဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီမို့

“ ပန်းသွေးနဲ့ဦးဗလမင်းမော် ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး ဒါကြောင့် ပန်းသွေးကိစ္စကို မဝေဖန်နဲ့ မကြိုက်ဘူး ”

“ မဟုတ်သေးဘူး ပန်းသွေး ငါက ဖြစ်သင့်တာကို ပြော တာပါ ”

“ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး ပန်းသွေးဘဝကို ပန်းသွေးရပ်တည် တည်ဆောက်နိုင်ပါတယ် တမင်မေမေတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ မလုပ်တာ မဏိလျှမ်းနဲ့ပန်းသွေးကိစ္စလည်း ဦးဗလမင်းမော်နဲ့ မသက်ဆိုင် ဘူး ဒါ ပန်းသွေးဘဝ ပန်းသွေးအနာဂတ်ပဲ ”

“ မင်းက ဒီကောင့်အားကိုးနဲ့လူကြီးတွေကို ပုန်ကန်တာလား ပန်းသွေး ”

“ အဟင်း ပန်းသွေးနီနီ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ အားမကိုးတတ်ဘူး ဦးဗလမင်းမော် ”

“ မင်းကိုမင်း သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ပန်းသွေး မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲ နေရာတကာမှာ ဦးဆောင်လို့မရပါဘူးကွာ မတူညီမှုတွေ အများကြီးပါ ”

“ ဒါကတော့ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားမှ မဟုတ်ပါဘူး ဦးဗလမင်းမော် ယောက်ျားတွေမှာတောင် အသွင်စရိုက်ချင်း မတူညီကြပါဘူး မဏိလျှမ်းရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေပြောပြီး ရှင်ဝေဖန်တိုက်ခိုက်နေတာ ပန်းသွေး သိတယ် ”

“ ကိုယ်က စိုးရိမ်လို့ သတိပေးနေတာ ပန်းသွေး ”

“ မဏိလျှမ်းရဲ့စိတ်ဓါတ်ကို ပန်းသွေးသိတယ် သူ့ရဲ့သိက္ခာ အရည်အချင်းအားလုံးကို ပန်းသွေးယုံကြည်တယ် ပန်းသွေးမြင်နေ သိနေတဲ့ ယောက်ျားတွေထက် မဏိလျှမ်းက အရည်အချင်းရှိပါတယ် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့လူတစ်ယောက်လေ အဟင်း မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မျှော်ကိုးချက်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး ”

ပန်းသွေးစကားကြောင့် ဦးဗလမင်းမော် အနာပေါ်တုတ်ကျ ခံရသလို နာကျင်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီလျက် ပန်းသွေးကို ချစ်ရဲရဲကြည့်၏။

“ သမီး ပန်းသွေး... တော်တော့ ”

“ သမီးကို မတားမြစ်နဲ့ မေမေ ဒီကိစ္စမှာ မေမေယောက်ျားက

ဝင်ပြီး စွက်ဖက်နေတာ ”

“ အို... ဒီလိုမပြောရဘူးလေ သမီးရဲ့ ”

မေမေ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြဿနာကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရနိုင်တော့ပါ။ ဦးဗလမင်းမော် ချာခနဲ လှည့်ကာထွက်သွားခဲ့သည်။

ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ကာ ပြုံးနေမိသည်။ ရင်ထဲက မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ခံစားချက်တွေအတွက် ပွင့်အံ့ထုတ်လိုက်ရတာ ပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။

“ သမီးရယ် ဘာဖြစ်လို့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်း ပြောနေရတာလဲ ”

“ သမီးပြောတာ မှားသလား မေမေ သူက မဏိလျှမ်းကို သမီးနဲ့မေမေ ကြည်ဖြူတာကို မကျေနပ်ဘူး သူ့လိုမက်မောတွယ်တာ စရာတွေကြောင့် ကြံစည်တာလို့ ထင်နေတယ် အဟင်း အဖြေက အရှင်းကြီးပဲ မေမေရယ် ဦးဗလမင်းမော် မေမေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ သူလုပ်ချင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးတစ်ခုအဖြစ်ပါ ”

“ အို... သမီးဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ”

“ မေမေကွယ်ဝှက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ သမီးအားလုံးသိတယ်

မေမေနဲ့လက်ထပ်ချိန်မှာ ဦးဗလမင်းမော်မှာ ဘာအရင်းအနှီးမှ မရှိဘူး မေမေ့ကို လက်ထပ်ယူပြီး သူ့စိတ်ကူးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာ ”

“ တော်... တော်ပါတော့ သမီးရယ် အဟင်း... အဟင်း... ဟင့် ”

မေမေ့မျက်ရည်စတွေကိုမြင်တော့ ပန်းသွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမကြောင့် မေမေ့မျက်ရည်ကျခဲ့တာလား။ ဦးဗလမင်းမော် ကြောင့်လား။ ပန်းသွေးရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာ၏။

ပြင်ဆင်မရနိုင်တော့သော အရာအားလုံးအတွက် ခုချိန်မှာ မေမေ့ကိုလည်း ပန်းသွေးအပြစ်မထင်ချင်ပါ။

သမီးအနာဂတ်အတွက် မေမေ အားကိုးရာရှာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေရှာခဲ့သော ယောက်ျားက အတ္တကြီးသူ၊ လောဘရမ္မက်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မေမေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်လာတော့ သူ ကြိုးစားမှုကြောင့်ဟု ဂုဏ်ယူချင်သည်။ ပန်းသွေးတို့သားအမိက ဘုရားတစ်ဆူ ဂုတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်စေချင်သည်။

ဒါတွေကို ပန်းသွေးသိနေပါသည်။ မေမေကတော့ မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့တာလား။ မျှိုသိပ်နေခဲ့တာလား။

ပင့်သက်မောတစ်ခုနှင့် ပန်းသွေးမေမေအနီးက ထွက်ခဲ့မိသည်။
မေမေ့ကို ပန်းသွေးသနားပါသည်။ မေမေမှားယွင်းခဲ့သည်ဟုတော့
ပန်းသွေးမဆိုလိုပါ။

မေမေတောင့်တသလို စီးပွားရေးပိုင်းမှာ တိုးတက်ခဲ့ပေမယ့်
မေမေဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့တာတွေလည်း ရှိတာကိုသိစေချင်သည်။

ဦးဗလမင်းမော်ရဲ့စိတ်ထားကို မေမေပဲ အသိဆုံးဖြစ်မည်။

ပန်းသွေးသိထားသလောက်တော့ ဦးဗလမင်းမော်သည် မေမေ
ကွယ်ရာမှာ အပျော်အရွှင်လေးတွေရှိတာ ပန်းသွေးကြားနေခဲ့တာ ကြာပြီ
ပန်းသွေးမျက်စိနဲ့လည်း တပ်အပ်မြင်ဖူးခဲ့တာ သုံးလေးကြိမ်မကပါ။

ဒါတွေကြောင့်လည်း ဦးဗလမင်းမော်ကို ပန်းသွေး အထင်
မကြီးခဲ့။ လေးစားလို့မရနိုင်ပါ။

မေမေ့အတွက်တော့ ပန်းသွေး ရင်မောမိသည်။

မေမေသာ ပန်းသွေးဆန္ဒကို လက်ခံပေးခဲ့လျှင် ဒါတွေဖြစ်လာ
စရာမရှိ။ လောကကြီးမှာ ငွေကြေးနေပြည့်စုံမှုအတွက် ပေးဆပ်လိုက်
ရသော အရာများစွာလည်းရှိတက်ပါတယ် မေမေ။

အဲဒီအရာတွေက ဘယ်တော့မှ ပြန်အစားထိုးမရနိုင်တဲ့
မေတ္တာနဲ့ နွေးထွေးတဲ့မိသားစု ဘဝလေးပါပဲ။

မေမေနဲ့သမီးကြားမှာ ဒီနွေးထွေးမှုလေး ကင်းဝေးခဲ့တာ ငါးနှစ်

ကျော်တောင် ကြာခဲ့ပြီနော်။

အဲဒီကာလတွေက အစားထိုးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မေမေ
သိစေချင်လိုက်တာ မေမေရယ်။

ခခ ပြန်တုံပြန်ပြုရမှာပေါ့။ ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။
မဏိလျှမ်း တန့်န့်စိုးထိတ်ခံစားရအောင် နှိပ်စက်နိုင်လျှင်တော်ပြီ။

မဏိစွမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သနားမိတာကလွဲလို့ ခခရင်ထဲမှာ
ဘာမှမရှိတာလည်း သေချာပါသည်။

ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က ခခနှလုံးသားကို
လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်းမှ မရှိခဲ့ဘဲလေ။ အရေးကြီးတာက မဏိစွမ်းဆိုသော
ခပ်နံ့နံ့ကောင်လေးတစ်ယောက် နှလုံးသား ခခကြောင့် နာကျင်ခံစားလိုက်
ရတာမျိုးပဲ လိုချင်သည်။

ဒါမှ ညီဖြစ်သူအတွက် မဏိလျှမ်းမှာပါ အပူတွေ ကူးစက်
လောင်ကျွမ်းပေလိမ့်မည်။

'သူခရိပ်မြိုင်' အိမ်ဟုအမည်နာမ ထွင်းထားသော ကြေးနီပြား
ဆိုင်းဘုတ်လေးကို 'ခခြေဝင်းအုတ်တိုင်မှာ မြင်တွေ့ရ၏။ ကားလေးကို
ဒြဲတံခါးရှေ့မှာရပ်ပြီး ခခကားဟွန်းသံနှစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်
ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသည်။ ခြံစောင့်
ကလီပဲဖြစ်မည်။

ညီညာသော ကွန်ကရစ်လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ
ခရင်ပုံနန်းတွေက လှပဝေဆာစွာ ပွင့်နေသည်။ ညာဘက်ကို အနည်းငယ်

အခန်း (၂၆)

မဏိစွမ်းနှင့် နီးစပ်ကျွမ်းဝင်ဖို့အတွက် အဖြစ်နိုင်ဆုံးနည်းလမ်း
က ဒါပဲဟု ခခ နားလည်သည်။

လမင်းအိမ်ဆိုသော ဂျစ်ပေပေ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကောင်မလေးရဲ့
အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသော မဏိစွမ်းနှင့် နောင်တွယ်ဖို့အတွက် ခခ ကြိုးစား
ရပေလိမ့်မည်။

အသေအချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် ဆွဲလေးဆိုသော လမင်းအိမ်ကို
ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်သောအလုပ်
မဟုတ်မှန်းလည်း ခခကြုံတွေ့ထားခဲ့မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ခခ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရမည်။ ဒါမှ မဏိလျှမ်းနှင့်
ပန်းသွေးနီနီကို ခခ အနိုင်ယူပြန်မိမှာလေ။

ခခစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သလို မဏိလျှမ်းတို့ကိုလည်း

ချိုးကျွေးသွားသော ကွန်ကရစ်လမ်းအဆုံးမှာ သုခရိပ်မြိုင်စံအိမ်ကြီးက
ခမ်းနားထည်ဝါစွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

သုံးထပ်တိုက်ကြီးက ခန့်ငြားသလို အမြင်ဆန်းသော ဗိသုကာ
လက်ရာနှင့် တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်သည်။

မှန်တံခါးတွေက ဥရောပဆန်သည်။ အနက်ရောင် ဖိုတိုဂရေ
မှန်ချပ်တွေက နေရောင်အောက်မှာ ရောင်ပြန်လက်နေသည်။

ဝရန်တာလေးတွေက ကြွေးသားပန်းပုတိုင်တွေနှင့် အလှူမိနိယံ
သံတိုင်တွေကို ဒီတိုင်းဆန်းအောင် ရောယှက်ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်သည်။

အပြင်က မြင်ကြည့်ယုံနှင့် သုခရိပ်မြိုင် အိမ်ကြီး၏ ထည်ဝါ
ကြွယ်ဝမှုကို ခခ ခန့်မှန်းလို့ရ၏။

မဏိစွမ်းဖခင် ဦးမြတ်ကျော်ခေါင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ဆွဲလေးမိခင်
ဒေါ်မြတ်မြတ်ခိုင်တို့ နှစ်ဦးပိုင်ဆိုင်မှုတွေက စိတ်ကူးနှင့်တောင် မခန့်မှန်း

နိုင်အောင် ပြည့်စုံမှာသေချာသည်။

“ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲကွဲ့ ”

“ ဆွဲလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ခခက အန်ကယ်ဦးဝေမိုင်းညိုရဲ့
တူမပါ ခခနောင်လို့ ပြောလိုက်ပါရှင် ”

“ လေးလေးမိုင်းရဲ့တူမ ဟုတ်လား ဦးဒိုးကြီး ”

စူးစူးရှရှ ပေါ်လာသောအသံက ခြံတံခါးနံဘေးက ပန်းရုံတွေ

ထဲက ဖြစ်သည်။ ဆွဲလေးအသံဆိုတာ ခခသိသည်။

“ ဟုတ်... ဟုတ်တယ်တဲ့ ဆွဲလေး ”

ခြံစောင့်ကြီးက ရိုဂိုကျိုးကျိုး ဦးညွှတ်ပြောသည်။ ကြောင်ဖြူကြီး
တစ်ကောင်ကို ပွေ့ပိုက်ထားသော လမင်းအိမ် ခြံတံခါးနောက်မှာ
ပေါ်လာ၏။ အညိုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် ဝင်းအိသော အသားအရည်က
ထင်းနေသည်။

သွယ်၍ပိန်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဂါဝန်လေးအောက်မှာ
ပျောက်နေသည်။ နုဖတ်သော မျက်နှာလေးနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော
အဝတ်အစားကြောင့် ကလေးငယ်လေးလို ထင်မှတ်လောက်သည်။

မျက်နှာလေး နုဖတ်ချောမွေ့ပေမယ့် အမြဲတမ်းမူန့်ကုပ်
ထားသော မျက်ခုံးတွေနှင့်ရန်လိုသော မျက်ဝန်းတွေကြောင့် နာမည်နှင့်
မလိုက်ဖက်တာ ထင်သည်။

“ ဆွဲ ခခလေ ခခနောင်ပါ အန်ကယ်မိုင်းက ဒေါ်မြတ်မြတ်
ခိုင်ကို လက်ဖက်ခြောက်တွေ ပေးခိုင်းလို့ ”

“ လက်ဖက်ခြောက်ဟုတ်လား ဘာလုပ်ရမှာလဲ အိမ်မှာ
အများကြီးရှိတယ် ”

စတွေ့ကတည်းက ဆက်ဆံရေးက အချိုးမပြေ။ ဒါကြောင့်
လည်း အန်ကယ်မိုင်းက ခခသွားပို့ပေးမည်ဆိုတော့ တားမြစ်တာဖြစ်

မည်။

ရှုမပေပေ တူမအကြောင်း သိနေသည်ကို။ ခခကိုယ်တိုင်က ဖြစ်ပါတယ် ပြဿနာမရှိပါဘူး ဇွတ်ပြောလို့ အန်ကယ်မိုင်း ခွင့်ပြု လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ ဆွီလေးက ဆက်ဆံရေးညံ့တယ် ခလေးရေ သူနဲ့တွေ့ရင် သည်းခံပါကွယ် ကြားက အန်ကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ် ”

အန်ကယ်မိုင်းက ကြိုတင်တောင်းပန်ထားသည်။ ခခကိုယ်တိုင် ကလည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ။

“ အန်ကယ်မိုင်းက သူ့အစ်မမှာထားလို့ လာဖို့ခိုင်းလိုက်တာ ဆွီလေးရဲ့ မဲခေါင်ဘက်ကလာတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်တွေပါ ”

“ လေးလေးမိုင်းကလည်း မာမီအတွက်ပဲလား ဆွီအတွက် ဘာမှမပေးလိုက်ဘူးလား ”

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ဖိတ်ခေါ်ဖို့ကို သတိမရဘဲ သူပြောချင်တာ တွေချည်း ပြောနေတာကို ခခ အတော်ပဲ သည်းခံနေရ၏။

“ လေးလေးမိုင်းက အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ သတိမရပေမယ့် ခခက ဆွီလေးအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ခဲ့ပါတယ် ”

“ လက်ဆောင်... ဘာလဲ... ဘယ်မှာလဲ ”

“ ပါ ပါတယ် ဆွီလေးရဲ့ ဟို ခြံတံခါးဖွင့်ပါဦး ကားထဲက

လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်တွေလည်း သယ်ရဦးမယ် ”

ခခအပြုံးလေးစွက်ကာ ချော့မော့ပြောလိုက်မှ ဆွီလေးက ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးဖို့ ခေါင်းညိတ်သည်။

ခခကားလေးကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မမောင်းတော့ဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးနံဘေးမှာပဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ ကားကလည်း တကယ့်အစုတ်အပွဲကြီးပဲ ”

ခခမျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ စူပါဆလွန်းကား ဖြူလေးကို ကြည့်ကာ ဆွီလေးက အားမနာတမ်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်ဝင် အောက်မှာ ရပ်ထားသော သူခရိပ်မြိုင်၏ သိန်းထောင်ချီကားကြီး နှစ်စီး ဆက်ဆာလျင်တော့ ခခကားလေးက တကယ့်အစုတ်ပါပဲ။

ခခရင်ထဲ လိုက်တက်လာသည့် ရှက်ဒေါသကို မျှိုသိပ်ရင်း

“ အဟင်း ခခတို့က ဆွီလေးတို့လောက်မှ မချင်းသာတာပဲလေ ကဲ ဟောဒီမှ လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်တွေ ဘယ်သူ့ကို သယ်ခိုင်းမှာလဲ သုပ်ပါဦး ”

“ ဦးဒိုးကြီးမကိုင်နဲ့ လက်ထဲက ရွှံ့စရာ စွမ်း... စွမ်း ဒီကို ပြန်ဖြန်လာစမ်းပါဟဲ့ ”

အိမ်ထဲက အပြေးထွက်လာသော မထီစွမ်းက ချိုင်းပြတ် စွပ်ကျယ်စေ့နှင့် ပုဆိုးနက်ပြာလေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အိမ်နေရင်း

အဝတ်အစားနှင့်တောင် ငေးကြည့်လောက်အောင် ချောသော မဏိစွမ်း
အသေအချာကြည့်လေ မဏိလျှမ်းနှင့်တူလေလေ။ ခခ
ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ ဆွီလေး ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင် ”

“ ဒီမှာ လေးလေးခိုင်း ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်
တွေတဲ့ သိမ်းသွားလိုက်စမ်း ”

မဏိစွမ်းခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ ကားနောက်ခန်းထဲက
အိတ်နှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်သယ်သည်။

“ ခခ တစ်ထုပ်ကူသယ်မယ်လေ စွမ်းရဲ့ ပေးပါ ”

“ ဟာ ရပါတယ် ကျွန်တော်နိုင်ပါတယ် ”

မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြည့်လဲ့အပြစ် ကင်းစင်
သည်။ ခခ ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေထဲ စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ကာ ပြုံးပြတော့
စွမ်း မျက်နှာလွှဲ ရှောင်တိမ်းသွား၏။

တကယ့်ကို ငိုသားတဲ့စွမ်းပါပဲ။ မဏိလျှမ်းလို မဟုတ်တာတော့
သေချာ၏။ ဒီတစ်ခါ ခခထင်မြင်ချက်တွေ လွဲမှားစရာအကြောင်းမရှိ။

“ အိမ်ထဲသယ်သွား စွမ်း ပြီးရင် ငါ့အတွက် စတော်ဘယ်ဒီ
တစ်ဘူးယူခဲ့ ”

စွမ်း ပုတ်သင်ညိုလေးလို ခေါင်းညိတ်ကာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်

နှစ်လုံးကို ဆွဲကာ ထွက်သွား၏။ အရပ်အမောင်းမြင့်မားပြီး အသားအရည်
ဝင်းဝါစိုပြေပုံက မဏိလျှမ်းနှင့်တူတာပါပဲ။

“ ဒီမှာ ရှင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆောင်ကဘာလဲ ”

လက်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားသော ကြောင်ဖြူကြီးကို ပွတ်သပ်
နေရင်း ဆွီလေး လှမ်းမေးတာမို့ ခခ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက အနီရောင်
ပလပ်စတစ်ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်၏။

ဆွီလေးကို မျက်နှာလုပ်ဖို့ ခခပလာဇာမှာ ဆင်းဝယ်ခဲ့သော
ဆံညှပ်ကလစ်လေးဖြစ်သည်။ အသည်းနှစ်ထပ်ပုံ ကျောက်ရောင်စုံ
လေးတွေ ထိုးခြယ်ထားသော ဖန်စီကလစ်လေး တန်ဖိုးကမသေး
ခခအိတ်ထဲက နှစ်သောင်းနီးပါးခုန်ထွက်သွားခဲ့၏။

“ ရော... ဆွီလေးအတွက် ခခရဲ့ခင်မင်မှုလက်ဆောင်ပါ ”

“ ဘာကြီးလဲ ဖွင့်ပြစမ်းပါဦး ”

တင်တင်စီးစီး စေခိုင်းမှန်းသိပေမယ့် ခခအပြုံးမပျက်
ဟန်ဆောင်ရင်း ဘူးနီလေးကို အသာဖွင့်လျက် ဆွီလေး မြင်အောင်
ပြလိုက်၏။

“ ဖန်စီဆံညှပ်ကလေးလေ မလှဘူးလား ဆွီလေးရဲ့ ”

လှပသော ဆံညှပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ ဆွီလေးနှာခေါင်း
ရဲ့သည်။

“ ဆွဲလေး မကြိုက်ဘူးလားဟင် ”

“ မကြိုက်ဘူး ချောကလက်တစ်ခုလောက်တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး ”

အားမနာတမ်းပြောကာ ကြောင်ဖြူကြီးကို ပွတ်သပ်လျက် မြက်ခင်းစပ်က ဒရင်းဘက်လေးပေါ် ထိုင်ချ၏။ ခခရိုနေတာကိုတောင် ဂရုမစိုက် လုပ်ပုံက ရိုင်းစိုင်းလွန်း၏။

သည်လောက်အထိ ဆိုးလှတဲ့ အမိုင်းအစိုင်းမလေးကို ခခ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မည်လား။ ဟင့်အင်း အရှုံးပေးလို့ မဖြစ်ဘူး အခု ခခ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်အားတင်းရသည်။

ခခကို ဥပေက္ခာပြုလျက် ကြောင်ဖြူကြီးကိုပဲ ပွတ်သပ်ချော့နှောနေသော ဆွဲလေးအနီးကို ခခ အပြုံးမပျက် တိုးလှမ်းခဲ့ရင်း

“ ခခ ထိုင်မယ်နော် ဆွဲလေး ”

“ ထိုင်လေ ထိုင်ပေါ့ ”

ကျောမှီပလပ်စတစ်ခုံလေးမှာ ခခ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ ဆွဲလေး မကြိုက်လည်း အမှတ်တရအဖြစ် ယူထားလိုက်ပါ တို့က ခင်မင်လို့ ရည်စူးဝယ်လာတာ လက်ခံနော် ဆွဲလေး ”

စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းတင်ပေးလိုက်သော ဆံညှပ်ဘူးလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆွဲလေး ပျက်မှောင်ကုပ် စုပ်သပ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲက အချိုရည်ခန်းကိုကိုင်ကာ မဏိစွမ်း ထွက်လာ၏။ ဆွဲလေးလက်ထဲကို စတော်ဘယ်ရီဘူး ကမ်းပေးရင်း ခခ အတွက်လည်း အချိုရည်တစ်ဘူးကို စွမ်း ကမ်းပေး၏။

“ သောက်လိုက်ပါဦး မ... ”

“ ကျေးဇူးပဲ စွမ်း တို့နာမည် ခခနောင်ပါ ခခလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မခခ... ”

“ အာ... နားထောက်လိုက်တာ ခခလို့ပဲခေါ်ပါ ”

“ စွမ်း ငါ့အတွက် နောက်တစ်ဘူးလောက် သွားယူပေးပါဦး ”

ဆွဲလေးက ကြားထဲက စေခိုင်းပြန်တာမို့ စွမ်း ခေါင်းကလေး ညှိတ်ကာ အိမ်ဘက်ပြန်ထွက်သွားရပြန်ရှာသည်။

“ အဟင်း မဏိစွမ်းက ဆွဲလေးရဲ့အစ်ကို တစ်ယောက်ဆိုတာ အနီကယ်မိုင်း ပြောပြလို့ ခခသိထားပါတယ် ”

“ အစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး ပထွေးရဲ့သား တကယ်တမ်းကျ ဘာမှမတော်ပါဘူး ”

စကားလုံးတွေက ရင့်သီးသည်။ စွမ်းကြားမှာစိုးရွံ့ ခခတောင် အားတုံ့အားနာဖြစ်ရ၏။ ဆွဲလေးကတော့ ဂရုမစိုက်သလို ဟန်မပျက် ခို၏။

“ ခဏလေး ဒီပစ္စည်းက ရှင် ဆွီလေးကို လက်ဆောင်ပေးတာ နော် ”

“ ဟာ ဟုတ်တယ်လေ ဆွီလေးရဲ့ အန်ကယ်မှိုင်းတူမဆိုတော့ ခခနဲ့ဆွီလေးကလည်း ညီအစ်မတော်တာပေါ့ ညီမလေးလိုစင်လို့ ပေးတာ ”

“ ဆွီ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ အသုံးမတည့်ပါဘူး ပြီးတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ ကျောက်ပွင့်တွေကို လုံးဝမဆင်ဘူး ခခပေးတာဆိုတော့ လက်ခံယူထား ပါ့မယ် ”

“ အမှတ်တရအဖြစ်ပဲ သိမ်းထားပေါ့ ဆွီလေးရယ် ”

“ ဒီအတိုင်းပစ်ထားရတာ ဘာတန်ဖိုးရှိမှာလဲ ဆွီလေးရဲ့ ကြောင်ဖြူကြီးကို ပြန်ဆင်ပေးမှာပေါ့ အဟင်း ”

စားပွဲပေါ်ကဘူးလေးထဲက ဆံညှပ်ကလစ်လေးကို ဆွီလေး ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူသည်။ ပြီးတော့ ပွေ့ပိုက်ထားသော ကြောင်ဖြူကြီး ခေါင်းပေါ်က အမွှေးထူတွေကြားမှာ ဆံညှပ်လေးကို ထိုးပေးနေ၏။

ခခ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အချဉ်ရည်နှင့် အပက်ခံထားရသလို နီမြန်းနေ၏။ ဒါ တမင်ယုတ်မာတာ။ ခခကို နှိမ်ချိုးလိုက်တာ။

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ခခမျက်နှာ ထူပူလျက် နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်း စေ့ပိတ်ထားရ၏။

ကြောင်ဖြူကြီးက မနေတတ်သလို ခေါင်းကိုယမ်းကာ ခါချ၏။

“ ဟဲ့ ဖြူဖွေး ငြိမ်ငြိမ်နေလေ စွမ်း... လာ ဒီကိုလာပါဦး ”
စတော်ဘယ်ရီအအေးဘူးကို ကိုင်ကာ စွမ်း အပြေးရောက်လာ သည်။

“ ဖြူဖွေးကို ချုပ်ထားစမ်း ”
ဆွီလေးစကားကို စွမ်း မငြင်းနိုင်ပဲ။ ဖြူဖွေးကို ချုပ်နှောင်ကိုင် ပေးထား၏။

“ ခေါင်းမှာ မပန်ချင်ရင် နားရွက်မှာပဲ ပန်တော့ ကဲ... ”
ကြောင်ဖြူကြီးနားရွက်မှာ ဆံညှပ်ကလစ်လေးကို ညှပ်ကာ ပန်ဆင်ပေး၏။

“ ရပြီ ဖြူဖွေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တော့ စွမ်း ”
ကြောင်ဖြူကြီး အနေမတတ်သလို ခေါင်းကို လှုပ်ခါကာ အိမ်ကြီးဆီ ပြေးသွားခဲ့သည်။

ခခဒေါသစိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ လုံးကြွလာ၏။ ဆွီလေး မျက်ဝန်း တွေက မထိတရီ အပြုံးရိပ်တွေ ခိုတွယ်ကာ ခခကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။
စွမ်း မျက်ဝန်းတွေက တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသလို။ ခခ အပြုံး ဘစ်ခုကို ကြိုးစားဖန်ဆင်းရင်း ထရပ်မိ၏။

“ တို့ကို ခွင့်ပြုဦး ဆွီလေး ”

“ ကျေးဇူးတင်တယ် ခခ နောက်လည်း လာလည်ဦးနော် ”

ဆွိတစ်ယောက်တည်းပျင်းလို့ အဟင်း...ဟင်း "

ခခ အပြုံးမပျက် ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒေါသနှင့်ရှက်စိတ်တွေအောက်မှာ ဆွိလေးတစ်ကိုယ်လုံး ကြေမ္မာ သွားမတတ်။

စိတ်ချ လမင်းအိမ်။

မင်းကို ငါ အရှုံးမပေးဘူးဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါ။

အခန်း (၂၇)

မဏိလျှမ်းရဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ ပန်းသွေး အလုပ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပတ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ မဏိလျှမ်းက တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပန်းသွေးဆီ ဆရာကလာတတ်ပါသည်။

“ ပန်းသွေး အဆင်ပြေရဲ့လားဟင် ”

“ ပြေပါတယ် မဏိလျှမ်း အေးဆေးပဲ ”

“ ညနေပြန်ရင် ကိုယ်နဲ့အတူ ပြန်မယ်နော် ဆိုဒ်တစ်ခု သွားကြည့်ပြီး လေးနာရီအိမ် ပြန်ခဲ့မယ် ”

မဏိလျှမ်းကတော့ ဂရုစိုက်ရုံပါ။ ပန်းသွေးနှင့် မဏိလျှမ်း အခြေအနေကို ကြာတော့လည်း စာရေးမလေး မေသူတောင် ခိုင်မိနေ၏။

“ ဆရာက မပန်းသွေးကို ဂရုစိုက်တယ်နော် ဆရာနဲ့မပန်းသွေးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆို ”

“ မဏိလျှမ်းပြောတာလား ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာမ မမသွေးကို လိုတာကူညီဖို့လည်း မေသူ့ကို မှာထားတယ် ဟို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် မမသွေး ဆရာနဲ့မမသွေးကို အားလုံးက ချစ်သူတွေတဲ့ ”

“ ဟယ် မဟုတ်တာ ”

“ မမသွေးပြောလို့ ယုံရမှာ မေသူတောင် လက်မခံချင်ဘူး ချစ်သူတွေ မဟုတ်သေးရင်တောင် မကြာခင်ဖြစ်သွားကြမယ် ထင်တယ် နော် ဆရာက မမသွေးကို ချစ်နေတာ သေချာတယ် ”

မဏိလျှမ်း အပြုအမူတွေက အားလုံးရိုပ်မိအောင် ပိုလွန်းနေ သည်လား။ ပန်းသွေး မေသူ့ကို အပြုံးလေးနှင့်ပဲ နှုတ်ဆိတ်ကြည့်နေ လိုက်၏။

“ ဆရာ့ကို မိန်းမမယူတော့ဘဲ လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ် ထင်ထားကြတာ အခုမှပဲ သိတော့တယ် အင်း မမသွေးနဲ့ ဆရာက လိုက်ဖက်ပါတယ် ဆရာက မမသွေးကို အရမ်းချစ်ပုံပဲ သိပ်ဂရုစိုက်တယ် ရုံးထဲမှာ ဆရာက အမြဲတမ်း တည်တည်ခန့်ခန့် နေသလောက် မမသွေးနဲ့ ကျတော့ ပြုံးနေတာပဲ ”

ပန်းသွေးလည်း သိပါသည်။

မဏိလျှမ်းရဲ့ ဂရုတစိုက်ရှိမှုတွေက ပန်းသွေးအပေါ် ပိုမိုလွန်း

သည်။ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် ပန်းသွေးနှင့်အတူဖြစ်အောင် မဏိလျှမ်း စီစဉ်ထားပုံရသည်။

ပန်းသွေးအိမ်က ကားလေးထွက်ပြီဆိုလျှင် လမ်းထိပ်မှာ မဏိလျှမ်း ကားလေးက ရပ်စောင့်ကာ ရှိနေတတ်၏။ ပြီးတော့ ပန်းသွေး ကားနောက်က အသာလေးမောင်းကာ လိုက်လာတတ်တာ ရုံးခန်း ရောက်တဲ့အထိ။

မဏိလျှမ်း အလုပ်များ၍ အပြန်နောက်ကျသည့်နေ့တွေမှာတော့ စိတ်မချနိုင်စွာ ပုန်းဆက်လှမ်းပြောတတ်၏။

“ ပန်းသွေး ကိုယ် ဒီနေ့တော့ ဆိုဒ်ထဲမှာ မိုးချုပ်မယ် ပန်းသွေး စောစောပြန်နော် ကားကိုဂရုစိုက်မောင်း မိုးမချုပ်စေနဲ့နော် ပန်းသွေး ”

“ ရှင်ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမားတွေကို ရှင်ဒီလိပ် စည်းကမ်းတွေ အမိန့်တွေ ပေးတတ်သလား မဏိလျှမ်း ”

“ ဟာ မဟုတ်တာ ပန်းသွေးတစ်ယောက်တည်းပဲ အဲဒါက ပန်းသွေးကို စိုးရိမ်လို့ ”

“ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုတ်အောင် မလုပ်နဲ့နော် အလုပ်ကထွက်မိမယ် ”

“ ပန်းသွေးကို မလုပ်စေချင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းလည်း မြင်ချင်တယ် ပန်းသွေးရုံးမှာမရှိတော့ရင် ကိုယ်တော့ အတော်ခံစားရမှာ သေချာတယ် ”

“ ဒုက္ခပဲ ကျွန်မကပဲ ရှင့်အတွက် အမြဲတမ်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေရတော့မယ့်အတိုင်း ”

“ ဟင့်အင်း အဲဒါ ကိုယ့်ဆန္ဒမှမဟုတ်တာ ကိုယ် ပန်းသွေးကို ရှိနေစေချင်တာ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် နေရာမှာပါ ”

“ ဟိုး တော်ပြီ ဒါ... အလုပ်ချိန် ”

စကားပြတ် ဖုန်းချလိုက်ပြီးတိုင်း ပန်းသွေးရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။

တကယ်ဆို ပန်းသွေးကိုယ်တိုင်လည်း မဏီလျှမ်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ ရစ်နှောင်နေမိပြီလား။

ညနေခင်းတွေမှာ နှစ်ဦးထိုင်ဖြစ်သော ဆိုင်ကလေးမှာလည်း ပန်းသွေးရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်နွေးကာ ကြည်နူးရ၏။ သည်လို ကြည်နူး မှုတွေကို ပန်းသွေး တွယ်မက်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်နှင့် နှောင်ဖွဲ့နေတတ်သော သဘော မှန်ကန်ခဲ့လျှင် ပန်းသွေးနုလုံးက သံယောဇဉ်ကြိုးတွေအောက်မှာ တုပ်နှောင်နေခဲ့ပြီလား။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။

အချစ်ဆိုတာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတတ်တဲ့ ဧည့်ဆိုး တစ်ယောက်လိုလား။

ပန်းသွေး သိချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၂၈)

“ အား... စူးလိုက်တာ... အ... ”

“ ဟင်... ဆွဲ... ဆွဲလေး... ဘာဖြစ်တာလဲ ”

နှင်းဆီပွင့်ဆီ သတိမဲ့စွာ လှမ်းမိသော ဆွဲ လက်ချောင်းထိပ်မှာ နီရဲသောသွေးတွေ တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျလာ၏။

“ အား... နာတယ်... နာတယ်... ”

“ မှန်း... စွမ်းကိုပြစမ်း ”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စွမ်း သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ သွေးစိမ်းတွေ စီးကျနေသော လက်ချောင်းကို စွမ်း ငုံ့စုပ်သည်။

“ အိုး... စွမ်း... မ... မလုပ်နဲ့ဟာ... ”

စွမ်း ဒီတစ်ခါတော့ ဆွဲလေးစကားကို နားမထောင်။ နှင်းဆီဆူး မှာ အဆိပ်ရှိတာသိသည်။ ထိုအဆိပ်တွေ ပြယ်လွင့်သွားအောင် စုပ်ထုတ်

ပစ်လိုက်၏။

“ လွတ်... လွတ်စမ်း စွမ်း ”

ဆွဲလေး ရုန်းကန်နေတော့မှ သူ လွတ်ပေးလိုက်မိသည်။ ရဲရဲနီ နေသော ဆွဲမျက်နှာလေးမှာ ဒေါသရိပ်တွေလား စွမ်း ငေးကြည့်မိ၏။ မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေက သည်တစ်ခါတော့ မျက်လွှာချ ရှောင်တိမ်းသွား ခဲ့သည်။

“ နှင်းဆီဆူးက အဆိပ်ရှိတယ် ဆွဲလေးရယ် ဒါကြောင့် သွေးတွေကို စုပ်ထုတ်ပစ်ရတယ် နို့မို့ အဆိပ်တက်လိမ့်မယ် ”

“ ငါ့ဘာသာ ညှစ်ထုတ်မှာပေါ့ နှင်းပါးစပ်ကြီးနဲ့ ရွံစရာ ကောင်းလိုက်တာ ”

ဆွဲလေး သူ့ရှေ့က ပြေးထွက်သွားသည်။ သင်းပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ သော ရေမွှေးရနံ့သင်းသင်းက အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သည်တစ်ခါတော့ စွမ်းရင်ထဲကို လှုပ်ခတ်သွားစေ၏။ ဆွဲလေးမကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ပြဿနာရှာဦးမည်လား။

စိုးရိမ်စွာနှင့် သူ့အိမ်တက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ဆွဲလေးလက်ဆေး နေတာလား ရေချိုးခန်းဘက် ရောက်ခဲ့တော့လည်း မတွေ့။

မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း မရှိ။

နောက်ဆုံး ဆွဲလေးရဲ့အခန်းဆီ သူ တက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအထပ်မှာရှိသော ဆွဲလေးအိပ်ခန်းတံခါးက ပိတ်ထားသည်။ အတွင်းက ပိတ်ထားမှန်း တံခါးအနီးရောက်မှ သူသိ၏။

တံခါးရွက်မှာ နားကပ်နားထောင်ကြည့်တော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ ဆွဲ... ဆွဲလေး... အခန်းထဲမှာ ရှိလား ”

“ ရှိတယ် ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ ဘာမှမလုပ်ဘူး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးမလို့ ”

“ မလို့ဘူး သက်သာသွားပြီ ငါအိပ်ချင်လို့ နင်သွားတော့

စွမ်း ”

နေ့လည်နေ့ခင်း မအိပ်တတ်သောသူက အိပ်မလို့တဲ့။ သူ့အသာရပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ အထဲက ဘာသံမှမကြား။

အခန်းရှေ့က ပြန်လှည့်ဖို့ အပြင်မှာ တံခါးလေးက ခပ်ဟဟပွင့်လာသည်။

“ ဟာ... ”

“ အို... ”

ဆွဲလေးတံခါးဟကာ ခေါင်းပြုအကြည့် သူ့မျက်နှာနှင့် နီးကပ်စွာ ရင်ဆိုင်တိုးမိ၍ ထိတ်လန့်သွားကာ အော်သည်။ သူလည်း

ရင်တွေလှုပ်ခတ်၍ တုန်ယင်သွား၏။

“ နင်... နင် မသွားသေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ”

“ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဆွဲလေး ဘာခိုင်းဦးမလဲ ခဏ ရပ်စောင့်နေတာ ”

“ ဟာ... မခိုင်းဘူး မခိုင်းဘူး သွားတော့ ”

အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ကာ ဆွဲလေးအခန်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါနေသံက ပေါက်ကွဲမတတ်။

သူ ပြန်သွားပြီလား ချောင်းကြည့်ကာမှ မျက်နှာချင်း ထိပ်တိုက်တိုးမိတဲ့အဖြစ်။

ဆွဲလေးနဖူးမှာ နွေးနွေးလေး ခံစားခဲ့ရသော စွမ်းရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်လေကလေးက ခုထိပူနွေးနေဆဲ။

စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်။ ဒေါသဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်စေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ရင်း ဆွဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်တာတောင် ရင်ခုန်သံတွေ မပြယ်ချင်သေး။

မျက်ဝန်းတွေကို မိတ်လိုက်တော့ စွမ်းမျက်နှာက ပျောက်မသွား။

ဆွဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ပြုံးသွားခဲ့သည်။

ဒီလိုဆန်းကြယ်သော ခံစားမှုအသိတွေကို ဆွဲလေးခံစားတတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဘာကြောင့်လဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၉)

မရည်ရွယ်ဘဲ မထင်မှတ်သော ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် ပေမယ့် သူ မေ့ပစ်လို့မရပါ။ နမ်းရှိုက်မိသော ဆွိနုဖူးပြင်လေးဆီက ရနံ့လေးက စွဲကျန်ရစ်ခဲ့သလို ထင်မိသည်။

အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်တတ်သော ဆွိလေးမျက်ဝန်းတွေမှာလည်း သည်တစ်ခါ သူပြင်ခဲ့ရတာ ထူးဆန်းသည်။ ဆွိလေးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လင်းလက်နေတာ ဒေါသရိပ်တွေမဟုတ်။

နူးညံ့သော ရောင်စဉ်တွေ ဖြာလွဲနေသည့် မျက်ဝန်းလေး။

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက သည်မျက်နက်ဝန်းလေးနှင့် ကောင်မလေးကို သူ ချစ်ခင်ခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ ဆွိလေးဆိုတာ သားရဲညီမအရင်း မဟုတ်ဘူးဟု ပြောပြဖူးသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းက နားမလည်နိုင်ခဲ့။

စိုးစိုးစာပေ

ဒီညီမလေးကိုပဲ သူ ခင်တွယ်အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။
သူ့ထက်နှစ်နှစ်ကျော်ခန့် ငယ်ရွယ်သော ဆွီလေးကို သူ အမြဲ
ဂရုစိုက် ချစ်ခဲ့ရသည်။ အတူစား အတူကစား ပျော်စရာကောင်းသည့်
ဘဝလေးမှာ မှန်တိုင်းမွေ့ခဲ့သည့်နေ့။

ထိုနေ့က ပထမတန်းကျောင်းသားသူ ဆရာမပေးလိုက်သော
လက်ရေးလှပုဒ်စာတွေ ရေးနေခိုက် ညီမလေးရောက်လာ၏။

“ စွမ်း... ကစားမယ်လေ... ကစားရအောင် ”

“ ခဏလေးစောင့်ဦး ညီမလေးရဲ့ ဒီမှာ ကိုကိုစာတွေ ရေးရ
ဦးမယ် ”

“ ဟင့်အင်း မရဘူး မရေးနဲ့ ကစားမယ် ခုလာ ”

ညီမလေးက သည်လိုဆိုတတ်သည်။

သူ့စာအုပ်တွေ ပစ်ထားရစ်ခဲ့ကာ ဆွီလေးနှင့်အတူ အိမ်ကြီး
အနောက်ဘက်က ကန်နံဘေးကို ထွက်ခဲ့၏။

“ ကန်ထဲကို လှေတွေလွှတ်ရအောင် ကိုကို နော် ”

ဆွီလေးက သည်လိုပဲ။ သူ့စိတ်ထဲရှိရင် ကိုကိုလို့ခေါ်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ဒယ်ဒီတို့ခေါ်သလို စွမ်းဟု ခေါ်ချင်
ခေါ်ပြန်၏။

“ လှေတွေကောက်လေ ကိုကိုရဲ့ ”

မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကျဲကြွေလွင့်နေသော ပိတောက်ရွက်ခြောက်
တွေကို ကောက်ယူကာ ကန်ထဲမှာ ပစ်ချပြီး လှေအဖြစ် ကစားကြ၏။

“ ဟယ်... လုပ်ပါဦး ဆွီလေး လှေကလေးနစ်နေပြီ ကိုကို ”

“ နစ်ရင် ဟောဒီမှာ လှေအသစ်ယူပေါ့ အများကြီးပဲ ”

“ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း အဲဒီလှေမနစ်အောင် လုပ်ပေးပါ ”

သူ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုရှာကာ ရေထဲမှာ နစ်လှလှ
ပိတောက်ခြောက်လေးကို လှမ်းဆယ်ယူပေးမှ ကျေနပ်တော့၏။

“ ကဲ ညီမလေး ခဏလေး ကစားဦးနော် ”

“ စွမ်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ ညီမလေးစားဖို့ ချောကလက်တွေ ယူမလို့ စိတ်ချ မကြာဘူး
ခဏလေးနော် ”

“ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော် စွမ်း ”

ညီမလေးကို ညာထားရစ်ခဲ့ကာ သူ့စားပွဲကို ပြန်ခဲ့သည်။ မပြီး
သေးသော လက်ရေးလှတစ်ပုဒ်ကို ပြီးအောင် ထိုင်ရေးနေလိုက်၏။

ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိလိုက်။ ညီမလေး အော်သံကို
ကြားမှ သူ သတိရ၏။

“ ကို... ကိုကို... လာပါဦး... စွမ်း ”

“ အေး... လာမယ် ညီမလေး ခဏလေးဟေ့ ”

တစ်ပုဒ်ပဲ ကျန်တော့သောစာပိုဒ်ကို အပြီးရေးသည်။ ပြီးတော့ ညီမလေးစားဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ချောကလက်တွေ ယူနေတုန်း

“ လာ...လာကြပါဦး ဆွဲလေး ရေ...ရေနစ်နေပြီ ”

ခြံစောင့်ဦးဒိုးကြီး အော်သံက စူးစူးဝါးဝါး။

သူ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဝင်းလက်နေသည်။ ပြီးမှ သတိဝင် လာကာ မီးဖိုထဲက ပြေးထွက်ခဲ့၏။

“ ညီမလေး... ညီမလေး ”

ရေကန်ထဲမှာ ဒယ်ဒီ ကူးခတ်လျက် ညီမလေးကို ရှာဖွေနေ သည်။ သူနှင့်ခြံစောင့်ကြီး ရေကန်အစပ်မှာ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစွာ ရှိနေ၏။

“ ဟော...တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီဟေ့ ”

ဒယ်ဒီက ပျော့ခွေနေသော ဆွဲလေးကို ကူးခတ်ကာ ကမ်းပေါ် တင်လာသည်။ ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်ထမ်းပိုးကာ ရေတွေအံ့ထွက်အောင် လုပ်သည်။

“ ဒယ်...ဒယ်ဒီ ညီမလေး ညီမလေး မျက်လုံးတွေ မဖွင့်ဘူး ”

“ သား အိမ်ထဲဝင်နေ ဒိုးကြီး ခိုင့်ဆီဖုန်းဆက် ကျွန်တော် သမီးလေးကို ဆေးရုံခေါ်သွားမယ် ”

“ ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ”

ထိုနေ့က မိုးချုပ်မှ ဒယ်ဒီနှင့် အန်တီခိုင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြ သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိမ်ဖော်ဒေါ်မြရင်နှင့် ထိုင်စောင့်နေသော သူ အပြေးအလွှား မေးမိ၏။

“ ညီမလေး... ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ ဒယ်ဒီ ”

“ ဆေးရုံမှာ သား ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တာ ဟူး ဘုရားမ ဘာပဲ ”

“ သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခိုင် မဖြေနိုင်တော့ဘူး ကိုရယ် ” ကံကောင်းထောက်မစွာ ညီမလေး အသက်မသေခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးဆေးရုံမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရ၏။ သူ သိုက်သွားတော့လည်း မျက်ဝန်းကြောင်ကြောင်လေးတွေနှင့် ကြည့်၏။

ဆွဲလေး စကားမပြောနိုင်ဟု ဒယ်ဒီက ပြောပြသည်။

ထိုညက သူ အခန်းထဲမှာ ကြိုတ်ငိုခဲ့ရသည်။ သူ ညီမလေးကို ဘားရစ်ခွဲလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ သူ့ကြောင့်

ညီမလေးခေါ်သံကိုသာ ကြားစဉ်က သူ ထွက်ခဲ့လျှင် ဒီလောက် ခဲထိ ဖြစ်မှာမဟုတ်။

နုငယ်သော သူ့နှလုံးသားမှာ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ခံစားခဲ့ရ၏။ ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး အတန်ကြာမှ ညီမလေးစကား ပြောနိုင်

ခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် စကားသံက မပီမသ ထစ်ငေါ့နေ၏။

“ ဟ...ဟ...မိ...ထ...ထ...မင်း...မင်း...စား...မ...မယ် ”

ဒုက္ခိတညီမလေးကို သူ သနားမျက်ရည်ဝဲရသည်။ သူနှင့်နှစ်နှစ်ပဲကွာပေမယ့် သူ ရှစ်တန်းရောက်မှ ညီမလေး ကျောင်းတက်ရ၏။

ကျန်းမာရေးကမကောင်းတော့ တစ်တန်းမှာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်နေရ၏။

စကားမပီ ထစ်အအနှင့်ဆိုတော့ အများရယ်စရာ အထစ်မလေး ဖြစ်ခဲ့ရှာသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ညီမလေးစကားသံတွေ ပီပြင်ပြန်ကောင်းလာပေမယ့် မူလတန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရ၏။

“ မီး... မတက်ချင်တော့ဘူး မီးနဲ့တက်တဲ့သူတွေက ကလေးလေးတွေ မီး ရှက်တယ် အဟင့်... ဟင့် ”

ဘယ်လိုချော့မော့ တက်ခိုင်းပေမယ့် ဆွီလေး မတက်တော့ပါ။ မကြာခဏ ကျန်းမာရေးချူချာတတ်သော ဆွီလေးကို အားလုံးက အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ကြောင့်ဟူသော အသိကြီးစွဲနေသော သူကလည်း ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရပေမယ့် အဝေးသင်ဘွဲ့ကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့၏။

“ ဆွီလေး ဒုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ သား ဂရုမစိုက်လို့လို့ ခံစားရတယ် ဒယ်ဒီ ဆွီလေးတောင် ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းကထွက်ခဲ့ရတာပဲ သားလည်းဆရာဝန်ကြီး မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး အဝေးသင်ဘွဲ့ပဲ ယူမယ် ဒယ်ဒီ ဒါမှတရားမျှတမှာပေါ့ ညီမလေးကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်မယ် ဒယ်ဒီ ”

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒယ်ဒီလည်း မပျက်နိုင်ခဲ့။ ဆွီလေးဘဝကို သူ အစိပ်ကြည့် ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

“ အဲဒီတုန်းက ဆွီလေး ကိုကိုကို လှမ်းခေါ်တာကြားတယ် ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက စာမှာပဲ အာရုံရောက်နေလို့ ချက်ချင်းမလာခဲ့မိဘူးကွာ ကိုကိုအပြစ်ပါ ကိုကိုသာညီမလေး ရေနစ်နစ်ချင်း ထွက်ခဲ့ရင် ညီမလေး ဒီလိုအခြေအနေထိ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဆွီလေးကို သူ မိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့မိတော့ အတိတ်ကို မမှတ်မိရှာသော ဆွီလေး မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်စွာ နားထောင်ရင်း

“ အဲ အဲဒီတုန်းက စွမ်း ဆွီလေးအသံကြားရက်နဲ့ ထွက်မလာခဲ့ဘူးဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကိုအိမ်စာတွေ လုပ်နေမိလို့ ဂရုမစိုက်ဖြစ်သွားခဲ့တာကို ဝမ်းနည်းမဆုံးဘူး ”

သူ့ကို ဆွီလေး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ

တုန်ခါလျက် မျက်ရည်တွေ ဆွဲလေးပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာ၏။

“ ဆွဲလေး... ဘာ... ဘာလို့ ငိုတာလဲဟင် ”

“ နင်... နင့်ကြောင့် နင့်ကို မုန်းတယ် သိပ်မုန်းတယ် ”

ဆွဲလေး သူ့ကို မုန်းတီးသွားခဲ့သည်။ ခါးခါးသီးသီး မုန်းသွားခဲ့လေသည်။ ဆွဲလေး အမုန်းတွေကို ခံယူရင်း သူ့ဘက်က စောင့်ရှောက်မှုမပျက်ခဲ့။

ဆွဲလေးကလည်း အရင်ကလို မဟုတ်တော့။

သူ့ကို အစဉ်အနိုင်ကျင့်သည်။ အစေအခိုင်း တစ်ဦးလို သဘောထားခဲ့သည်။

သူ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဆွဲလေးအလိုအတိုင်း သည်းခံခေါင်းငုံ့ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ကျရင် ဆွဲလေးနားလည်နိုင်မည်ဟုသာ။

အမုန်းအညှိုးတွေနှင့် ဆွဲလေး နှလုံးသားက သူ့ကိုတယ်အချိန်ထိ နာကျည်းရက်စက်နေဦးမှာလဲ။

သူ့ဘက်က ပေးဆပ်ဖို့အသင့်။

မဏိစွမ်းဆိုသော သူ့ဘဝကို ဆွဲလေးအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အနှိုင်းမဲ့သော သံယောဇဉ်ကြောင့်

ဒါကို ဆွဲလေးနားလည်လာနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင်။

အခန်း (၃၀)

ဆွဲ အံ့ဩမယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတာအမှန်။

သူမ ရိုင်းစိုင်းစွာ နှိပ်ကွက်ပစ်လိုက်တာကို ခခနောင်ဆိုသည့် နန်းမ မခံနိုင်စွာ ဖြစ်သွားမည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

အခုတော့ တစ်ပတ်နှစ်ရက်လောက် အိမ်ကို ရောက်လာတတ်သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြရောက်လာတတ်တိုင်းလည်း ဆွဲကို ခပြုံးနွေးနွေးနှင့် ခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်စွမ်း၏။

“ ဆွဲလေးစားဖို့ သတိရမိတာနဲ့ ချောကလက်တစ်ထုပ် ဝင်ငယ်ဘယ် ”

“ ခခ ကံဆိုးတာပဲ ဆွဲလေး အခုပဲ ချောကလက်နှစ်ခု စားလိုက်လို့ မြင်တောင်မမြင်ချင်တော့ဘူး ”

“ နောက်စားချင်ရင်စားဖို့ သိမ်းခိုင်းထားလိုက်လေ ”

စွတ်အတင်း ကမ်းပေးလာတော့လည်း ဆွဲလေး လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲအောက်မှာ ခွေအိပ်နေသော ဘော်ဘီကို သူမ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ချကျွေးပစ်လိုက်၏။

“ အဟင်း ခခကုသိုလ်ရတာပေါ့ ဘော်ဘီက ချောကလက်ဆို သိပ်ကြိုက်တာ ”

“ ဆွဲလေးအတွက် ကုသိုလ်ပဲ မှတ်ပါ ခခက ဆွဲလေးဆန္ဒ သလို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ဝယ်ခဲ့တာ လွင့်ပစ်ရင် တောင် ကျေနပ်ပြီးသား အဟင်း... ဟင်း...”

သည်လောက်အထိ အနွံတာခံကာ ရောက်လာတတ်သည် ဆိုတော့ ဆွဲလေး မနေနိုင်တော့ပါ။ လေးလေးမှိုင်းဆီ ဖုန်းဆက် မေးကြည့်တော့

“ ခခကလည်း လှိုင်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမလေးပဲ သမီးရဲ့ သမီးလေးကို သူ ခင်မင်ပြီးလာတာပါ ”

“ လေးလေးမှိုင်း သူ့ကို ဆွဲအကြောင်း ဘာတွေပြောထား သလဲ ”

“ အင်း... ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး အဲ ဆွဲလေး အကြောင်း သိသင့်သလောက်တော့ ပြောပြထားတာပေါ့ သူ့စိမ်းမှမဟုတ်ဘဲ စပ်ရင် တောင် သမီးလေးနဲ့ခလေးက ညီအစ်မတွေပဲကွယ် ”

ဒါဆိုသေချာပြီ။ လေးလေးက ဆွဲအကြောင်းကို ပြောပြ ထားတာမို့ ခခ စာနာစိတ်လေးနှင့် ခွင့်လွှတ်ပေးတာပဲဖြစ်မည်။ သည်တော့လည်း ဆွဲလေးအနိုင်မကျင့်ရက်တော့ပါ။

ခခကို ခင်မင်စွာပဲ ဆက်ဆံတော့၏။

အချိန်တိုကာလလေးမှာပဲ ခခနှင့်ဆွဲလေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့သည်။ ဆွဲလေးနှင့်ခခ အပြင်ထွက်လည်ဖြစ်တာ မကြာခဏ။ ထိုအခါ တိုင်းမှာလည်း မဏိစွမ်း လိုက်လာတတ်သည်။

“ ဟောတော့ ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းထုပ် ကုန်တိုက်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ”

“ ကိုယ်သွားယူလိုက်မယ် ”

စွမ်းက ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ကုန်တိုက်ပေါ် တက်သွား၏။ စွမ်း အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ခခက

“ ဆိုင်ရှင်က ခခဝယ်တာပဲ သိတာ စွမ်းကို ထုတ်မပေးဘဲ နေဦးမယ် ခခလိုက်သွားမယ် ဆွဲလေးကားထဲကပဲစောင့်နော် အပေါ်ထိ လိုက်တက်ရမှာ ပင်ပန်းပါတယ် ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြေးလိုက်သွားသော ခခကိုငေးရင်း ဆွဲလေးမျက်မှောင်ကုပ် လိုက်မိသည်။

ပန်းသွေးရောင် ဆင်တူဝတ်စုံလေးနှင့် ခခအလှတွေက

မိန်းမသားချင်းတောင် ငေးကြည့်ရသည်။ ကျောလယ်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံ့နွယ်တွေနှင့် ရှင်းသန်ပြေပြစ်သော ရုပ်ကလေးက ကော်ပတ်ရုပ်ကလေး လို ချောသည်။

အမို့အရှိက်၊ အနိမ့်အဝှမ်း ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ် အချိုး အဆစ်ကလည်း ပိန်သွယ်သော ဆွဲလေးနှင့်ယှဉ်လျှင် အပုံကြီး သာလွန်သည်။

တစ်ပုံစုံစုံတွေ့ရင်း ဆွဲရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖိုးရိမ်လာမိ၏။ ခခနှင့်စွမ်း နှစ်ယောက်တည်း။

ဆွဲဆက်ပြီး တွေဝေမနေချင်ပါ။ အနောက်က ခပ်သွက်သွက် လေး ပြေးလိုက်ခဲ့မိသည်။

သွက်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ဆွဲလေးလိုက်မမီပါ။ ဝေဒနာနှင့်မို့ လူက နည်းနည်းလျှောက်ရုံနှင့် မောချင်ချင်။ လူအုပ်ထဲမှာ မျက်ခြေပြတ်သွားတာမို့ ဆွဲလေးအပြေးလိုက်ကာ ကိန္နကန်းတောင်းမှောက် ရှာသည်။

ဆွဲလေး မျက်ဝန်းတွေ ပြာဝေသွားမတတ်စေသည့် မြင်ကွင်း စွမ်းနဲ့ခခ နှစ်ဦးသားတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို ရယ်မောနေကြတဲ့မြင်ကွင်း။

ဆွဲရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်လာရသည်။

ခခနောင် ဒါ သူ့ အကြံအစည်တွေပဲပေါ့။

“ တောက် ”

ဒေါသစိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ မီးတောင်တစ်လုံးလို လွင့်စင် ပေါက်ကွဲပစ်ချင်၏။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မျက်ရည်စတွေသာ ဆွဲပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာ၏။

ဆွဲ ငိုနေမိတာလား။ စွမ်းကြောင့်လား။ ခခနောင်ကြောင့်လား။ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ဆွဲလာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဦးလှည့်ခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေကို ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်း မလာအောင် ချုပ်ထိန်းသည်။ လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုပ်ပစ် ၏။

ရင်ထဲကမျက်ရည်တွေအတွက်တော့ ဆွဲလေး ဘယ်လိုရင်ဆိုင် စေရမှာလဲ။

စွမ်းရယ် နင် သိပ်ရက်စက်တယ်။

ဆွဲလေး တကယ်ပဲ ရှုံးနိမ့်ရတော့မှာလား။

အခန်း (၃၁)

ပိုပိုအိမ်က နှုတ်ဆက်ပြန်တော့မှ မိုးက အညှိုးတကြီး ရွာချသည်။

တစ်ဝေါဝေါ ပြိုဆင်းနေသော မိုးရေတွေကြောင့် ကားရှေ့မီး နှစ်လုံး အလင်းရောင်က ရှေ့ပြင်ကွင်းတွေကိုတောင် မကြည့်လင်စေချင်ပါ။

မြို့တွင်းလမ်းမတွေဆို ယဉ်အသွားအလာ ထူထပ်ပေမယ့် ပန်းသွေးရောက်နေတာက မြို့သစ်ဘက်မို့ လမ်းမှာ ယာဉ်အသွားအလာက ရှင်းသည်။

“ ဂျမ်း... ဒလိန်း...”

မိုးချုန်းသံတွေကို မကြောက်ပေမယ့် လျှပ်ရောင်ဝင်းခနဲကိုတော့ ပန်းသွေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်ခဲ့တာ။

နူးကအိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ပိုပိုအိမ်ကို အလည်ထွက်ခဲ့မိတာကို

နောင်တရချင်သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကာ ပိုပိုတို့ အိမ်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်ရင် ကောင်းမည်လား။

ခုချိန်ကျမှ ပြန်မလှည့်ချင်တော့ပါ။ စိတ်ကို အားတင်းပြီး အိမ်ရောက်အောင် ပြန်မည်ဟု ပန်းသွေးကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးသည်။

ကြောက်ပါသည်ဆိုမှ မိုးသံလေသံနှင့်အတူ လျှပ်ရောင်တွေက ဝင်းလက်သွားသည်။ မီးရောင်မတိုးနိုင်သော လမ်းမကြီးက လျှပ်အလင်း အောက်မှာ ထင်းခနဲ။ ပြီးတော့ ပြန်ပြီးမှောင်အတိ။

“ ဗုဒ္ဓေါ... ဘုရားကယ်ပါ ”

ပန်းသွေး အလန်တကြား ရေရွတ်မိသည်။ ကားလေးက တုံ့ခနဲ ဘုံခနဲခိုင်းကာ နောက်ဆုံးမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ သေလိုက်စမ်း... ကားစုတ်...”

ဗီယာရင်တိုင်ကို ထုရိုက်ပစ်ရင်း ပန်းသွေး မကျေမနပ် ရေရွတ် မိသည်။ ကားသေ့ကို နှိုးကြည့်သည်။ အင်ဂျင်စက်သံက တခဏပဲ သည်ပတ်ပုံရ၏။ နောက်တော့ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွား၏။

ကားပေါ်မှာ ငုတ်ဘုတ်ထိုင်ရင်း ပန်းသွေးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘစ်ခါတုန်းက ဒီလိုကားပျက်နေတုန်း မဏိလျှမ်း ရောက်လာဖူးသည်။ ဘူညီဖူး၏။ ခုချိန်မှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိပါ။ ပန်းသွေးမြို့သစ်ဘက် သွားမည်ဆိုတာ မဏိလျှမ်းမသိပါ။

ညနေအလုပ်မဆင်းခင်က မထီလျှမ်း ဖုန်းဆက်သည်။ သူ
အလုပ်ကိစ္စရှိတာမို့ နောက်ကျမည်တဲ့။ ပန်းသွေးကို အိမ်စောစောပြန်ဟု
ပြော၏။

“ မပြန်ဘူး ရှင် အမိန့်မပေးနဲ့ ”

ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောခဲ့မိသေး၏။ အလုပ်ဆင်းမှာ စိတ်က
ပြောင်းကာ ပိုပိုတို့ အိမ်ဘက် မောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ ဂျိမ်း... ဒလိန်း...”

လျှပ်ရောင်တစ်ချက်။ မိုးချိန်းသံတွေက တုန်ခါလျက် မိုးက
ပိုသည်းလာသည်။ ပန်းသွေး ကားမီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

အမှောင်ထဲမှာ ကားမီးရောင်ကြီးထွန်းပြီး ရပ်ထားတာက
အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်မှာ မိုးရ၏။ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်သွား
တော့ ကြောက်စိတ်က ကြီးမားလာ၏။

တစ်ယောက်တည်း ကားပေါ်မှာထိုင်ရင်း သတိရလိုက်မိတာ
မနက်တုန်းက မေမေက ကားကို ဆီဖြည့်သွားဖို့ ပြောခဲ့တာကို ဖြစ်သည်။

“ ဒုက္ခပဲ ဒါဆို ကားစက်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆီကုန်သွားတာပဲ
ဖြစ်မယ် ”

ပန်းသွေး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ ကားဆီတိုင်ကီထဲကို ဆီတွေ
ရောက်လာမှာမဟုတ်။ သည်အချိန် ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှာဖွေဆိုတာလည်း

မလွယ်။

ကားတစ်စီးလောက် ဖြတ်လာလျှင်ကောင်းမည်။ ဒါပေမဲ့
မျှော်လင့်လို့ မလွယ်။ သည်လမ်းက ကားအသွားအလာ နည်းသည်။
ခရီးလမ်းက ဖြတ်လမ်းမို့သာ ပန်းသွေး ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရှေ့ဘက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းလျှောက်နိုင်လျှင်တော့ မြို့သစ်လမ်းမ
ကြီးကို ရောက်နိုင်၏။ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာထက်သာလျှင် လမ်းမကြီး
အထိ လျှောက်တာအကောင်းဆုံး။

ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင် ဒါမှမဟုတ် ကားတစ်စီးကနေ အကူအညီ
တောင်းလို့ရနိုင်သည်။

ဒရက်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ယူသည်။
ကားမှန်တွေကိုတင်သည်။

ပြီးတော့ ကားတံခါးသော့ပိတ်ကာ မိုးရေထဲမှာပဲ လျှောက်ခဲ့၏။
အေးစိမ့်သော လေနှင့် မိုးစက်တွေက တခဏအတွင်း
တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှဲစိုသွားစေသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ပန်းသွေး ခြေလှမ်းတွေ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းကာ
ပျက်ဝန်းတွေကို အားစိုက်ကြည့်၏။

“ ဂျိမ်း ”

လျှပ်ရောင်တစ်ချက် ပျက်သွား၏။ ဟိုးရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လူနှစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲမြင်ရ၏။
 ပန်းသွေးရင်ထဲထိတ်သွား၏။ လူကောင်းတွေ မဟုတ်ခဲ့လျှင်
 ပန်းသွေး ဆက်မတွေ့ရဲတော့။
 လာလမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ကာ ကားဆီပြန်ပြေးခဲ့၏။
 ပြီးတော့ ကယျာကသီ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ရေစိုအဝတ်အစားတွေနှင့် လူက အေးစိမ့်လာသည်။ စိတ်ထဲက
 ဘုရားစာကို ရွတ်ဆိုရင်း ပန်းသွေးတုန်ရီနေသည်။
 စောစောက လူနှစ်ယောက် ပန်းသွေးကားကိုမြင်လျှင် အခက်။
 မျက်နှာပေါ် ဖြာကျလာသော မီးရောင်က လက်ခနဲ။ လျှပ်ရောင်
 ထင်ပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်ပေမယ့် မဟုတ်ပါ။ ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်
 ဖြစ်သည်။
 ကားလေးက ပန်းသွေးကားအနီးမှာ ထိုးရပ်သွား၏။
 ပန်းသွေး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ကားတံခါးကို ကသော
 ကပျော ဖွင့်လိုက်၏။ တစ်ဖက်ကားကအရိပ်ကလည်း ဖွင့်ဆင်းလာ၏။
 “ ကျမ်း ဒလိန်း ”
 လျှပ်ရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရသူကို ပန်းသွေး မယုံနိုင်စွာ
 မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကြည့်မိ၏။
 “ ပန်းသွေးရယ် ”

မဏိလျှမ်းအသံက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေကို ဖြေလျှော့ချလိုက်
 သလို တုန်ခါနေ၏။ ပန်းသွေး ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။
 သတိထားမိတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။
 “ လွတ်... လွတ် မဏိလျှမ်း ”
 “ မလွတ်နိုင်ဘူး ပန်းသွေး မင်းကိုယ့်ကို အခွဲတိုက်တာလား
 ဟင် မင်းအိမ်ဖုန်းဆက်တော့ မင်းမရောက်သေးဘူးတဲ့ ကိုယ့်မှာ အချိန်
 မတော်ကြီး ငုံးကိုတစ်ခေါက် ပြီးတော့ မေသူအိမ်လိုက်သွားရတယ် မင်း
 ဗြို့သစ်သွားမယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာ ”
 “ ပန်းသွေး... အစီအစဉ်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ ”
 “ ကိုယ့်ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပူလောင်နေရသလဲ မင်း
 သိသလား ပန်းသွေး မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်... ကိုယ်...”
 မဏိလျှမ်းအသံတွေ တိတ်သွား၏။ မိုးချိန်းသံနှင့်အတူ မိုးက
 ပိုပြီးသည်းလာသည်။
 သူ့လက်တွေက ပန်းသွေးခန္ဓာကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်မတတ်
 ဖက်ထားသည်။ ပန်းသွေးရင်မှာ ကြောက်စိတ်တွေ ကင်းစင်နေသည်။
 သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးက လုံခြုံနေသလို။
 “ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ပန်းသွေး ”
 “ အို...”

အေးစက်သောနဖူးပြင်လေး နွေးခနဲ။ ပြီးတော့ ပါးပြင်ပေါ်ကို
အပူငွေ့လေးတွေ လွှမ်းခြုံလာ၏။

အေးစက်တုန်ရိုနေသော နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း . . .

ရင်ခုန်သံတွေကြားမှာ ပန်းသွေးအရာရာကို မေ့လျော့ ငြိမ်သက်
နေမိတာ အချစ်ကြောင့်ပဲလား။

အခန်း (၃၂)

ညဘက်တွေမှာ ဆို အိပ်မပျော်နိုင်တာ ကြာခဲ့ပြီ။
မတွေးဘဲလည်း အာရုံထဲတိုးဝင်လာတာ စွမ်းနဲ့ခေတို့ ပုံရိပ်တွေ။
သူတို့ချစ်နေကြပြီလား ဟူသော အသိက ဆွဲရင်ကို တုန်လှုပ်
စေသည်။

စွမ်းရယ်။ ဝန်ခံချင်ပါတယ် တကယ်ဆို ဆွဲတို့က သွေးရင်းချာ
တွေမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲလေ။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက နောင်တွယ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေက
နှလုံးသားတွေမှာ ရစ်နှောင်ခဲ့ကြပြီသားပါ။ စွမ်း ဆွဲလေးကို ဘယ်လောက်
ဂရုစိုက်အလိုလိုက် အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာလည်း သိခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စွမ်းနှုတ်က ဝန်ခံခဲ့တဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ
ဆို မမှတ်မိတဲ့ ငယ်ဘဝအတိတ်ပုံရိပ်တွေ ပြန်အမှတ်

ရလာတယ်။

တို့ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး စွမ်းထွက်သွားတယ်။

ရေကန်ထဲမှာ နစ်နေတဲ့ တို့ရဲ့သစ်ရွက်လှေကလေးကို သစ်ကိုင်း
ခြောက်နဲ့ လှမ်းကောက်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း

“ ကို... ကိုကို... လာပါဦး... စွမ်း ”

ကန်ရေပြင်ထဲ ပြုတ်အကျမှာ ဆွဲအားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်
မိတာ စွမ်းကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ စွမ်းရောက်မလာဘူး။ မွန်းကြပ်နေတဲ့ ဝေဒနာနဲ့
ဆွဲ ရင်ဆိုင်ခံစားနေရချိန်မှာ စွမ်းက ကျောင်းစာတွေ ထိုင်လုပ်နေခဲ့
တာတဲ့။

ဆွဲ အားကိုးတကြီး ခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာတဲ့။ ရက်စက်
လိုက်တာ စွမ်းရယ်။ အန်ကယ်ခေါင် ကယ်တင်လို့ ဆွဲ အသက်မသေခဲ့
ပေမယ့် ရင်ဆိုင်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ အကျိုးဆက်တွေက အများကြီးလေး။

ကံကြမ္မာတစ်ချက် အပြောင်းမှာ ဆွဲလေးဘဝက အရာရာကို
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ပညာရေးမှာလည်း အရှုံး။ လူတွေထဲမှာလည်း မကြာခဏ
ရောဂါဝေဒနာထူပြောတဲ့ ကောင်မလေး။

ဒါတွေကို တွေးမိခံစားမိသော စွမ်းကို နာကျည်းမိတယ်။
စွမ်းကြောင့် စွမ်းသာတို့ကို ဂရုစိုက်ခဲ့ရင် ဒါတွေဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

စွမ်းကိုဆွဲလေး နာကျည်းပုန်းတီးခဲ့ပေမယ့် စွမ်းကတော့ ဆွဲလေး

အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ဂရုစိုက်ဆဲ။ အနစ်နာခံဆဲနော်။

ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက် ဘဝကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပြီး စွမ်း
ဆွဲလေးနံဘေးမှာ အရိပ်ကြည့်ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။

ဒါတွေ ခံစားသိတိုင်း စွမ်းကို ဆွဲလေး မြတ်နိုးလေးစားတယ်။

သံယောဇဉ် ပိုကြီးလာခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အနိုင်ယူတတ်တဲ့ ညာဉ်ကိုတော့ ဆွဲလေး မဖျောက်
နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒါ စွမ်းရဲ့ ယုယကြင်နာမှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ပဲ။

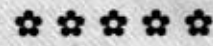
အခုတော့ အရာအားလုံးကို ဆွဲ ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား စွမ်းရယ်။

စွမ်းနံဘေးမှာ အရာရာကို သီးခံတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ခခနောင်
ရှိနေပြီဟဲ့လား။

ဆွဲလေးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ခခရင်ခွင်ထဲမှာ စွမ်းပျော်နေပြီလား။

ဆွဲလေးနာကျင်ခံစားရတယ် စွမ်း။

ဆုံးရှုံးမှုကို ကြောက်မိတာ ချစ်လွန်းလို့ပါ စွမ်းရယ်။

အခန်း (၃၃)

“ အမလေး လာကြပါဦး ဒီ... ဒီမှာ... ဆွဲလေး...”

အိပ်ဖော်ထမင်းချက် ဒေါ်မြရင် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်
သံကြီးကြောင့် အားလုံး လန့်နိုးကုန်သည်။

စွမ်း အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲထပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ရောက်ခဲ့တော့
ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

“ သမီးလေး... ဒုက္ခပါပဲ လုပ်ပါဦးကိုရဲ့... အဟင့်... ဟင့်”

အန်တီခိုင် အသံကြားလိုက်ရတဲ့ ရေချိုးခန်းဘက်ကို စွမ်း
ပြေးထွက်ခဲ့တော့

“ ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ဒယ်ဒီ ဆွဲလေး ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ မသိဘူး သား ရေချိုးခန်းထဲမှာ သတိလစ်နေတာ ဒေါ်မြရင်
တွေ့လို့ ”

“ ဟာ... ဆွဲလေး... ဆွဲလေး ”

“ ဒိုးကြီး ခုချက်ချင်း ကားသွားထုတ် ဆေးရုံပို့တာ
အကောင်းဆုံးပဲ ”

ဒယ်ဒီအော်ဟစ်ပြောမှ ဦးဒိုးကြီး ကသုတ်ကရိုက် ထွက်သွား
သည်။ ဒယ်ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေနေတဲ့ ဆွဲလေးတစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲတုံးလို
အေးစက်နေ၏။

နှုတ်ခမ်းတွေပြာနမ်းလျက် ဘယ်အချိန်ထဲက ရေချိုးခန်းထဲမှာ
သတိလစ်လဲကျနေသည်မသိ။

“ ခိုင် လာစမ်း အဝတ်အစားတွေ အပြန်လဲပေး သားဆေးရုံ
ပို့ဖို့ အပြန်ဆုံးလုပ် ”

ဒယ်ဒီက အော်ဟစ်ညွှန်ကြားနေ၏။ စွမ်း ကယောင်ကတမ်း
ချောက်ချားစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆွဲလေးရယ်။ မနေ့ညနေကတည်းက
ဆွဲလေးကို သူမတွေ့ခဲ့။ ခခနောင် ရောက်လာတာလည်း ထွက်မတွေ့ဘဲ
ဆွဲလေး အခန်းအောင်းနေသည်။

“ နေမကောင်းဘူးထင်တယ် နေပါစေ စွမ်း ခခ နှင်းဆီပင်
ပေါက်လေးတွေ လိုချင်လို့ သုံးလေးပင်လောက် လိုက်နှုတ်ပေးပါနော်”
ခခနောင် စကားကြောင့် သူ့ခြံထဲထိ ဆင်းလိုက်ကာ နှင်းဆီ

ပျိုးပင်တချို့ နှုတ်ပေးရ၏။

“ စွမ်း. . . ဒီမှာ ခဏလေးထိုင်ရအောင်နော် ”

ခြံထဲက ခရောင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးမှာ ခခနောင်က ထိုင်နို့ ပြောတော့ စွမ်း ဝင်ထိုင်ရသည်။ ခခနောင်က ဆွဲလေးဆီ လာလည်ရင်း သူ့ကိုလည်း ခင်မင်နေခဲ့သူမို့ အားနာသည်။

“ စွမ်း ”

ခခနောင်ခေါ်တော့ သူ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အပြုံးရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေသော မျက်နှာလေးနှင့် ခခနောင် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ စွမ်းကို ခခ သိပ်သနားတာပဲ သိလား ”

“ ဗျာ ဘာကိုသနားတာလဲဟင် ခခ ”

“ အနိုင်ကျင့်ခံနေရတာကို သနားတာပေါ့ စွမ်းရယ် လမင်းအိမ်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို စွမ်း ဘာကြောင့် သည်းခံလိုက်လျော့ နေတာလဲ ”

“ ဆွဲလေးက တကယ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ် ”

“ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် လား အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုအားလုံးက လိုက်လျော့တယ် ဒါကို သူက အခွင့်ကောင်းယူနေတာပဲ ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲလေး ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်

တယ် ခခ သူပျော်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမှာပဲ ”

“ မလိုပါဘူးကွာ မင်းနဲ့သူက မောင်နှမအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ဆို ဆရာဝန်လောင်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး မင်း သူ့ကို ဂရုစိုက် ခဲ့တာတောင် သိပ်လွန်နေပြီ ”

“ ခခ မသိသေးတာတွေ ခို့ပါတယ်ဗျာ ”

“ တို့အားလုံးသိတယ် စွမ်း မင်းဘဝကို သေတဲ့အထိ သူက အနိုင်ယူမှာ သိလား ”

“ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ် ခခ ”

“ မင်းဘဝအတွက် မင်းရှင်သန်စမ်းပါ စွမ်းရယ် အမြဲတမ်း မင်း သူ့ကို တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး ”

“ ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံးအတွက် သူ့ကိုတာဝန်ယူမှာ ခခ ”

“ ဘာရယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ဆွဲလေးကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ချစ်တယ် အဲဒါ ဟိုးငယ်ငယ်ကထည်းက ဆွဲလေးဘဝအတွက် ကျွန်တော် ရှင်သန်နေတာ မင်္ဂါစွမ်းဆိုတဲ့သူဟာ ဆွဲလေးဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပါဗျာ ”

“ ဘယ်လို. . . မင်း. . . မင်းဆိုလိုတာက. . . ”

“ ခခကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် ဆွဲလေးကို ကျွန်တော်

ချစ်တယ် ဘာပိုင်ဆိုင်လိုမှမူ မလိုတဲ့ ပေးဆပ်မှုသက်သက်နဲ့ချစ်တာ ကျွန်တော်တို့သွေးရင်းချာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ် ခခ”

ခခ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်လျက် သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အံ့ဩမယုံနိုင်မှုတွေနှင့် လင်းလက်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတွေကို သူ ရှောင်လွှဲအဖယ်မှာ

“ ဟင်... ”

ဒုတိယထပ်က ဆွီလေးအခန်းဆီမှ ခန်းဆီးစလေး လှုပ်ခါသွားခဲ့၏။ ဆွီလေး သူ့နှင့်ခခကို ကြည့်နေခဲ့တာလား။

ခခကို ခြံအထိ ပြန်ဖို့အပြီးမှာ စွမ်း ဆွီအခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ ဆွီလေး... ဆွီလေး ”

“ နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ သွား နင့်မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး ”

“ ဟာ ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဆွီလေးရယ် တံခါးဖွင့်ပါဦး မကျေနပ်ရင် ဆွီလေး ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ ”

“ မလိုဘူး မကြားချင်ဘူး မုန်းတယ် နင်ငါ့အနားမှာ မနေနဲ့ ခခနောင်အနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး သွားနေ ”

အခန်းထဲက ဟစ်အော်ဆိုနေသည့် ဆွီလေးစကားတွေကြောင့်

သူ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရ၏။

“ ဆွီလေး အထင်လွဲနေပြီ ကိုယ်နဲ့ခခက ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး ”

“ တော်တော့ ငါ ဘာမှ မကြားပါရစေနဲ့ ”

“ ဆွီလေးရယ် စွမ်းဘဝတစ်ခုလုံးကို ဥပက္ခာပြုပြီး မင်းအနီးမှာပဲ ရှိခဲ့တာပါ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝလေးအတိုင်း ဆွီလေးရဲ့ အမုန်းတွေ ကင်းစင်တဲ့နေ့ကို မျှော်လင့်ရင်း အနီးမှာရှိနေခဲ့တာပါ ”

အခန်းထဲမှ ဆွီအသံလှိုင်းတွေကို မကြားရတော့ပါ။ သူ့စကားတွေကိုတော့ ဆွီ ကြားနိုင်လိမ့်မည်။

သူ ဆွီအခန်းရှေ့မှ အသာလှည့် ပြန်ထွက်ခဲ့တော့လည်း ဆွီလေး အခန်းထဲမှာပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ခဲ့တာလဲ။

ဆွီလေး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဘယ်အချိန်က သတိလစ်နေတာလဲ။ ဆွီလေး အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်ထင်ကာ သူ ထမင်းစားပြီးကတည်းက အခန်းထဲဝင်ခဲ့မိတာ။

ဆွီလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။

ကိုယ့်အနားက ခွဲမသွားပါနဲ့ ဆွီလေးရယ်။

အခန်း (၃၄)

ခခ ရှုံးနိုင်ခဲ့တာပါ။

ဒီတစ်ခါ တကယ်ရှုံးနိုင်ခဲ့တာ မာနတရားတွေ၊ အပြိုးအမှန်းတွေ မဟုတ်ဘူး ရင်ထဲက နှလုံးသားကို လူမသိသူမသိ ရှုံးခဲ့တာပါ။

စွမ်းကို နီးစပ်ဖို့အတွက် ခခကြိုးစားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံကြည့်မှ ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေးကို ခခမြင်တတ်ခဲ့သည်။

တကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားလေးနှင့် စွမ်းကို ခခရဲ့ ရန်ညှိုးတွေအတွက် အသုံးချရက်စက်ရမှာလား။

ခခတွေးရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ရွံ့မှန်းလာမိ၏။

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် အပြီးတိုင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားမိချိန်မှာ ခခနှလုံးသားက ခံစားချက်ကို နားလည်လိုက်ရသည်။

မြင်တွေ့နေကျ စွမ်းမျက်နှာလေးကို မမြင်ရခြင်းက ခခအတွက် ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ သေချာခဲ့ပါသည်။

နှလုံးသားက ခံစားချက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ခခပျော်ဝင် နှစ်မြောနေခဲ့တာပါ။ အချစ်ဆိုတာကို အကြိမ်ကြိမ် ကစားခဲ့ဖူးသော ခခ နှလုံးသားက အချစ်ကို မပိုင်ဆိုင်ဖူးတာ အမှန်း၊

အခုတော့ မလိစွမ်းဆိုသော ကောင်လေးနှင့်ကျမှ ခခ တုန်လှုပ် ခံစားတတ်ခဲ့ပြီ။

အချိန်ပြည့် အရိပ်ထင်နေသော စွမ်းရဲ့မျက်ဝန်းကြည်ကြည် လေးတွေ၊ နူးညံ့ညင်သာသော စကားသံလေးတွေ အရာအားလုံးက သိမ်မွေ့နှောင်ဖွဲ့စွာ ခခနှလုံးကို ငြိတွယ်စေခဲ့ခြင်းပါလား။

စွမ်းကို သနားခဲ့တာပဲဟု ထင်ခဲ့သော နှလုံးသားက ထို့ထက် ပိုမိုနေခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာ

စွမ်းရဲ့ဖြူစင်သော နှလုံးသားကို ခခ တောင့်တနေခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ စွမ်းဆိုသောသူရဲ့ နှလုံးသားသည် ခခအတွက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အပြဲတမ်းအနိုင်ယူ ရက်စက်တတ်သော ဆွိုကိုမှ စွမ်း နှလုံးသားက ငြိတွယ်နေခဲ့သည်တဲ့။

အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်တဲ့လား စွမ်းရယ်။

ရိုးသားသိမ်မွေ့မှုတွေနဲ့ နူးညံ့နေတဲ့ နှလုံးသားလေးကို ခခ
မြတ်နိုးစွာ ချစ်တတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး
ပေါ့။

မင်းရဲဖြူစင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခခမြင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
ဆွဲလေးဆိုတဲ့ လမင်းအိမ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ရှင်သန်
နေတာတဲ့လား။

ရှုံးနိမ့်မှုအတွက် ခခ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ် စွမ်းရယ်။
စွမ်းပြောခဲ့သလိုပဲ။ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်မှုမှ မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်နိုးဖြူစင်စွာ ချစ်နေခြင်းဟာလည်း
အချစ်ရဲမြင့်မြတ်စင်ကြယ်မှုပါ။

ဒါ... မင်း သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ အသိတစ်ခု။ ခခ နားလည်
ခံစားခဲ့နိုင်တဲ့ အချစ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ စွမ်း။

မင်းကို ချစ်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားအတွက် ခခ တစ်သက်လုံး
ဖြူစင်စွာနဲ့ပဲ သိမ်းဆည်းထားမယ် ဆိုတာ မင်း ယုံပါစွမ်းရယ်။

အခန်း (၃၅)

“ ဘာ... ဘာရယ်... ခခ... တို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့
ကောင်လေးက မဏိလျှမ်းရဲ့ ညီအရင်းဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ပန်းသွေး ဒီအကြောင်းတွေကို အန်ကယ်ဗိုင်း
ပြောပြလို့ ငါသိခဲ့ရတာ ”

ပန်းသွေး မယုံနိုင်အောင် မင်သက်အံ့သြနေမိသည်။
ခခ ရှင်းပြသမျှ နားထောင်ရင်း အရာရာကို နားလည်လာရ
တော့၏။

“ ညော်... မဏိလျှမ်းတို့ ညီအစ်ကိုက ငယ်ငယ်ကတည်းက
မိဘတွေ လမ်းခွဲလို့ ဝေးခဲ့ကြတာကိုး ”

“ ဟုတ်တယ် ပန်းသွေး ဆွဲလေးဆိုတဲ့ လမင်းရိပ်ကလည်း
မဏိစွမ်းနဲ့ မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟို... ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကောင်းမလေးလား ခခ ”

“ အင်း... ပန်းသွေး မှတ်မိတယ်မို့လား ”

“ မှတ်မိတာပေါ့ ဒီကောင်မလေး အနိုင်ကျင့်သမျှ သူခံနေခဲ့ရတာက ကင်းလွတ်စေချင်နေတာ ကောင်းပါတယ် မဏိလျှမ်းတို့ ညီအစ်ကို ပြန်ဆုံကြပြီဆိုတော့ မဏိလျှမ်းက ဒါကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ မဏိစွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဆွိပေးကို သိပ်ချစ်တဲ့သူ ဆိုတာသိရင် နင်အံ့ဩမလား ပန်းသွေး ”

“ ဘာရယ် ခခ ဒီလောက် အနိုင်ယူရက်စက်နေတာကို ”

“ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ် ပန်းသွေး စွမ်းက ဆွိလေးအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပေးဆပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာ ငါ့နှလုံးသားကလည်း အဲဒီစွမ်းကြောင့်ပဲ အချစ်ကို ခံစားတတ်ခဲ့တာ ငါ ဝန်ခံပါတယ် ပန်းသွေးရယ် ”

“ ဘာရယ်... ခခ... နင်... နင်က ”

“ ဟုတ်တယ် ငါ စွမ်းကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်မိသွားတာ ဖြူစင်လှတဲ့ သူ့နှလုံးသားလေးကို နှောင်တွယ်သွားခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်တိုင်း ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ပန်းသွေးရယ် စွမ်း နှလုံးသားက ဆွိလေးအတွက်ပါ ”

“ ခခရယ် ငါ နင့်အတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ”

“ ငါ ခံစားတတ်ပါပြီ ပန်းသွေး အစက နင်နဲ့မဏိလျှမ်းကို လက်တုံ့ပြန်ချင်စိတ်နဲ့ စွမ်းကို အသည်းကွဲဖို့ ကြိုးစားမိတယ် အဟင်းတကာယ်တမ်း ရှုံးနိုင်ခဲ့ရသူက ငါပါ ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ပန်းသွေး အချစ်ကို ငါ အကြိမ်ကြိမ် ကစားခဲ့ဖူးပေမယ့် တကာယ်တမ်းတွေ့ရှိရတဲ့ အချိန်မှာ ငါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ် ဒါပေမဲ့ စွမ်းကိုချစ်တဲ့ ငါ့နှလုံးသားက ရင်ထဲမှာ ထာဝရတည်ရှိနေမှာပါ ”

ခခ မျက်ဝန်းတွေထဲကိုကြည့်ရင်း ပန်းသွေး စာနာသနားနေမိ၏။ တကာယ်ပဲ အချစ်ကို တွေ့ခဲ့ပြီလား သူငယ်ချင်းရယ်။

“ နင်နဲ့မဏိလျှမ်းတို့ ဓမ္မစပ်သတင်းကို ငါကြားတယ် ပန်းသွေး ”

“ ဟို... အဲ... ငါ... ငါလေ... ”

“ ရှင်းပြစရာ မလိုအပ်ပါဘူး ပန်းသွေးရယ် မင်းကော့ မဏိလျှမ်းပါ ကံကောင်းပါတယ် တူညီတဲ့နှလုံးသားတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ နင်တို့မင်္ဂလာပွဲကို ငါ အရောက်လာခဲ့ဦးမှာပါ ”

ခခ ပခုံးလေးကို ပန်းသွေး ကြည့်နူးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ ခခ မျက်ဝန်းတွေက ဖြူစင်စွာ ကြည်လဲ့လို့။

ချစ်တတ်ခဲ့ခြင်းကပဲ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မာနတွေကို

ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တာလား။

အခန်း (၃၆)

အန်တီဝေ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝဲတက်နေသည့် မျက်ရည်စ
တွေကို မထိလျှမ်း မြင်နေရ၏။

“ အန်တီဝေ သားကိုအမှန်အတိုင်းပြောပါ မထိစွမ်းဆိုတဲ့
ညီလေးဟာ သားရဲ့ညီအရင်းအချာလားဟင် ”

“ သားရယ် အန်တီဝေ မညာရက်တော့ပါဘူး ဟုတ်တယ်
သား သားအဖနဲ့အဖေကို လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးစားလက်ထပ် ပေးခဲ့
ကြတယ် ဒါပေမဲ့ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက မခိုင်မြဲခဲ့ပါဘူး သားတို့ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် လူ့လောကထဲ ရောက်လာခဲ့တဲ့အထိ မခိုင်မြဲခဲ့ဘူး နောက်ဆုံး
မိတာတွေ လမ်းခွဲတော့ သားကြီးက မိခင်နောက်ပါ အငယ် မထိစွမ်းက
သားအဖနောက် ပါသွားခဲ့တယ် မကြာဘူး သားအဖက ငယ်ရည်းစား
ဟောင်း သမီးတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမကို ကောက်ယူတယ် သား

အမေက စိတ်နာသွားပြီး မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းခဲ့တာ သားဘဝကို ပထွေးနဲ့ မရှင်သန်စေချင်လို့ သားမေမေ နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ဘူး ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ သားကို မပြောပြဖို့ အန်တီဝေကို မှာခဲ့တယ် သား ခုတော့ မညာရက်လို့ အန်တီဝေ ဖွင့်ပြော လိုက်ရတာပဲကွယ် "

" ဒါ... ဒါဆို သားမှာ ဖေဖေရှိတယ် ပြီးတော့ ညီလေး တစ်ယောက်ပါ ရှိသေးတာပေါ့နော် အန်တီဝေ "

" ဟုတ်ပါတယ် သားရယ် "

မဏီလျှမ်း မယုံနိုင်အောင် အံ့သြဝမ်းသာမိသည်။ ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်လွန်းလိုက်တာ။

ပန်းသွေးက သူနှင့်ရုပ်ချင်းတူသော ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောစဉ်က မယုံကြည်ခဲ့။

လူတူနာမည်တူ မရှားဟုဘဲ ထင်မိ၏။

အခုတော့ လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးသည့် ဖေဖေနှင့် ညီလေးကို သူ သိပ်တွေ့ချင်သည်။

" အန်တီဝေ "

" ပြောပါ သား "

" သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဖေဖေနဲ့ညီလေးကိုပါ ရှိစေချင်တယ် "

အဲဒါ အန်တီဝေ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်မလားဟင် "

သူ့စကားကြောင့် အန်တီဝေ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးသည်။

" သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သားရဲ့သွေးရင်းချာတွေ ရှိနေတာ အန်တီဝေ ဝမ်းသာကျေနပ်တာပေါ့ သားရယ် "

" ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီဝေရယ် ဒီကိစ္စကို ပန်းသွေး သိရင်လည်း ကျေနပ်ဝမ်းသာမှာပါ "

သူ ဝမ်းသာအားရစွာ ဆိုနေမိတုန်းမှာ တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာ၏။ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်တော့ ပန်းသွေးဆီက

" ပန်းသွေး... "

" မဏီ... ပြောစရာရှိလို့ မဏီဖေဖေနဲ့ညီ ဆေးရုံကြီးမှာ ရှိနေတယ် "

" ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ပန်းသွေး "

" စွမ်းရဲ့ညီမလေး လမင်းအိမ် ဆေးရုံတင်ထားရတာ သုံးရက် ရှိပြီတဲ့ "

" ဟင် "

" အဲဒါ မဏီလိုက်သွားသင့်တယ်ထင်တယ် "

" ကိုယ် လိုက်သွားရမှာပေါ့ ပန်းသွေးရယ် "

“ ပန်းသွေးလည်း လိုက်ခဲ့မယ် မထီသွားနှင့် ပန်းသွေးနဲ့
ခခ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် ”

“ အိုကေ... ပန်းသွေး ”

သူပန်းကိုချတော့ အနီးမှာရပ်နေသော အန်တီဝေ ဖိုးရိပ်တကြီး
မေးရှာသည်။

“ ဘာဖြစ်တာလဲ သား ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဖေဖေသမီး ညီလေးရဲ့ညီမလေး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့
အန်တီဝေ ”

“ ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို သားလိုက်သွားသင့်တာပေါ့ ”

အန်တီဝေကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆင်ဝင်အောက်က
ကားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်မိသည်။

ဖေဖေနဲ့ညီလေးတို့၊ သူ့ကိုမြင်လျှင် အံ့သြဝမ်းသာသွားကြမှာ
လား။ ဘဝမှာ တောင့်တခဲ့ဖူးသော မိသားစုဘဝလေးကို မထီလျှမ်း
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီပေါ့။

အခန်း (၃၇)

သွေးရောင်ကင်းမဲ့သော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်နေ
သည်လား။ စွမ်း အသာငုံကြည့်ကာ တိုးတိုးလေး ခေါ်မိ၏။

“ ဆွီလေး... ”

မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ပွင့်လာကြသည်။
ဝေဒနာရဲ့ခံစားချက်ကြောင့်လားမသိ။ ဆွီလေး မျက်မှောင်လေး
တွေ တွန့်ကွေးသွားခဲ့၏။

“ ဆွီလေး... ကိုယ်... ကိုယ်လေ စွမ်းပါ ”

တောက်ပသော မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေ၏။ အေးစက်စက် လက်ဖဝါးလေးကို သူ နွေးလွေးအောင်
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ ကိုကို... ဆွီလေးအားမှာ တစ်ချိန်လုံး ချိနေခဲ့တာပါ သုံးခုက ”

လုံးလုံး ဆွဲလေး သတိမေ့နေတာ "

မျက်ဝန်းလေးတွေ ချာလည်လျက် ဆွဲလေး မိသားစုကို ရှာဖွေ
နေကြတာလား။

" ဒယ်ဒီနဲ့အန်တီခိုင် ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်းမှာ ရှိနေတယ်
တော်ကြာရောက်လာကြမှာ ကိုယ် သွားခေါ်ပေးရမလားဟင် "

ခေါင်းကလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာခါသည်။
နှုတ်ခမ်းပါးဖြူဖျော့ဖျော့လေးတွေ လှုပ်ခတ်ဖို့ အားယူ၏။

အသံလှိုင်းတွေ ပွင့်ထွက်မလာ။

" ဆွဲလေး ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ "

သူ့နားလေးကို ဆွဲလေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အနီးကပ်ကာ
နားငှာဆင်ရသည်။

တိုးညှင်းဖျော့တော့သော လေသံကလေး။

" စွမ်း "

" ပြောပါ ဆွဲလေး စွမ်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် "

" ဆွဲလေးကို... မုန်းနေသလားဟင် "

သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲခံစားနာကျင်သွားရ၏။ ဆွဲလေး မျက်နှက်
ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ကြည့်လဲ့လာသော မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား။

" ကိုကို ဆွဲလေးကို မမုန်းခဲ့ပါဘူး ခုလည်းမမုန်းဘူး အရင်တုန်း

ကလည်း မမုန်းဘူး နောင်လည်းမမုန်းပါဘူးကွာ "

" တ... တကယ်... "

" ဆွဲလေးအနားမှာ ကိုကို အမြဲတမ်းနို့ခွဲတယ် ကိုကိုဘဝတစ်ခု
လုံး ပုံအပ်ပြီး အနီးမှာ စောင့်ရှောက်ယူယခဲတာ ဆွဲလေးအသိဆုံးလေ "

မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေမှာ တောက်ပလာ၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေး
တွေ လှုပ်ခတ်ကာ ဆွဲလေးပြုံးသည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တစ်စုံ
တစ်ရာကို ပြောနိုင်ဖို့ အားယူနေခဲ့တာလား။

" ဆွဲလေး... "

ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆွဲလေး လက်ကလေး သူ့လက်ထဲက
လျော့ကျသွားခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ငြိမ်သက်လျက်။

မျက်နှက်ဝန်းလေးက ပွင့်ဟနေဆဲ။

မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်ကို လျှော့ခနဲ လိမ့်ဆင်းလာတာကို
သူ မင်သက်ကြည့်နေမိ၏။

" ဆွဲလေး... "

ရင်ထဲမှာ နက်နှိုင်းစူးနှစ်သော ဝေဒနာတစ်ခု။

အေးစက်နေသော မျက်နှာလေးမှာ သူ့အပ်ကာ ငိုကြွေး

လိုက်မိ၏။ ပျက်ရည်ပူတွေကိုတော့ ယူဆောင်မသွားပါနဲ့။
 ချစ်ခြင်းတွေကိုပဲ ထာဝရအတွက် ယူဆောင်သွားပါကွယ်။
 မင်းအနားမှာ ကိုကိုရှိနေတယ် ကလေး။

ပရိတ်သတ်အတွက်
 အပြုတမ်း
 ၁၅၆